

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LEXI C. FOSS

X-CLAN

THE ORIGIN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

X-CLAN SERIES

X-CLAN: KÖKEN
Andorra Sektörü
X-Clan: DeneyiKış Oku
Bariloche Sektörü
Avlandı

V-KLANI KURLARI
Kan Sektörü Gece
Sektörü

OceanofPDF.com

X-CLAN

THE ORIGIN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LEXI C. FOSS

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[X-Clan Hakkında: Köken](#)
[Lexi'den Bir Not](#)

[Önsöz](#)

1. [Riley_](#)
2. [Riley_](#)
3. [Jonas](#)
4. [Riley_](#)
5. [Jonas](#)
6. [Riley_](#)
7. [Jonas](#)
8. [Riley_](#)
9. [Riley_](#)
10. [Riley_](#)
11. [Jonas](#)
12. [Riley_](#)
13. [Riley_](#)
14. [Jonas](#)
15. [Jonas](#)
16. [Riley_](#)
17. [Riley_](#)
18. [Jonas](#)
19. [Riley_](#)

[Sonsöz](#)

[Kan Sektörü](#)

[Andorra Sektörü](#)

[Lexi C. Hakkında Foss](#)

[Ayrıca yazan Lexi C.](#)
[Foss](#)

OceanofPDF.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

X-Clan: Kökeni

Telif Hakkı © 2022 Lexi C. Foss

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan kullanılamaz. Bu kitap ticari veya ticari olmayan amaçlarla başkalarına yeniden dağıtılamaz.

Düzenleme tarafından: Outthink Editing, LLC

Düzeltilme Yazarı: Katie Schmahl & Jean Bachen Kapak

Tasarımı: Jay R. Villalobos, Juan Cover

Photography'nin kapaklarıyla: CJC Fotoğrafçılık

Kapak Modelleri: Gus Caleb Smyrnios & Riley Rebecca

Yayınlayan: Ninja Newt Yayıncılık, LLC

Dijital Baskı

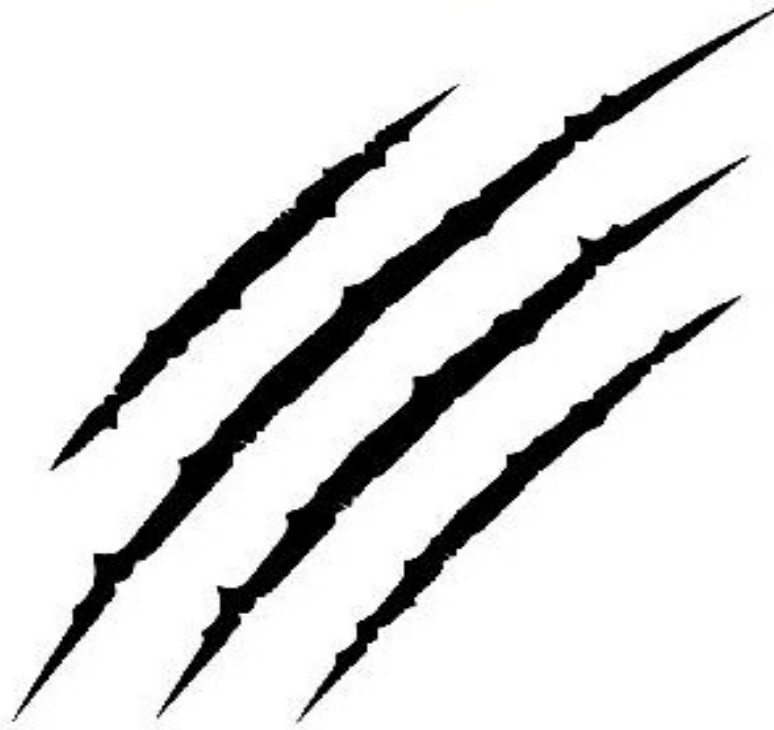
ISBN: 978-1-68530-143-9

✿ Vellum ile oluşturuldu

OceanofPDF.com

X-CLAN

THE ORIGIN

OceanofPDF.com

X-CLAN: THE ORIGIN HAKKINDA

**Yerleşkenin duvarları aşıldı.
Enfekte üzerimizde.
Tedavisi yok. Saklanacak bir yer yok. Tek seçenek
kaçmak.**

Alfa Jonas benim günah kadar seksi muhafızım.
Beni kaos ve hastalıkla lanetlenmiş bir dünyadan korumakla
görevlendirilen kişi.
Şimdi bana güvenli bir yere kadar eşlik edeceğine söz
veriyor.

Sadece bir sorun var.
Benim bir Omega olduğumu bilmiyor.

Ve herhangi bir Omega değil.
Kızışmak üzere olan bir Omega.

Tüm hayatımı kaderimden saklanarak geçirdim.
Ama kaçmak için acele ederken, bastırıcı ilaçlarımı geride
bıraktım.

Kaçınılmaz olanı kabul edebilirim.
Ya da şansımı Enfekte ile denerim.

Çünkü Alfa Jonas benim ne olduğumu öğrendiğinde.

Beni öylece düğümlemeyecek.
Bana sahip çıkacak.

Yazarın Notu: Bu, Omegaverse temaları içeren bağımsız bir karanlık şekil değiştiren romantizmdir. Jonas özür dilemeyen bir Alfa kurdu, Riley ise boyun eğmeyi reddeden alingan bir Omega.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

A NOTE FROM LEXI

X-Clan serisi, doğaüstü varlıkların dünyanın çeşitli bölgelerinde yaşadığı ortak bir evrende geçmektedir. Paranormal kimlikleri, zombi benzeri bir virüsün insan nüfusuna bulaşmaya başlamasından kısa bir süre sonra ortaya çıktı.

Bazı doğaüstü varlıklar virüsten etkilenir. Diğerleri -örneğin X-Clan kurtları- öyle değil.

Ve ne yazık ki, insanlar bağışık değildir.

X-Clan serisi başladığında, insan nüfusunun %90'ından fazlası bu virüs tarafından değiştirilmiştir.

Dolayısıyla, bu karanlık bir gelecek.

Bununla birlikte, o dönemdeki yaşamı keşfetmek için her zaman kökene geri dönmek istemişimdir.

X-Clan serisini okuyanlar Riley ve Jonas'a aşina olacaktır, çünkü onlar bu dünyanın kilit karakterleridir. Bu onların nasıl bir araya geldiklerinin hikâyesi. Ve X-Klanı dünyasına aşina olmayanların da kolayca takip edebilecekleri bir şekilde yazılmıştır.

X-Clan: Köken, şekil değiştiren evreninin tarihini anlatan ve X-Clan dünyasının en etkili çiftlerinden biri arasındaki aşk bağını inceleyen bağımsız bir ön bölümdür.

Umarım Jonas ve Riley'nin hikayesini
beğenirsiniz! Sevgiler,
Lexi

Not: Kişisel bir not olarak, bu hikaye Halk Sağlığı alanındaki yüksek lisans derecemden esinlenmiştir. Epidemiyoloji beni her zaman büyülemiştir ve tüm bu dünyayı Andorra Sektörü'nü yazmadan önce 2019'da kavramsallaştırdım. Yani bu hikaye hiçbir şekilde güncel olaylardan esinlenmedi. <3

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PROLOGUE

DOKTOR RILEY CAMPBELL BİR VELET.

Asi biri. İşbirlikçi değil. Kaba. Ve şimdiye kadar tanışma şerefine nail olduğum en çekici kurt.

Sorununun ne olduğunu bilmiyorum ama günün birinde o asi küçük Beta'yı dizlerimin üzerine yatırıp kıcına okkalı bir şaplak atacağım.

Sonra onu

becer.

Günlerce.

Ve günler.

Bu tatlı kokulu doktor takıntısı sistemimden çıkana kadar.

Bırakın bir Beta'yı, bir dişiden bile bu kadar etkilenmemiştim. Ama Riley'de kurdumu çağıran bir şey var.

Görmezden gelmeye çalıştım.

Ama küstah sözleri ve iğneleyici yorumlarıyla içimdeki dominantı sürekli kışkırtıyor.

Bana olan ilgisinin kokusunu alabiliyorum, belki de sorunumuzun kalbi budur. Yani iyi bir sevişme bu sorunu ikimiz için de çözecektir.

Ya da daha da kötüleştirir.

Tabii ikimizin de bu cehennemden sağ çıkmasına yetecek kadar uzun süre onu korumama izin verirse.

Bu hızla gidersek, ikimiz de aylar içinde öleceğiz.

Çünkü direktiflerimi dinlemeyi reddediyor ve her adımda benimle savaşıyor.

Ben kötü bir Alfa değilim,
küçük kurt.

Bana bir şans verirsen, senin için ne kadar iyi olabileceğimi göreceksin.

Neden pençelerini bir kenara bırakmıyorsun? Seni sevmeme izin ver. Sana ellerimle ve dilimle neler yapabileceğimi göstereyim.

Söz veriyorum, sonunda tapılmış hissedeceksiniz.

Çünkü sana bir kraliçe gibi davranacağım.

Ve seni daha fazlası için yalvarırken bırakacağım.

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

RILEY

CDC BİLEŞİĞİ

"Senin neyin var böyle?" Aynadaki yansımama ters ters bakarak talep ettim. "Şimdiden başka bir bastırıcıya ihtiyacın olmamalı."

Kurdum bana baktı, kararan gözbebekleri zaten bildiğim şeyi onaylıyordu - kızgınlığım geliyordu. Tekrar.

Daha üç ay önce bir baskılayıcı almıştım. Şimdiden başka bir taneye ihtiyacım olmamalıydı.

Bu Jonas, diye düşündüm. O lanet çekilmez Alfa, içimdeki Omega'yı çıldırtıyor.

Kurdum on üç ay önce geldiği günden beri yaramazlık yapıyordu.

Beni korumak için buradaydı. Bu da durumu daha da kötüleştirdi. Çünkü hayvanım onun koruyucu hisleri altında neredeyse eriyordu.

Sikeyim.

Tezgahı kavradım, kollarımdaki ince kaslar esnedi.

Eskiden yılda bir ya da iki tane bastırıcı alırdım. Kokumu maskeler ve çiftleşme içgüdülerimi bastırırlardı. Ama Jonas'ın gelişinden beri dört tane almıştım.

Ve beni harekete geçiren kesinlikle onun varlığıydı. Son on yılda birçok Alfayla birlikte olmuştum ama daha önce hiç böyle bir sorun yaşamamıştım.

Elbette, bu Alfaların hiçbiri X-Clan kurtları değildi, belki de asıl sorun buydu - etrafımda kendi türümden bir Alfa'ya sahip olmak.

Benim bir Beta olduğumu düşünüyordu. Herkes öyle düşünüyordu.

Kieran hariç herkes. İyileştirmeye olan yakınlığı benim doğal özelliklerimi hemen fark etmesini sağlamıştı. Ancak, benim yararım için sessiz kalmayı kabul etmişti.

Ya da belki de onun yararına.

Çünkü gerçek doğam ortaya çıktığı anda, bir X-Klanı Alfa'sı tarafından sahiplenilecek ve bir yuvaya girmeye zorlanacaktım. Benim türümün yaptığı buydu - Omegaları el üstünde tutarlar ama onları üreme rollerine zorlardı.

Profesyonel fırsatlar yok.

Yuvanın dışında bir hayat yok.

Seçenek yok.

Sadece sevgi dolu bir Alfa ile şımartılmış bir varoluş.

Ya da benim durumumda, babamın hayatımla ilgili daha önceki düzenlemeleri meyve verseydi, bir Alfa üçlüsü.

Belki yaşamak için korkunç bir yol değildi, ama kendime sahip çıkılmasına izin veremeyecek kadar arzum vardı.

Bu yüzden kaçmıştım.

Sürümü neden terk ettiğimi ve kendi yolumu

neden takip ettiğimi. Her şey iyi gidiyordu.

En azından Enfeksiyon başlayana kadar.

İç çekerek başımı salladım. Başka bir baskılayıcı almak için daha da fazla neden. Ateşim varken araştırmama odaklanamıyordum.

Yine de bir tedavi bulmaya yakın olduğumuzdan değil. Hayır, amipler bulduğumuz her çözümü yiyip bitirdiği için bu ihtimalden çok uzaktaydık.

Sadece çok hızlı mutasyona uğruyordu. Yoluna çıkan her şeyi yok ediyordu.

Ve esasen tıpkı ev sahibinde olduğu gibi tepki vererek hiç düşünmeden çılgınca yemek.

İnsanlar buna zombilik diyordu.

Enfeksiyon benim seçtiğim terimdi.

Dünyanın yüzde altmışından fazlası çoktan yok edilmişti. Tedavi arayan bir tek benim birliğim kalmıştı. Ve çoğumuzun insan olmaması tesadüf değildi.

Laboratuvarımızda birkaç ölümlü vardı ama çok fazla değil. Onlar sadece çok hassastı-

Tepemde bir korna çaldığında irkildim, ses havayı titreştirdi ve kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

"Bu da ne...?" Ama alarmin nedenini zaten bildiğim için sorumu tamamlamama gerek kalmadı. "Kahretsin."

Bu ses, yerleşkenin duvarlarında bir gedik olduğunu gösteriyordu. Bu da tahliyenin yakın olduğu anlamına geliyordu.

Çok fazla Enfekte vardı. Bir kez kokuyu aldılar mı, tadına varmak için hiçbir şeyden çekinmiyorlardı. Görünüşe göre onlarla aramızda kaç duvar ya da katman olduğu önemli değildi; yine de kokumuzu alabiliyorlardı. Sanki kendileri kurtmuş gibi.

Elbette bunun bugün olması gerekiyordu.

Kaçış çantamı almak için yatak odama geri döndüm ve bastırıcı ilaçlarımı sakladığım banyo alanına taşdım. Baş ağrısıyla uyandığımda bir tane almalıydım. Bunun yerine, kurduma kızarak ve bir doz daha almam gerektiğini düşünerek zaman kaybetmişim.

Aptal, Riley.

Güvenli bir enjeksiyon için zaman yoktu, bu yüzden malzemeleri topladım ve giyecek bir şeyler aramak için odama döndüm.

Havlumu bırakıp bir gömlek aldım, tam o sırada odamın kapısı açıldı.

Jonas eşikte durdu, açık mavi gözleri bir anda çıplak bedenime dikildi.

Bir şekil değiştiren olarak çıplaklık beni genellikle rahatsız etmezdi. Ama içimden bir ses, çıplaklığımı örtmeye çalışırken harekete geçti.

gömleğim elimde.

Jonas ya fark etmedi ya da umursamadı. "Gitmemiz gerek."

"Ne yaptığımı sanıyorsun?" Tersledim. "Kestiriyor musun?"

Yanıt olarak hafifçe kaşlarını çattı, sessizliği aynı anda hem her şeyi hem de hiçbir şeyi anlatıyordu. Benim iğneleyici sözlerime ya da onu sürekli uzaklaştırma ihtiyacıma hiç tepki vermedi.

Her zaman sabırlı.

Her zaman

düşünceli. Her

zaman bakar.

Bluzumla uyumlu bir çift siyah pantolon alırken ellerimi hareket etmeye zorladım ve ardından iç çamaşırları için bir çekmece açtım.

Jonas her hareketimi izliyor, burun delikleri açılıyordu.

"Çok mu bakıyorsun?" Bu alay ağzımdan içgüdüsel döküldü, onu kışkırtmaya olan tutkum parlıyordu. Onun beni sinirlendirdiği kadar benim de onu sinirlendirmem gerekiyordu, ki bu onun için hiç de adil değildi ve muhtemelen beni şımarık biri yapıyordu. Ama o benim kurdumu kışkırttı. Ben de onu kışkırttım.

Benim maskaralıklarına her zaman yaptığı gibi homurdanarak karşılık verdi ve odama geçmek için kapının çerçevesini itti.

İstemsizce bir adım geri attım, kurdum bana doğru sinsice yaklaşan Alfa'ya hemen boyun eğdi.

Ancak çantamı almak için yanımdan geçti ve tek kelime etmeden kapıya yöneldi.

Burnum seğirdi, bana fazla uzağa gitmediğini, sadece beklemek için koridora çıktığını söyledi. Bu onun mahremiyet anlayışı olmalıydı.

Güzel.

Boşluğa ihtiyacım vardı.

Çünkü alarm ona olan arzumu dindirmek için hiçbir şey yapmadı.

Neden bu kadar büyük ve alfa gibi olmak zorunda?

Doğru ya.

Çünkü o benim Alfa korumam.

Cılız bir kurt bu iş için uygun değildir. Çoğu durumda kendi başımın çaresine bakabilsem de, bir Enfekte ordusu karşısında hiç şansım yoktu. Ve Uluslararası Konsey benim geçmişimi koruma gerektiren bir geçmiş olarak kabul etmişti.

Bu yüzden Jonas'ı bana verdiler.

Bulaşıcı hastalıklar ve epidemiyoloji alanındaki doktora geçmişim beni değerli kılıyordu. Hâlâ hayatta olan birkaç kişiden biri olmam da beni bu amaç için daha da önemli kılıyordu.

Eski meslektaşlarımın çoğu insandı ve bu durum, her yeni konakçıya ulaştığında mutasyona uğramaya devam eden beyin yiyen amip ile uğraşırken onlar için pek de iyi olmamıştı.

Bir ısırık ve virüs yayıldı.

Kül Kurtları gibi bulaşabildiği bazı kurtlar bile vardı.

X-Clan ya da V-Clan kurtları değil .

Ancak bu, Enfekte'nin fırsatını bulduğunda bizden bir öğle yemeği yapmaya çalışmasını engellemedi. Kolay kolay ölmezdik. Ancak, etrafımız çok fazla Enfekte tarafından sarılırsa ciddi şekilde yaralanabilir ve sonunda ölebilirdik.

Bu yüzden Jonas vardı. Büyük, güçlü, kaslı Jonas.

Uzun sarı saçları, keskin çenesi, buz gibi gözleri ve soluk teniyle.

Hafif bir aksanı bile vardı. İzlandaca. Çünkü İzlanda'da Kan Sektörü yakınlarında büyümüştü. Bunu sadece Kieran bahsettiği için biliyordum.

Jonas pek konuşmazdı.

Homurdanmayı, hırlamayı ve bakmayı severdi.

Giyinirken onun delici bakışlarını düşündüm ve dakikalar önce beni izlerken ne düşündüğünü merak ettim. İlgileniyormuş gibi kokmuyordu ama sıkılmış da görünmüyordu. Burun deliklerinde hafif bir parlama ve göz bebeklerinde belli belirsiz bir genişleme vardı.

Yaklaşan ateşimi hissedebiliyor mu? Sütyenimin üzerine atletimi geçirirken merak ettim. Sonra tangamı ve siyah pantolonumu giymeden önce bluzumun düğmelerini iliklemeyle meşgul oldum. Ardından çoraplarımı ve düz ayakkabılarımı giydim - koşmam gerekirse diye.

Nemli saçlarımı at kuyruğu yaptım ve kokumu bastırmak için parfüm sıkmayı düşündüm.

Ama bu da Enfekte'yi çekebilir. Yani hayır.

Bu uçuşla başa çıkmam ve bastırıcı ilacımı uçakta enjekte edecek bir yer bulmam ya da indiğimizde güvenli bir yer bulmam gerekiyordu.

Belki Kieran'ın uçağına binebilirim, diye düşündüm ve içinde sadece uluslararası askeri kimliğim ve uydu telefonum olan çantamı alıp kapıya doğru yöneldim.

Jonas dışarıda duruyordu, bakışları tetikte ve duruşu savaşa hazırды.

Elimi uzattım. "Çantamı alabilirim."

Tekrar homurdandı ve beni görmezden gelerek topuğunun üzerinde kaydı.

"Ben zayıf değilim," dedim onu takip ederken. "Ve o kaçış çantasında neredeyse hiçbir şey yok. Onu taşıyabilirim."

Cevap vermedi, onun yerine beni yurt binasının beyaz koridoruna doğru götürdü.

Burada yerin derinliklerindeydik, bu da havaalanına ulaşmak için yukarı çıkmamız gerektiği anlamına geliyordu.

Dışarıdaki alarmlar duvarlarda gedik açıldığını . Enfekte'nin bize ulaşmak için tünel kazmanın bir yolunu bulması günler olmasa bile saatler sürerdi. Asla başaramama ihtimalleri vardı.

Ancak havaalanı çok farklı bir hikâyeydi.

Yukarıda, muhtemelen araziye koruma sürecinde olan önemli bir ordumuz vardı.

Ve hareket eden her şeyi vurmak, diye düşündüm, ruh halim düşüyordu.

Beyin yiyen amip mutasyona uğrayarak insanları akılsız et yiyiciler haline getiren bir hastalığa dönüşmüştü. Ve ben de hayatımı

Son beş yılın büyük bir kısmı bir çözüm bulmaya çalışmakla geçti.

İnsanlar birbirlerini öldürürken.

Çözümleri buydu - anlamadıkları şeylerle savaşmak ve yaralılara yardım etmek yerine onları ortadan kaldırmak.

Jonas asansörü çağırırken bana baktı, bakışları değerlendiriyordu.

Bu sefer bakma eğilimine dikkat etmedim.

Açılan çatalı kapılara odaklandım ve yer üstünde bizi bekleyen kadere boyun eğerek içeri adım attım.

Jonas önümde durarak görüşümü engelledi ve yükselmeye başladığımızda koruyucu bir pozisyon aldı. Çantamı yere bıraktı ve bir silah çıkardı, duruşu bana yukarıda duyduğu şeye odaklandığını söylüyordu.

Dinlemek için kendime izin vermedim.

Çok uzun zamandır çığlıklarla yaşıyordum. Hıçkırıklarla. Akıl almaz sesler. Ölüm.

Titredim, kollarımı kendime sarma dürtüsü bana sertçe çarptı. Ama bu ıssızlık hissine teslim olmamam gerektiğini çok iyi biliyordum.

Ağlamak durumu çözmedi.

Hiçbir şey işe yaramadı, diye düşündüm ekşiyerek. Hiçbir şey işe yaramıyor. Hiçbir şey bunu düzeltemez. İnsanlar tamir edilemeyecek şekilde mutasyona uğramasına izin verdi.

Onları suçlamaktan nefret ediyordum ama elimde değildi. Salgını bir halk sağlığı tartışmasından ziyade siyasi bir tartışmaya dönüştürenler ölümlü politikacılardı.

Araştırmacıları ya da sorumlu doktorları dinlememişlerdi. Sadece politik oyun alanının kendi taraflarından konuşmaya çalıştılar.

Ve tüm dünya onların cehaletinin bedelini ödedi.

Kapılar açıldığında ılık bir hava dalgası üzerime çarptı, Georgia sıcağı bunaltıcı ve istenmeyen bir şeydi. Atlanta'nın yaklaşık doksan mil kuzeydoğusundaydık ve Kuzey Carolina sınırı yakınlarında çok az kişinin bildiği bir yeraltı tesisine sığınmıştık.

Ancak dışarıda yankılanan seslerden, bir Enfekte sürüsünün şehirden geldiği ve bizi burada, Appalachian Dağları'nın tepelerinde bulduğu açıktı.

Silah sesleri havada yankılanarak beni irkiltti.

Bağırışlar takip etti.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Şu anda onları kurtarmak için yapabileceğin hiçbir şey yok. Sadece hayatta kal ve aramaya devam et. Bu sık sık tekrarladığım bir mantraydı.

Ağır bir el belime indi ve beni şimdiki zamana geri çekti.

" takip edin," dedi Jonas, beni asansörden çıkarırken dudakları aniden kulağıma değdi.

Çantamı , silahını sakladı ve beni bir anda yanına çekti.

Belki de kapılar açıldığında donup kalmıştım.

Gerçekten emin değildim ama beni bekleyen jetlere doğru yönlendirirken bacaklarım artık hareket ediyordu.

Bunu çığlıklar ve silah sesleri izledi, toplu gürültü beni güçsüzleştirdi. Bu dünyanın geldiği halden nefret ediyordum. Düzeltemediğim için nefret ediyordum. Bu kadar masum insan ölürken genetiğimin hayatta kalmama izin vermesinden nefret ediyordum.

Bir dizi metal merdivenden yukarı bakana kadar Kieran'ın uçağını bulmak istediğimi hatırlamadım. Ama artık çok geçti.

Jonas zaten beni bu jete itiyordu.

Ve beni başka bir yere götürmesini istemek aptallık olur.

Bir insan pilot çoktan gemiye binmişti ve korkusu kurdumu rahatsız eden keskin bir koku yaratıyordu. Neredeyse hırlayacaktım ama Jonas'ın arkamdaki varlığı bu isteğimi anında yatıştırdı.

İşte bu yüzden tehlikeli, diye düşündüm çılgınca. Beni çok kolay cezalandırıyor.

Ki bu mantıklıydı. O bir Alfa'ydı. Yaptıkları şey buydu.

Ama aynı zamanda çok fazla yıkım da yapabiliyorlardı.

İstediklerini istedikleri gibi aldılar.

Omegas gibi.

Jonas bana bir koltuğa kadar eşlik ederken içime kapandım, eriyip saklanma isteğim etrafımı algılama yeteneğimi bastırıyordu. Onun yakınlığı yaklaşımakta olan ateşimin gerçek belirtilerini daha da artırdı. Sanki onun yanımda olması içimdeki süreci hızlandırıyordu.

Pratisyen bir hekim olarak saçma bir düşünce olduğunu bildiğim bir imkânsızlık.

Ama bu, beynimin, düğümünün yaklaşan şehvetimi derinleştiren bir tür sihirli büyüye sahip olup olmadığını merak etmesini engellemedi.

Lanet olası hormonlar, diye düşündüm o beni kemerime bağlarken, odunsu kokusu hareketlerle birlikte beni bunaltıyordu. Kendi emniyet kemerimi kendim takabilirim, demek istedim. Ama bir başka korkunç çılgılık kulaklarımı doldururken kelimeler ağzımın çatısına yapıştı.

Dışarıda kaç tanesi ölüyor? Hemcinsleri tarafından vurulan?

Bu noktada başka seçenekleri olmadığını biliyordum. Enfekte olanların sayısı artık Enfekte olmayanlardan fazlaydı. Ve durum daha da kötüye gidiyordu.

Bu bir hayatta kal ya da öl zihniyetiydi.

Sadece dünyanın bu yıkım seviyesine düşmesine izin vermesinden nefret ediyordum.

Birçok doğaüstü varlık salgına tepki olarak koruyucu bölgeler geliştiriyordu. Ancak bunlar insanlar için güvenli bölgeler değildi. Sadece kendi türleri için.

Bugünlerde herkes dünyaya "kendi başının çaresine bak" yaklaşımıyla bakıyor.

Tanık olduğum her şey göz önüne alındığında, onları suçlayamazdım.

İnsanlar bu konuda bizim yardımımızı tam olarak hak etmemişlerdi.

Ama bu beni bir fark yaratmaya çalışmaktan alıkoymadı. En azından durdurmadı.

Ancak, anlamsız görünmeye başlamıştı.

Jetin kapısı kapandı ve öndeki tek pilotla birlikte arkada sadece ben ve Jonas kaldık.

"Başka kimseyi almıyor muyuz?" Pencereden dışarı, arkamızda savaşılan askeri personele bakarak sordum.

"Kargo uçaklarında olacaklar," diye açıkladı Jonas, derin sesi doğal olmayan bir şekilde yumuşaktı. "Önce araştırma personeline öncelik verdiler."

"Kieran nerede?"

Jonas homurdandı, yanındaki pencereden dışarı bakarken buz mavisi gözleri yüzümden ayrıldı. "Başka bir uçakta."

İçimi çektim. Eğer Kieran jette olsaydı, Jonas'ın dikkatini benim için dağıtabilirdi. Jonas yanımdayken kendime iğne yapabileceğimden emin değildim, baskılayıcılarıma ulaşmak şöyle dursun. Onları ana çantama değil, çantama koymalıyım.

Gerçi şu anda çantam bile yanımda değildi.

"Eşyalarımı nereye koydun?" Jonas'ın bir noktada çantamı aldığını ve beni bağlamadan önce her şeyi bir kenara koyduğunu fark ederek sordum. Sadece iki sıra sandalye vardı, bu da burayı dört kişilik yapıyordu. Dolayısıyla çantam uzakta olamazdı.

Acaba arkada bir banyo var mı? Ya da bir yatak odası?

Çünkü bu açıkça yeniden tasarlanmış lüks bir jetti, muhtemelen alındı itibaren a eski insan ünlü ya da milyarder. Belki de çantamı alıp oraya geri dönebilirim? Jonas çenesiyle işaret ederek, "Bulkhead," diye mırıldandı.

Hemen arkamızdaki bir raf ünitesine doğru.

"Peki nereye gidiyoruz?" Jet piste doğru ilerlemeye başladığında sordum. Tüm bu alan bir zamanlar hükümetin Amerika Birleşik Devletleri'ndeki gizli üslerinden biriydi, özellikle çok gizli araştırmalar için tasarlanmış bir yeraltı sığınağıydı.

Gidebileceğimiz böyle çok fazla yer kalmamıştı. Bu yüzden sordum. Ayrıca çantamı alıp tuvalette kaybolmak için zamanım olup olmadığını da bilmek istiyordum.

"Doğu." Jonas ayrıntı vermedi, dikkati pilota kaymıştı.

Burnum seğirdi, ne kokladığının farkındaydım. Korku.
Acı. Terör.

Laboratuvarımda yaygın bir kokuydu ama bu beni daha alışkın hale getirmedi.

Jonas uçak yükselirken sessiz kaldı, koku değişmeyince gözleri biraz kısıldı.

Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?" Sesimi alçak tuttum, pilotun motorların gürültüsünden bizi duyamayacağının farkındaydım.

Jonas cevap vermedi ama emniyet kemerini çözdü ve biraz öne eğildi, burun delikleri açıldı.

Onunla pilot arasında bir bakış attım.

Sonra yeni bir koku aldım, bana ölü eti hatırlatan bir koku.

Ağzım kurudu. Oh, hayır...

Bu kokuyu çok iyi biliyordum.

Uçakta bir Enfekte var.

Jonas ayağa kalktı, duruşunu gevşetirken omuzları yuvarlanıyordu.

Sonra silahını belinden çıkardı. Ve nişan aldı.

Tam pilotun kafasına.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

RILEY

HAVADA BİR YERDE

"JONAS," diye tısladım. "Eğer kaçıırırsan-"

Pilot sarsılmaya başladı ve Jonas'ın küfür etmesine neden oldu.

"Uçağın basıncını düşürecekisin!" Silahı hâlâ havadayken ilerlemeye başladığında bağırdım.

Ama beni dinlemiyordu. Şimdi hırlayan insana odaklanmıştı.

ısırıldığını bile göremiyordum. Ancak şimdi dikkat ettiğim için enfeksiyonun kokusunu alabiliyordum.

Lanet olsun.

Dehşet saçmasına şaşmamalı. Isırılmıştı ve başına gelecekleri biliyordu.

Şu lanet ölümlüler. Kötü kararlar vermeye devam ettiler, ki virüsün yayılmasına neden olan da buydu!

Eskiden dünyanın en güvenli yerlerinden biri olarak kabul edilen Cheyenne Dağı Kompleksi bir senatör tarafından ele geçirilmişti. Isırılmış, kimseye söylememiş ve dağ kompleksine girdikten sonra değişmeye devam etmişti.

O kadar, konuda bir şey yapmak için çok geç olmuştu. Çünkü bir avuç insanı ısırılmıştı.

Kim daha çok insan ısırdı.

Ve o noktadan sonra işler sarpa sardı.

Ama daha da kötüsü, Enfekte'nin yarısı eski askerdi. Bu da onların sadece dağdan çıkmaya çalışan akılsız yaratıklar olmadığı anlamına geliyordu. İçgüdüsel olarak nasıl ateş edileceğini bilen silahlı yaratıklardı.

Aynı zamanda önlerine çıkan her şeyi yemek isterler.

Virüsle birlikte insanın tüm yetileri ölmedi ama doğru ile yanlış ayırt eden kısmı öldü.

Virüsün kendisi de konakçıları yamyama dönüştürürken - zombi terimi de buradan geliyor- tehlike ve ahlak duygularını da yok ediyordu.

Ayrıca, pilotun Jonas'a karşı kendini savunmaya çalışmasıyla kanıtlandığı üzere, konuşma düzeni gibi diğer nörolojik alanları da etkilemiştir.

Ağzından tuhaf bir şekilde özür diler gibi çıkan bir dizi karışık kelime çıktı.

"Sadece bir çizik," der gibiydi.

Tek gereken bu, diye düşündüm üzüntüyle. Bu mutasyonun bir parçasıydı - artık o kadar kolay yayılıyordu ki bazı araştırmacılar, eğer henüz yayılmadıysa, havaya karışabileceğinden korkuyordu.

Benim türümden olanlar da virüsün tüm doğaüstü varlıkları etkileyecek kadar gelişebileceğinden korkuyorlardı. Bu endişe ancak Kül Kurtları virüse tepki vermeye başladıktan sonra arttı.

Neyse ki henüz başkalarına yayılma belirtisi göstermemişti.

Ancak her şeyin bu kadar hızlı değiştiği bir ortamda, bırakın on yıl sonrasını, gelecek yıl bile nerede olacağımızı kim bilebilirdi ki?

Pilot anlaşılmaz bir şeyler geveledi ve kolunu birkaç kumandaya çarparak jeti sert bir şekilde yana savurdu.

Jonas uçağın yan tarafına çarparken, tırnaklarımın kösele kollara batmasıyla irkildim. Kahretsin!

Dizlerimi titreten bir kükreme çıkardı, içimdeki kurt hemen onun emrine boyun eğdi. Oh, aylar...

Odunsu kokusu etrafımdaki havayı kaplamıştı, Alfa daha önce hiç görmediğim bir şekilde baskın tarafının ortaya çıkmasına izin veriyordu. Genelde ne kadar bastırılmış olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu... ta ki şimdiye kadar.

Ta ki uçağın kenarından itip pilota doğru saldırana kadar.

Adımları emin, hareketleri akıcı ve onlarca yıllık deneyimle bilenmiş gibiydi. Belki daha da uzun. Jonas'ın kaç yaşında olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, sadece benden daha yaşlı olduğunu biliyordum.

Ve çok daha güçlü.

Pilotu yere indirirken deri ceketini kaslarını zorladı, iri elleri insanın kafasına dolandı ve onu şiddetle bükte.

Motorun titreşimlerinden bile kulaklarıma ulaşan boyun kırılma sesi omurgamdan aşağıya bir ürperti gönderdi.

Çok kolay.

Çok acil.

Yine de jet öyle bir açı yapıyordu ki, eğer hemen bir şey yapmazsak bizi öldürecekti.

Emniyet kemerimi çözmeye başladım ama Jonas ölümcül bir bakışla beni durdurdu. "Kal." Bu kelime bir ilmik gibi etrafımı sarmış, teslim olmamı istiyordu.

İtaat ettiğimi göstermek için ellerimi kaldırdım.

Ve kokpite doğru ilerledi.

"Bir uçağı nasıl uçuracağını biliyor musun?" Sözcükler alçak sesle mırıldandı, aslında yanıtını istediğimden emin olmadığım bir soruydu bu.

Ama belli ki duymuştu çünkü pilot koltuğuna yerleşip kontrollerle oynamaya başlamadan önce omzunun üzerinden bana buz gibi bir bakış fırlattı.

Uçağın yörüngesini dengelemek için bir şeyler yaparken karnımı tuttum. Ugh. Oda biraz döndü. Ya da uçak döndü. Ya da sadece zihnim. Gerçekten emin değildim.

Vertigo, doktor tarafım bunu fark etti. Gerçekten kötü bir vertigo.

Görecek kadar odaklanmaya çalıştım ama görüşüm siyah çizgilerle boyanmıştı.

Umarım Jonas görebiliyordur, diye düşündüm başım dönerek. Umarım ne yaptığını biliyordur.

Gökyüzünde ilerlemeye devam ederken isyan ediyordu ve sadece belli belirsiz bir sesin "Bana yol göstermen gerekecek" dediğini duyuyordum.

"Yok artık."

"Nereye gidiyorum?"

"Git-" Ardından bulanık bir ses geldi, yankılanması beni irkiltti.

"Anlayamadım, Kieran." Jonas'ın sesi daha netti ama onu göremiyordum, görüşüm hâlâ odaklanmamıştı. "Kieran? Siktir."

Atmosfer tekrar değişti ve midemi bulandırdı.

"İnmemiz gerekiyor." Kelimeler netti, Jonas'ın sesi yüksekti. Ama benim için mi yoksa Kieran için mi olduğunu bilmiyordum.

Onunla telsizden mi konuşuyor? Uçakta böyle mi deniyor? Emin değildim.

Jonas, "Ne yaparsan yap, sakın kalkma," diye ekledi.

Bu benim için olmalı. Onu tanımak yerine, kusmamak için koltuğuma biraz daha gömülmeye çalıştım.

Midemde kaybedecek bir şeyim olduğundan değil.

İçimdeki bastırıcı tartışmalar yüzünden kahvaltıyı kaçırmıştım.

Uçak tekrar alçalırken şimdi biraz şükreliyordum. Normalde hareket hastalığından muzdarip değildim ama bu durum bana normal gelmiyordu.

Jonas küfretti.

Kieran'ın sesi tekrar geldi, iletişim cızırtılıydı.

Ne dediğini çözemedim ama Jonas koordinatlara benzeyen bir sesle karşılık verdi.

Sonra bana tutunmam için bağırdı.

Ne için? Sormak istedim, emniyet kemerim beni tutsak ederken kollarım kendi etrafımda kıvrılıyordu. Gerçekten böyle ölmek istemiyorum.

Kurt ya da değil, bir uçak kazasından sağ çıkabileceğimizden şüpheliydim. Çabuk iyileştik ama o kadar çabuk değil.

Uçak şiddetle sallanıyor, hava basıncındaki değişim kulaklarımı rahatsız ediyordu. Siktir. Siktir. Siktir.

Bir hırıltı kulübeyi titretti, kaynağı Jonas'tı. Yanıt olarak ürperdim, kurdum içimde inliyordu.

Bu çok kötü.

Çok, çok kötü.

Neden pilotu kontrol etmedik?

Nasıl ısırıldı?

Siktir!

Kanatlar kayarken ve tekerlekler uçağın altında gıcırdarken sandalyede sarsıldım.

Gözlerim açıldı ama vertigo hâlâ görüşümü karanlık noktalara boyuyordu. Yine de iniş takımlarını çalıştırdığını anlayacak kadar hissedebiliyordum.

Çok hızlı gidiyoruz.

Çok hızlı.

Kaza yapacağız!

Bir hırıltı daha duyuldu, ardından ciğerlerimdeki havayı çalan keskin bir gümbürtü geldi. Bir mırıltı.

Hayır. Hayır, bu doğru olamaz.

Jonas neden mırlasın ki?

Ama duyduğum şey tam olarak buydu. Yumuşak, yatıştırıcı bir

Mırıldan.

Tekrar sandalyenin kollarına tutunmak için karnımı serbest bıraktım. Mırıltısı jetin içinde gürlemeye devam etti, hoparlörler onu güçlendiriyor gibiydi.

Bunu neden yapıyor?

O... o beni yatıştırmaya mı çalışıyor? Aklımı mı kaçıyorum?

Elimi başıma götürdüm ama bir sarsıntıyla sandalyeyi bir kez daha kavradım. "Jonas..."

"Sadece nefes al Riley," diye cevap verdi, sesinin yüksekliğinden hoparlörü bir şekilde açtığı anlaşıyordu.

Mırıltısı devam etti, ses beni sıcak bir aşinalık battaniyesiyle sarıyordu. Yıllardır bir Alfa mırıltısı duymamıştım. Belki on yıl ya da daha fazla. Ve bu mırıltı benim için değil, başka bir şekil değiştiren içindi.

bu...

Bu Alfa benim için mırıldanıyor.

İçimdeki kurt anında sakinleşti, dünyam açık bir şekilde doğru hissediyordu.

Ancak, uçağın sert bir sarsıntısı beni huzurlu halimden uzaklaştırdı ve frenlerin gıcırtilı sesi havayı doldururken dişlerimin takırdamasına neden oldu.

Yere indiğimizi fark ettim. O... o uçağı indirdi. Gerçekten uçağı indirdi!

Durmak için kontrollerle mücadele ederken mırıltısı başka bir hırıltıya dönüştü, daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemeyen şiddetli bir ses.

Ve sonra durduk, her şey hareketsiz kaldı.

Ciğerlerimden bir nefes boşandı, zihnim az önce olan her şeyi yakalamak için savaşıyordu.

Jonas hâlâ pilot koltuğuna bağlıydı -kendini ne zaman bağladığına dair hiçbir fikrim yoktu ama güvendeydi ve yüzü öne dönüktü.

Pilot ölmüştü.

Ve biz -pencerelerden dışarı baktım- eski bir havaalanında gibiydik. Ya da en azından bana eskiden geceleri iniş pistini belirlemek için yanıp sönen ışıkları hatırlatan direkleri olan çok uzun bir pistteydik. Ancak sabahın erken saatleriydi ve güneş hâlâ yükseliyor, yoluna çıkan her şeyi aydınlatıyordu.

Kapıları ve rampalarıyla bir havaalanını andıran uzun bir bina da buna dahildi.

Arkasında ağaçlar varmış gibi görünüyordu ama Enfekte'nin kokusunu alabiliyordum. Çürüyen etleri havada kurdumun hemen fark ettiği ve ağzımın kurummasına neden olan pis bir koku bırakıyordu.

Neredeyiz biz?

Atlanta değildi. Ve en fazla yirmi dakikadır havadaydık.

Asheville'de miydik?

Charlotte'ta mı?

Güney Carolina'da bir yerde mi?

Jonas kulübenin önünden hareket etti, beni değerlendirirken buz gibi bakışları hemen benimkileri buldu. Deri ceketini bir noktada kaybetmiş, üzerinde beyaz bir gömlek ve kot pantolon kalmıştı. Dışarının muhtemelen yüz derece olduğu düşünülürse, bu daha uygun görünüyordu.

Ama terlemiyordu.

Adrenalinle dolup taşıyordu, Alfa kurdu derisine yakın bir yerde nabız gibi atıyordu. Konuşmadı, sadece boğazımı, göğsümü, belimi ve sonra yüzümü inceledi ve başını salladı. "Gitmemiz gerek," dedi gömleğini çıkararak.

Kaşlarım kalktı. "Ne yapıyorsun?"

"Vites değiştiriyorum," diye cevap verdi, mırıltısının tüm izleri kaybolmuştu.

Hayal olmalıyım.

Jonas'ın eli kemerine gitti, kasları dalgalanıyordu. "Değişmen gerek Riley."

Ona göz kırptım. "Ne?"

"Kaçmamız gerek," diye açıkladı. "Kurt formunda. Doğruca ormana. Üsse yürüyerek ulaşacağız."

Dudaklarım aralandı. "Ne?"

Aptal değildim. Onu gayet iyi duymuştum.

Ama yer değiştirmek? Şimdi mi? Kızıışmanın eşiğindeyken mi? Bu sadece bastırıcılarımı burada bırakmak anlamına gelmiyordu.

-Kurt formundayken çantamı taşıyamazdım ama bu aynı zamanda vücudumda kalan az miktardaki serumu da metabolize etmem anlamına geliyordu. "Hayır. Değişemem."

Durakladı, pantolonunun üst düğmesi açıktı. "Affedersiniz?"

"Başka bir yolu olmalı. Çantalarımız var. Yapamam... Yapamayız... Başka bir yolu olmalı."

Jonas bir bana baktı. "Ayağa kalk."

"Jonas."

"Şimdi." Bu tek kelimenin altını çizen baskınlık, zihnim eylemi işleyemeden ellerimi hareket ettirdi.

Kemerimi çözüp ayağa kalkarken bile, "Bana Alfa gibi davranma," diye terslendim. "Ben senin astın değilim."

Homurdandı ve sallanmaya başladığımda kalçamı yakaladı. Uzuvarlarımdaki güçsüzlüğe hazırlıklı değildim ve hareket ederken hareketlerimi gerçekten işlemiyordum.

Çünkü içimdeki kurt, Alfa'nın talep ettiği şeyi hiç düşünmeden yapıyordu.

Hain, diye düşündüm Omega tarafımda.

Jonas'a doğru eğilerek karşılık verdi, burun deliklerim onun odunsu kokusuyla alevlendi.

Kes şunu, dedim ona. O bizim değil.

Neyse ki Jonas fark etmemiş gibiydi. Koridordan çıkıp uçağın ön tarafına doğru ilerlemem için beni teşvik etmekle meşguldü. Bacaklarım altımda jöleyi andırıyordu, beklenmedik iniş uzuvlarımda hasara yol açmıştı.

Gerçi bu yaklaşan sıcaklardan da kaynaklanıyor olabilir. Ya da belki yukarıdakilerin hepsinin bir kombinasyonu.

Bugün hiç de iyi bir gün olmayacak, diye mırıldandım kendi kendime. Jonas uçağın ön tarafındaki pencereleri işaret ettiğinde bu düşünce daha da derin bir gerçeğe dönüştü.

"Şimdi yer değiştirecek misiniz prenses?" diye sordu, sesi ipeksi ve alaycı bir tonla vurgulanmıştı.

Dudaklarım aralandı, kelimeler kaçtı. Çünkü lanet olsun.

Bize doğru gelen bir Enfekte ordusu vardı. En az yüz kişiydiler. Belki daha fazla. "Biz... ihtiyacımız var..."

"Koşmak için," diye bitirdi Jonas benim yerime. "Ve en hızlı kurt formundayız."

Uçmayı ya da bir arabaya binmeyi ya da dört ayak üzerinde olmaktan daha hızlı bir şey yapmayı önerecektim.

Ama buraya gelmemizin bir sebebi vardı.

Ve tabii ki bu jetle kamp yapamazdık.

Tabii... "Kieran nerede biliyor mu?"

Jonas beni serbest bıraktı. "Öyle olsa bile, bizim için gelmeyecek. Üsse ulaşana kadar tek başımızayız."

"Neden geri dönüp bizi almıyor?" Kızgın bir tonda konuştuğumun farkındaydım. Jonas'a karşı böyle bir şımarıklık yapmak istememiştim. Bu sadece onun yakınlığına verdiğim doğal bir tepkiydi. Sıcaklığına. Onun... onun Alfa-y varlığı.

"Çünkü bu çok tehlikeli." Jonas çenemi yakaladı ve bakışlarımı onunkilere çevirmeye zorladı. "Zorluk çıkarmayı bırakın Doktor. Benim işim sizi korumak. Bu da seni öngörülebilir gelecekte benim astım yapıyor. Şimdi kendine gel ve yer değiştir. Yoksa ben seni değiştiririm. Beni anlıyor musun?"

Ona bakakaldım, öfke ve şok arasında kaldım. Sonunda şok kazandı çünkü bu benimle konuştuğu en uzun süreydi.

Jonas az konuşan bir adamdı.

Yine de az önce bir konuşma yapmıştı.

Vardiyamı zorlama niyetiyle ilgili bir tehditle sonuçlanan bir tehdit, beni olduğundan daha fazla kızdırmalıydı, ancak ifadelerinde haksız değildi.

Ona haksızlık ediyordum ve sebepsiz yere zorluk çıkarıyordum.

En azından onun anlayacağı bir sebep değildi. Omega kimliğimi ifşa etmeden tam olarak açıklayamayacağım bir sebep.

Bu da tamamen farklı bir konuşmaya yol açacaktır.

Dudağımı ısırdım. Bastırıcı sadece Omega içgüdülerimi ve ateşimi bastırmakla kalmadı; kurdumu da sakinleştirdi. Bu da şimdi kendime enjekte edersem yer değiştiremeyebileceğim anlamına geliyordu.

Ve serumu ağızımda taşıyamazdım. Bu pek çok nedenden dolayı tehlikeli olur. I

dışarıdaki Enfekte sürüsünü yarmak için dişlerime ihtiyacım olacak.

Kahretsin.

Jonas haklıydı. Değişmem gerekiyordu - bu sabah aşımı yaptırmış olsaydım şu anda kolayca yapamayacağım bir şey. Belki de şüphelerim kaderin bir sonucuydu.

Ama bu beni karmaşık bir duruma soktu.

Muhtemelen kimliğimi Jonas'a ifşa edecek bir şey.

"Riley." Sesindeki hırıltı bana bir daha sormayacağını söylüyordu. Eğer itaat etmeye başlamazsam, kontrolü ele alacaktı.

Ve bundan sonra olacaklar için sadece kendimi suçlayabilirdim.

Bluzumun düğmelerini açmaya başlarken, "Boku yedim" diye düşündüm.

Jonas ve ayakkabılarını çoktan çıkarmış, kasıkları siyah bir boxer şortla zar zor örtülmüştü.

Bakmamaya

çalıştım. Ve

başarısız oldum.

Çünkü gerçekten etkileyici bir numuneydi.

Evet, gerçekten, gerçekten, gerçekten sikilmiş, kendi kendime açıkladım.

Çünkü içimdeki kurt şimdiden nefes nefese kalmıştı ve henüz kızışmamıştım bile.

Fazla seçeneğim yoktu. Gerçeği itiraf edip Omega statümü kabul edebilirdim ama bu bizi mevcut durumdan kurtarmak için hiçbir şey yapmazdı. Aksine, işleri daha da kötüleştirirdi.

Tamam o zaman. Shift. Koş. Sığınak bul. Saklan.

Ve son durağımıza varmadan önce ateşimin çıkmaması için dua ettim.

Her neresi olursa olsun.

Jonas okunamayan bakışlarla beni izlerken, içimden küfrederek soyunmayı bitirdim. Dilimin ucunda ona bir kez daha çıkmak vardı ama bu isteğimi yuttum.

Haklıydı, işini yapmasına izin vermeliydim.

İç çekerek içimdeki hayvanı çağırdım ve ona kontrolü ele alması için özgürlük verdim. Hevesle kabul etti, değişim varlığını ezip geçerken uzuvlarım içgüdüsel olarak eğildi.

Jonas , buzbakışları üzerimdeydi. Ve hala tamamen okunamazdı.

Hayvanım onu görmezden geldi, bunun yerine birkaç ay boyunca yer değiştirme ihtiyacımı bastırdıktan sonra kontrolün bende olduğu hissiyle gerindi ve titredi.

Jonas çömeldi, bakışları benimkilerle buluştu. "Koşabilecek misin?"

Ona homurdandım. Tabii ki koşabilirim.

"Belli ki bir süredir yer değiştirmemişsin," diye ekledi ve elini bana dokunacakmış gibi kaldırdı. Ama başıma ulaşmadan avucunu bıraktı.

Eğer kaşlarımı çatabilseydim, çatardım. Nasıl belli oluyor? Kürkümde bir sorun mu var? Bacaklarıma baktım ve pürüzsüz kırmızımsı kahverengi bir kürk buldum. Dengemi test etmek için etrafımda dans ettim ve patilerimin üzerinde sağlam durduğumu hissettim.

Biraz zayıf olduğumu sanıyordum.

Ama bu bir Omega olmanın getirdiği bir şeydi.

Jonas bir dakika daha beni inceledi ve ayağa kalktı. "Eğer yavaşlamamı istiyorsan, ulu."

Yine homurdandım. Ayak uydurabilirim, Alfa. Güven bana.

Evet, son vardiyamdan bu yana biraz zaman geçti. Ve küçük olabilirim. Ama hızlıydım.

Omuz silkti ve boxer'ını tekmeleyerek bana her şeyin güzel bir görüntüsünü verdi. Kurdum karşılık olarak neredeyse mırıldandı, tabii ben bu sesi çıkaramazdım. Sadece Alfalar yapabiliirdi. Bununla birlikte, ona açıkça hayranlık duyuyordu.

Adamdan yayılan agresif enerji de işlere yardımcı olmadı.

Tamamen baskın bir erkekti.

"Beni takip edin," dedi ve kilidini açmak için kapıya doğru yöneldi. Sonra uçaktan aşağıya, rampa ya da merdiven olmadan yere atladı.

Düşüşü fark ederek ona bakakaldım ve onu takip etmemi nasıl beklediğini merak ettim.

"Sadece on bir ya da on iki metre kadar," dedi. "Atla Riley." Kurdum bu emri reddetmek istedi.

Ama Enfekte'den gelen çığlık sesleri beni dürtülerime itaat ettirdi.

Pençelerim betona çarptığında Jonas, "Aferin kızıma," dedi. "Şimdi ne kadar hızlı koşabildiğini görelim."

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

JONAS

KUZEY CAROLINA'DA BİR YERDE

RILEY yanımda endişeyle titriyor, havadaki çürümüş et kokusunu alınca burnu seğiriyordu.

Ya da ben sebebin bu olduğunu düşündüm.

Çünkü zombi etinin keskin kokusundan başka bir koku alamıyordum.

Ne bir durum.

Yerleşkede gedik açılmıştı; bunun nedeni bir insanın bir grubu doğru düzgün incelemeden içeri almasıydı.

Virüsün yayılması için tek gereken enfekte olmuş bir ölümlüydü. Ve yayıldı.

Şimdi ölü olan pilotun da kanıtladığı gibi.

Kokusundan yanlış bir şeyler sezmiştim. Ama birkaç saniye geç kalmıştım ve nedenini fark ettiğimde çoktan havalanmıştık.

Sikeyim.

Elimi yüzümde gezdirdim ve bir kez daha çevremize odaklandım. Jetin dışında olmak kokpitten görebildiğimden daha fazlasını görmemi sağlıyordu.

Bu iyi bir şeydi çünkü burnum o anda hiçbir işe yaramıyordu.

Asheville'in hemen dışına inmiştik. Böylece hem dağlara yakın hem de eski bir turistik merkezin yakınındaydık.

Bu da çok sayıda Enfekte insan olacağı anlamına geliyordu. Ama korunmak için sayısız ağaç da vardı.

Sadece zombi benzeri ölümlülerin bariyerini aşıp Fort Bragg'e doğru doğruya gitmemiz gerekiyordu.

Üs, çoğunlukla asker ailelerini ve koruyucu bariyere ulaşmayı başaran birkaç şanslı sivil korumak için orada bulunan asgari bir operasyon ekibine sahipti.

Kieran'a yeni bir uçak beklemek için oraya gideceğimizi söylemiştim.

Asheville'e şu anda kolayca ulaşamayacağı için planı kabul etmişti. Ve jetimiz CDC yerleşkesini en son terk edenlerden biri olduğu için, artık kimsenin bizi almaya gelmesi kolay olmayacaktı.

Bu nedenle, şimdilik tek başımızaydık.

Ve önümüzde iki yüz elli millik güzel bir macera vardı.

Bir araba bulabilirsek en iyisi bu olur. Aksi takdirde, yolculuğu dört patimizle yapacağız.

Düzgün bir tempoyla gidersek, oraya beş ya da altı günde varabiliriz. Yine de dinlenmek için güvenli yerler bulmamız gerekecekti. Bu da yolculuğun en zor kısmı olacaktı.

Bir de bize doğru gelen Enfekte'den kurtulmak.

Hmm.

Uçaktaki silahları kullanmak ve bir grup Enfekte'yi vurduktan sonra ölümlerinin yarattığı delikten geçmek daha kolay olurdu.

Ama Riley'nin Enfekte'ye karşı bir zaafı vardı. Bu içgüdünün, hastalığa çare bulmak için araştırma ekiplerine liderlik etmenin getirdiği bir şey olduğunu sanıyordum. Kendini bu göreve onun kadar adanmış biri olmak için merhametli olmak gerekirdi.

Bu adanmışlık onun en çekici özelliklerinden biriydi.

Sorunu çözme ihtiyacına saygı duydum.

Ve içimden bir ses, imkânsız olduğu kanıtlanırsa bile bir tedavi aramaktan asla vazgeçmeyeceğini söylüyordu. Riley kolay pes eden biri değildi, bu da onun hayranlık duyduğum bir başka özelliğiydi.

Ancak, onun davasına olan bağlılığım, bu işe stratejik olarak yaklaşmam gerektiği anlamına geliyordu.

Çünkü Enfekte'yi gereksiz yere yaralamak onu rahatsız ederdi, daha önce yerleşkenin dışına kilitlenmesinden de anlaşılacağı gibi. Onu uçağa kadar sürüklemek zorunda kalmıştım.

Bunu şimdi yapamazdım -küçüktü ama bir yavru köpek gibi ağızımda taşıyabileceğim kadar küçük değildi.

Bu da Enfekte'yi çene ve pençelerimle katletmemek anlamına geliyordu.

Pek ideal sayılmazdı ama Riley'nin işbirliği yapmasını istiyordum, hastalıklı bir yuvanın ortasında donmasını değil.

"Pekâlâ," dedim. "Şuradaki sıranın içinden geçeceğiz." Kalabalığın en zayıf bölümünü işaret ettim. "Sonra da kitlenin etrafından olabildiğince hızlı koşacağız."

Ses tonumdaki emri duyduğundan emin olmak için bakışlarımı ona kilitledim. Bu plandan sapma olmayacaktı.

Parlak mavi gözleri kurt formundayken gece yarısı tonuna dönüşmüştü; daha önce hiç görmediğim bir şeydi bu çünkü koşuya çıkma tekliflerimi hep görmezden gelirdi.

Koyu renk gözbebekleri, kumral saçlarını andıran kızıl kahverengi kürkünün üzerinde parlıyor gibiydi.

Bir Beta'ya göre ufak
tefektir. Neredeyse
çelimsizdi.

Bu da beni onun ayak uydurma becerisi konusunda biraz endişelendirmişti ama birkaç dakika önce vardiyasını sorgulamamdan rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

Onun değişimine tanık olduktan sonra bu çok doğaldı. Yavaşlığı çok deneyimli olmadığını gösteriyordu.

bir kadındı. Gerçi bu doğru olamazdı çünkü en az otuz yaşındaydı.

Ancak, kesinlikle bir şeyler ters gidiyordu. Sadece ne olduğunu bilmiyordum ve şimdi bizi yavaşlatmayacağını umuyordum.

"Onlara karşı elimden geldiğince nazik davranmaya çalışacağım," diye devam ettim, ona tüm planı anlattım ve bunun onu itaat etmeye daha yatkın hale getireceğini umdum. "Ama sayıca çok azız Riley. Ve benim işim seni korumak. Lütfen bunu unutma, tamam mı?"

Homurdandı.

Bunun alaycı bir ses mi yoksa bir anlaşma sesi mi olduğundan emin değildim ama ikincisi olduğunu varsaymayı seçtim.

Hayatta kalmak istiyorsa, bana güvenmesi gerekiyordu.

Ve bu ateşli küçük kıızıla boyun eğmekten bıkmıştım.

Onu korumakla görevlendirilmemin bir nedeni vardı ve işimi çok ciddiye alıyordum. O da öyle yapmalıydı.

Ona biraz saygı duymak iyi olurdu diye düşündüm.

Ama bunu yüksek sesle dile getirmeye zahmet etmedim. Başından beri benim rolümü onaylamadığını açıkça belirtmişti.

Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ve şimdi sadece onun açıklayabileceği bir şeyi analiz ederek kendime işkence ederek zaman kaybetmeyecektim.

Boynumu kıvırdım, uzuvlarımı gevşettim ve içimdeki canavara kontrolü ele alması için izin verdim. Hevesle kabul etti ve neredeyse bir asırlık pratiğin bilemediği zarif bir hareketle beni dört ayak üzerine kaydırıldı.

Riley'den çok daha hızlıydım. Ben de çok daha iriydim.

Koşumuza hazırlanmak için onun yanına uzandığımda bu durum daha da belirginleşti.

Riley'nin kurdu benimkini açıkça değerlendirdi, koyu renkli gözleri açık renkli kürkümün her santimetresinde geziniyordu.

Hayvanım onun bakışları altında neredeyse tüylerini diken diken ediyordu, aylarca genç bir yavru gibi onun için yanıp tutuştuktan sonra onun hayranlığına aç kalmıştı.

Çok saçma.

Bu kadınla ilgili ne olduğundan emin değildim ama sürekli rüyalarım giriyordu.

Ve karanlık fantezilerimi de.

Zamanı değil, dedim kendime. Koşmaya odaklan. Sonra oynarız.

Tırıslla ilerlemeye başladım, kulaklarım Riley'ye ve hareket ederken pençelerinin betona hafifçe dokunuşuna ayarlanmıştı. Kıvrak ve narin.

Yine de içindeki dişi tamamen dişliydi. En azından bana geldiğinde.

Belki de bu yolculuk bizim için iyi olacaktı; benim onun düşmanı olmadığımı anlaması için bir yol. Davranışlarının kaynağını bulmam için bir yol. Değerimi kanıtlamam için bir yol.

Ne için değer, emin değildim. Ama beni bir şansı hak eder bulmasını istedim.

Son birkaç ayın büyük bir kısmını ona bir şey kanıtlamaya çalışarak geçirmiş gibiydim, ancak her seferinde reddediliyordum.

Artık benden kaçamazdı. Bana ihtiyacı vardı.

Ve güçlü yönlerimi bildiğim tek yolla, liderlik ederek göstermeye niyetlendim.

Etrafımızdaki Enfekteler yavaşça bize doğru geliyordu, koordinasyon eksiklikleri yakın zamanda beslenmediklerini doğruluyordu. Çoğu Enfekte bir tür doğal içgüdüye sahipti ve bu da bazılarını diğerlerinden daha tehlikeli kılıyordu.

Ama bu varlıklar eski asker değillerdi. Silahları ya da herhangi bir silahları yoktu. Sadece dişleri vardı.

Ve dişlerim daha büyüktü.

Akli melekelerim de tamamen kontrol altındaydı.

Riley biz hareket ederken yanımdan ayrılmadı ve ben sayım yapmak için çevreyi tararken hayvanımı rahatlattı.

Bu bölümde ilk başta fark ettiğimden daha fazla olduğunu fark ettiğimde yavaşlamaya başladım.

Kahretsin.

Çok daha fazlası vardı.

Tepe tarafından gizlenmiş olmalılar.

Burada bu kadar çok Enfekte olması beni şaşırtmadı. Muhtemelen birkaç yemeği buraya kadar kovalamışlardı, çünkü burası bariz bir kalkış noktasıydı.

Ancak sadece kullanılabilir bir uçak -ki bizimki çalışır durumda olan tek uçak gibi görünüyordu- ve uçmayı bilen bir pilot varsa.

Temel bilgileri bilecek kadar kokpitte bulunmuştum. Ancak, bilgimin sınırları vardı. Ve bu sınırlar o jeti son varış noktasına kadar uçurmayı da içeriyordu.

Bu lanet şeyi buraya indirebilmemin tek nedeni pilotun dönmeden hemen önce bir çeşit yol belirlemiş olmasıydı.

Sonra eli direksiyonu kırdığı için jet yan yattı. Düzelttikten sonra bizi tekrar yola sokabildim.

Belli ki erken inip jeti bırakmayı planlıyordu.

Onurlu, sanırım.

Ama en başta jete adım atmamalıydı.

Lanet olası insanlar.

Bu yüzden onlara sempati duymuyordum - ısırıldıklarını başkalarına söylememek gibi aptalca kararlar.

Birçoğu, başkalarının hayatını tehlikeye atsa bile, kendi hayatlarını herkesin hayatından üstün tutan bir zihniyete sahipti.

Birçoğumuz insanları dışarıda bırakarak kendi hayatta kalmamızı desteklemeyi seçtiğimiz için, şimdi benzer şekilde hisseden birçok doğaüstü vardı. Hastalığın ne kadar hızlı mutasyona uğradığı düşünüldüğünde, halihazırda hastalıktan etkilenmiş olanları izole etmek çok önemliydi.

Ancak bu kararlar, ölümlülerin kendilerini tanınmayacak şekilde lanetlediklerini fark ettikten sonra alındı.

Ve bazı kurt klanları virüse karşı duyarlı olduklarını fark ettikten sonra.

Doğru, diye düşündüm, büyüyen kalabalığı tekrar tarayarak.

Bu işe yaramayacak.

Yeniden değerlendirmek için durakladım ve etrafımı saran gruptaki bir başka potansiyel zayıf halkayı fark ettim.

Ona doğru ilerledim, sonra burnum yanlışlığın güçlü kokusunu alınca tekrar durdum.

Omurgamdaki tüyler beklentiyle dans etti, kurdum kavgaya hazırды.

Riley için bunu kolaylaştırmak istemiştim. Ama şu anda onun güvenliği ve korunması daha önemliydi.

Bu da başlangıçta belirtilenden biraz daha az nazik olmam gerektiği anlamına geliyordu.

Kurdum tamamen bu işin içindeydi. Riley'nin de öyle olmasını umuyordum.

Alçak bir uyarı hırıltısıyla, başta belirttiğim yöne doğru geri döndüm ve doğruca Enfekte'ye yöneldim.

Heyecanlı çığlıkları bana kara tahtaya çakılmış çivileri hatırlatıyor, damarlarıma buz serpiyordu.

Bu sestən de en az pis kokuları kadar nefret ediyordum.

Kurdum ileri atıldı, savaşa hazırды. Ama Enfekte'yi kesmek yerine içlerinden geçerek onları yere serdim ve Riley'nin takip etmesi için bir yol açtım.

O yaptı.

Ya da en azından denedi.

Enfekte o kadar aç kalmıştı ki, hemen boşluğa yaklaştılar, onun üzerine kondular ve dişlerini kürküne geçirmeye çalıştılar.

Vahşi bir hırıltı çıkardı ve beni şok ederek ısırды.

Enfekte'lerden biri bacağını yakaladığında inledi ve dişlerini adamın boynuna geçirdi.

Hayvanının kontrolü ele geçirdiğini fark ettim. Ya Riley canavara dizginleri isteyerek vermişti ya da kurt hayatta kalma ihtiyacından dolayı dizginleri ele geçirmişti.

Her şeye rağmen, bu değişiklikten faydalandım ve pençelerimle onu kitlelerden kurtarmaya yardım ettim. Sonra yaklaşan başka bir sürüye yöneldim ve pençelerimin şiddetli darbeleriyle birkaçını yere serdim.

Riley bana katıldı, burnuna kan damlaları serpilmişti.

Homurdanarak tekrar beni takip etmesini söyledim ve başka bir kalabalığın arasından geçip gittim.

Her iki kurt da güvenli bir yol oluşturmak için birlikte çalıştığından bu kolayca düştü.

Son kütleyi yarıp geçerken, düzeltiyorum, diye düşündüm. Bu silah kullanmaktan daha kolaydı.

Ama zafer turu atacak zamanımız yoktu çünkü daha fazla Enfekte bize doğru geliyordu.

Etrafımızı tanımak ve yön duygumu yeniden bulmak için havaalanına bir göz attım.

Riley hırlayarak dikkatimi ona çekti. Dişlerini göstererek başka bir Enfekte sürüsüne bakıyordu.

Kesinlikle onun kurdu, diye düşündüm. Belki de tüm bu alıngan enerjinin kaynağı buydu.

Dikkatini çekmek için onu ısırdım, sonra başımı koşmak istediğim yöne çevirdim.

Sanki sersemlemiş gibi bana göz kırptı, bakışları bir kez daha formumun üzerinde gezindi. Ağzından çıkan küçük bir mırıltı kafamı karıştırdı.

Belirgin bir şekilde itaatkâr bir sestti.

Betalar ve Omegalar içgüdüsel olarak Alfalara boyun eğiyordu ama bu seste hayvanımın ilgisini çeken bir şey vardı. Neredeyse bir yakarışı andırıyordu.

Ne için? Kaçmak için mi? Kaçmasına yardım etmek için mi? İnsanın kontrolü yeniden kazanmasına yardım etmek için mi?

Emin değildim.

Koyu renkli gözleri sabah güneşinin altında parlayarak kürkünün altındaki insanı görmemi sağladı.

Orada ve bir saniye içinde gitti. Hayvanıyla savaşıyor gibiydi.

Belki de yardımına ihtiyacı olan şey buydu - canavarını dizginlemek.

Bu zaten nasıl yapılacağını bilmesi gereken bir şey değil mi?

Merak ettim. Yavrular beş yaşında bunu öğrenir.

Ne olursa olsun, şimdi bunu tartışacak ya da ona yardım edecek zaman yoktu. Gitmemiz gerekiyordu.

Uçakta yaptığımı benzer alçak bir mırıltı çıkardım, titreşim içgüdüsel oldu ama yine de inanılmaz derecede yanıltıcı. Alfalar hedefledikleri eşleri ya da buna ihtiyaç duyan sürü üyeleri için mırıldanırdı. Ve Riley kesinlikle benim hedefim değildi, hatta bir sürü üyesi bile değildi.

Yine de kurdum farklı hissediyor gibiydi.

Hayvanının benimkine doğru sallanmasına bakılırsa, o da bu ilgiden hoşlanmış görünüyordu.

Ben de onu uysallaştırmak için sesi yükselttim ve onu gelen sürünün etrafından dolaştırarak yanımızdaki ağaçlık alana götürdüm.

Doğru yöne gitmek için kısmi bir daire çizmek zorunda kaldık, ancak ağaç örtüsünün altında çok daha az sayıda Enfekte vardı.

Yolumuza çıkan birkaç kişiden kaçtım, mırıltım hiç kesilmedi ve Riley'i ormanın derinliklerine götürdüm.

Kurdu büyülenmiş gibi benimkini takip etti. Muhtemelen daha önce hiç Alfa mırıltısı duymamıştı. Bazı Alfalar sürü arkadaşlarına yardım etmek için mırıldanırdı ama Riley bana bu tür bir yatıştırma nadiren ihtiyaç duyan bir kurt gibi gelmişti.

Ancak, buna olumlu yanıt vermiş gibi görünüyordu.

Belki de küçük zebaninin kalbine giden yol budur.

Eğer bu onu itaatkar yapsaydı, her lanet gün onun için mırıldanırdım. Bunu sadece bir koruma gereksinimi olarak görürdüm.

Birkaç mil boyunca koştuk, hızımız bizi ormanın derinliklerine götüren hızlı bir tırıs gibiydi.

Riley benimle kavga etmedi. Hırlamadı. Yolculuğumuzu yavaşlatmaya ya da değiştirmeye bile çalışmadı.

Sadece takip etti.

Demek emirlere itaat edebiliyorsun, diye düşündüm. Sadece bunun için biraz şefkate ihtiyacın var.

Belki de geçmişte koşuya çıkma tekliflerimi bu yüzden reddetmişti; kurdunun benimkine boyun eğeceğini biliyordu.

Büyüleyici.

Onu yer değiştirmeye zorlama yeteneğine sahiptim. Belki bir dahaki sefere yaramazlık yaptığında bunu kullanırdım.

Bu fikre neredeyse homurdanıyordum. Mırlamak daha nazik bir alternatifti. Önce bu yaklaşımı deneyecektim. Ama ileride başvurmak üzere hayvanın kolay kabullenişini kesinlikle not edecektim.

Birkaç saat boyunca yürüyüşümüze devam ettik, sadece arada bir rüzgârı koklamak ve güneşi kontrol etmek için yukarıya bakmak için durduk.

Sadece bir kurt olarak değil, bir insan olarak da açık havada çok zaman geçirdim. Vahşi doğada kendimi kaybetmekten ve eve dönüş yolunu bulmaktan hoşlanıyordum. Bu konuda özgürleştirici bir şey vardı. Hiçbir zaman biri olmamıştım, kendi başıma dolaşmayı tercih ederdim.

Belki de Kan Sektörü'nde V-Klanı kurtlarıyla birlikte büyüdüğüm içindir. Bir X-Klanı Alfa'sı olarak hep dışlanmıştım. Ama Omega annem bir V-Klanı Alfa'sına aşık olmuştu ve biyolojik babam öldüğü için İzlanda'da eşinin sürüsüyle birlikte yaşamamız mantıklıydı.

Bildiğim çoğu X-Clan sürüsünden kesinlikle farklıydılar. Ve sadece büyümlü özelliklerinden dolayı değil, klanlarının üyelerine davranış biçimlerinden dolayı da.

Bu sadece Kan Sektörü de olabilir. Kieran'ı her ne kadar sevmesem de iyi bir liderdi. Ve kendine özgü koşullarına rağmen sürüyü kesinlikle kazanmıştı.

Riley'i de kazanmıştı.

Ama bu tamamen başka bir konuydu ve kurdumun şu anda kabul etmek istemediği bir konuydu. Çünkü iki doktorun yakın olduğu açıktı.

Sadece ne kadar yakın olduklarını düşünmek istemedim.

Ya da ona karşı her zaman ne kadar tatlı olduğunu. Onun için nasıl gülümsediğini. Onun için nasıl güldüğünü.

İşte bu yüzden bunu düşünmeyeceğim, diye karar verdim ve hızımı biraz artırdım.

Riley itiraz eder gibi bir ses çıkarınca tekrar yavaşladım ve ona baktım. Bu, tırısı başladığımızdan beri ilk itaatsizlik işaretiydi ve şimdi ona baktığımda, bunun onun rol yapması olmadığını anladım. Devam edemeyeceğini söylüyordu.

Sikeyim.

Yönümüze ve çevremize o kadar odaklanmıştım ki onun bitkin halini fark etmemiştim.

En son ne zaman yemek yedin? Merak ettim, zayıf formunu ve acı dolu gözlerini gözlemledim. Ve neden bir şey söylemedin?

İnatçı kadın.

Bayılmaya hazır görünüyordu.

Yine de onu suçlamak pek adil değildi. Ona daha fazla dikkat etmeliydim.

Doğru. Etrafımızda yaşam belirtisi aramak için havayı kokladım. Ya da yiyecek. Belki su bile.

Ama onun yerine rüzgârda tatlı bir koku yakaladım.

Riley.

Tuhaf. Kokusu bana her zaman çekici gelmişti. Ancak, şimdi bir şeyler farklıydı.

Tekrar içime çektim, ayırt edici notayı ayırt etmeye çalıştım ama Riley ürpererek dikkatimi dağıttı. Barınak ve yiyecek bulmamız gerekiyordu.

Güven verici bir mırıltıyla bedenimi yeni kesilmiş odun kokusuna doğru yönelttim. Bu insan müdahalesine işaret ediyordu, bu da bizi bir yere götüreceği anlamına geliyordu. Belki bir kamp alanına ya da bir kulübeye.

İkincisi olduğu ortaya çıktı.

Gerçi sadece bir kabin yoktu. Birkaç tane vardı.

Ağaçların yanında durdum ve sesimi kullanabilmek için insan formuna geri döndüm. Vücudum ani değişimden dolayı sarsıldı, uzuvlarım düzleşirken boynum çatırdadı.

Riley ısıltılı gözlerle bana baktı, kurdu yine beni açıkça değerlendirdiyordu.

"Gidip etrafa bir göz atacağım. Kaçman gerekirse diye hayvan formunda kal, tamam mı?" Sözlerimin altını küçük bir mırıltıyla çizmeye çalıştım, bunun onu tekrar işbirliği yapmaya iteceğini umuyordum.

Kurdu da ona kıcının üzerine oturarak karşılık verdi.

Güzel, diye düşündüm, gülümseme dürtüsüyle savaşıyor. "Rahatsız edici bir şey bulursam ulurum," dedim onun yerine, her zamanki şımarık haline geri dönme riskini almak istemediğimden.

Sonra çıplak ayaklarımla kulübelere doğru yola çıktım ve yol boyunca vites değiştirme yeteneklerimi tamamen devreye soktum.

Avlanma zamanı.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

RILEY

KUZEY CAROLINA'DA BİR YERDE

Ayağa kalk, dedim.

Onun yerine kurdum uzandı.

Bak, anlıyorum. Bir süre vardiya değiştirmene izin vermediğim için kızgınsın. Ama kendini toparlamalısın.

Kurdum cevap olarak ofladı ve başını yere koydu, son derece itaatkârdı. Alfa ona "kal" demişti. O da kalıyordu.

Ona eşimiz olmadığını
söyledim. Bunun üzerine
homurdandı.

O bizim değil, diye tekrarlardım, saatlerdir tekrarladığım kelimelerdi bunlar. Ama Jonas'ın mırıltısı onu tamamen hipnotize etmişti.

Evet, güzel bir mırıltıydı. Daha önce hiç bir Alfa'nın mırıltısına muhatap olmamıştım, bu yüzden bana hissettirdiklerinden oldukça keyif almıştım.

Ancak bu, itaatkâr bir köpek gibi burada oturup sahibimin dönmesini beklemek istediğim anlamına gelmiyordu.

Ne yazık ki, kurdumun istediği de tam olarak buydu.

Bundan çok daha fazlasını istiyordu. O istedi

Jonas'ın kurdu ona binmek için.

Ki öyle bir şey olmadı.

Benim bir olduğumu anladığı anda beni sahiplenecekti. Bunun güvencesini ruhuma kadar hissedebiliyordum.

Sadece olarak hissedebiliyordum benim kurdumun istekli kabulünü.

Değerli dostum, diye mırıldandı. Benim .

O bizim değil, diye tekrar bağırdım.

Hayvanım sözlerimi ya da yorumlarımı tam olarak anlamadığı için bu gereksiz bir ifadeydi. Duygularımı hissedebiliyordu ve genellikle uyum içindeydik, ancak baskılayıcılar nedeniyle yıllar içinde onunla ilişkimi az çok koparmıştım.

Hızla tükenmekte olan baskılayıcılar, diye düşündüm içimden.

Kramplar birkaç mil geride başlamıştı ve sonunda biraz sızlanmama neden olmuştu. Çünkü acıyordu. Her zaman acırdı. Ve bu sıcak, yıllarca olmasını engelledikten sonra normalden daha kötü olacaktı.

Lanet olsun. Gerçekten kontrolü ele alıp saklanmam gerekiyordu. Burada itaatkâr küçük bir Omega gibi oturmaktan başka bir şey yapmalıydım.

Ama kurdumun inatçılığını hissedebiliyordum.

Ne de olsa o benim bir parçamdı. Ve ben inatçı doğmuştum.

Bu yüzden sürümden ayrılmayı, bir insan üniversitesine gitmeyi ve tüm derecelerimi almayı seçmiştim. Ailem bunu onaylamamıştı. Babamın benim için seçtiği üçlü ile Alberta Sektörüne yerleşmemi istemişlerdi.

Onun yerine koşardım.

Babamın durdurmaya çalıştığı bir şeydi ama o dönemde insanlar arasında kaybolmak çok kolaydı. İleri teknoloji sayesinde yepyeni bir kimlik yaratabilmiş ve üniversitelere başvurabilmişim.

Kurtlar belli bir yıldan sonra yaşlanmayı durdurdular, bu da benim sonsuza kadar genç görünmemi sağladı.

Koştuğumda çok yaşlı değildim.

Sadece on dokuz yaşındaydı ve üniversiteye gitmek için mükemmel bir yaştaydı.

Çok borçlanmıştım ama hayallerimi yaşamak için buna değerdi.

Biyoloji lisansım beni tıp diplomasına yönlendirmişti. İhtisasımın tüm çemberlerinden geçtim, ardından epidemiyoloji alanında doktora yapmadan önce bulaşıcı hastalıklara odaklanarak çalışmalarımı ilerlettim.

On yılı aşkın bir süredir okul ve doktorluk yapıyordum.

Ama bu beni CDC'deki işime götürdü.

Beyin yiyen amip mutasyona uğrayıp bugünkü halini aldığında bu iş hızla bir kâbusa dönüşmüştü.

Tek gereken bir grup gencin yanlış göleti ziyaret etmesiydi. Çıplak yüzmeye gitmişler ve burunlarından biraz su solumuşlardı ve hastalık oradan mutasyona uğramıştı.

Birçok politikacı bunun bir şans olduğunu söylemişti.

Araştırmacılar buna mükemmel bir olay fırtınası demişti. Çünkü durum, konakçıda zaten var olan benzersiz alt küme nedeniyle mutasyona uğramıştı.

İçimi çektim. Artık hastalık onarılamayacak kadar mutasyona uğramıştı.

Ve yerleşke, inceleyebilmemiz için dokuların bulunduğu tek yerlerden biriydi.

Kieran onları paketledi mi? Yoksa yok edilmek üzere mi bırakıldılar?

Nereye gidiyoruz ki? Merak ettim. Jonas aslında bana söylememişti. Onu ormanda körü körüne takip etmiştim.

Şey, hayır. Kurdum onu körü körüne takip etmişti. Peki şimdi ne olacak?

Burada öylece oturup kızışmayı mı bekledim?

Bu düşünce midemi sıkıştırdı.

Ugh.

Artık tam olarak neyle çalıştığımı bilmem de yardımcı olmadı. Adam bir tanrının vücuduna sahip.

Tüm zayıf çizgiler. Kaslı düzlemler. Karın kasları. Ve kendimi tanımayı çok istediğim bir düğüm.

Bunu düşünme. Bunu düşünme. Düşünme.
Ama kesinlikle bunu düşünüyordum. O kalın kolan.
Etkileyici paketi. O ağır-

Dur, kendime çıkıştım. O bizim değil.

İnkârımdan rahatsız olan kurdum yine ofladı. Onu aylardır
istiyordu ve sonunda ona sahip olacağımızdan emindi.

Ve şu düğüm.

İçimde.

Bizi bir arada tutuyor.

Mutlu bir ıstırap

içinde.

Çenemi sıktım. Ya da en azından denedim. Ama kurdum
bu hareketi reddetti.

Kontrolü geri alabilir, onu diz çökmeye zorlayabilir ve
insan formuna geri dönebilirdim. Ancak bunun yaklaşan
ateşimi nasıl etkileyeceği konusunda biraz endişeliydim. Belli
ki zihinsel yetilerimi zaten değiştiriyordu -dolayısıyla hala
düşüncelerimi süsleyen çıplak Jonas'ın çok güzel görüntüsü-
ve şekil değiştirmek mevcut durumumu daha da
kötüleştirilebilirdi.

Ağzımdan yine kısık bir inilti çıktı, iniltiyi tam olarak
tutamadım.

Seks yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. Birkaç Beta'nın
yanı sıra birkaç insanla da birlikte olmuşum. Ama hiç bir Alfa
ile. Belli sebeplerden dolayı. İsteğim dışında sahiplenilmek
istememedim.

Ancak Jonas'ı düşündükçe, onun beni sahiplenmesine daha
fazla itiraz edemezdim.

Bu da beni çok korkuttu çünkü bunun aklımdan değil,
ateşimden kaynaklandığını biliyordum.

Bizim değil. Bizim değil. Bizim değil.

Gerçeği öğrendiğinde ne yapacağını düşündüm. Ne
kadar düşün.

Bastırıcı olarak Omega olmanın değerine karşı gelmişim.
Bir Alfa olarak bana çok kızardı. Muhtemelen beni
düğümlemeyi reddederek cezalandırırdı.

En azından bir süreliğine.
Beni yalvartacak kadar uzun.
Gerçekten yalvar.

Bu düşünceyle içimde alçak bir hırıltı oluştu. Ondan nefret ediyorum.

Alfalardan nefret ediyorum. Bundan nefret ediyorum.

Ama en çok Jonas'ı istediğim için nefret ediyordum.

Adamdan gerçekten nefret etseydim bu çok daha kolay olurdu. Ne yazık ki, nefretimi gerektirecek hiçbir şey yapmamıştı.

En azından var olmak dışında.

Uzun bir iç çektim ve bu iç çekiş kurdumun içinden geçti. Sakinliğin timsaliydi, kulaklarını dikmiş Jonas'ın dönüşünü dinliyordu.

Hayatta kalmamızla ilgili hiçbir düşünce yok. Kaçma düşüncesi yok.

Sadece kaderin sessiz bir kabullenışı.

Bu yüzden insan tarafına daha fazla kontrol verildiğini söyledim ona. Sağduyumuz var. Siz sadece üreme sisteminizle düşünüyorsunuz.

Beni anladığından değil, sadece ses tonumdan homurdandı. Ya da belki de onun rahatlamasına verdiğim hoşnutsuz tepkiden.

Bağlantımız tamamen kopmamıştı, sadece şu anda kontrolü elinde tutmasına yetecek kadardı.

Jonas'ın hareketleri, sözleri ve mırıltısıyla kolaylaştırıp kolaylaştırmadığını merak ettiğim bir şey.

Muhtemelen hayır. Bunca yıl kurdumu inkar etmek benim hatamdı.

Artık onu özgür bıraktığıma göre, kontrolü ele almak istiyordu.

Ve ilk işi Jonas'ı eş olarak kabul etmek gibi görünüyordu.

Senin bir Omega olduğunu bile bilmiyor. Senin sadece bir Beta olduğunu düşünüyor.

Bir homurtu daha.

Bizi istemiyor.

Bunu görmezden

geldi. Beni

görmezden geldi.

Muhtemelen saçmaladığımı bildiği için. Bizi kesinlikle istiyordu. Ya da gerçeği anladığı an isteyecekti.

Beni nasıl cezalandıracak? Merak ettim, içim içime sığmıyordu. Orgazm reddi mi? Şaplak mı? Sert bir hırlama mı?

Neden tüm bunlar bana çekici geldi?

Doğru ya. Çünkü vücudumun kendi aklı vardı.

Neden baskılayıcı ilaçlarımı daha önce almadım? Her şeyi sorgulamak zorunda kaldım. Tabii ki onları almamış olmam iyi bir şeydi, yoksa Jonas'la birlikte yer koşamazdım. Yani nasıl olsa bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktı.

Ve bu daha da kötü olurdu.

Olabilir.

Ya da belki bu daha kötü olacak çünkü şimdi onun düğümünü isteyeceğim.

Bastırıcılarla onu reddedebilirdim.

Bu durumda yapamazdım. Çünkü tüm yasak arzularım ortaya çıkıyordu.

Jonas'ın kokusu güçlendikçe kurdumun burnu seğirdi. Ama onun odunsu parfümünü lekeleyen bir şey vardı. Dumanlı bir şey.

Oturdum. Daha doğrusu kurdum oturdu. Ama ikimiz de kokuyu sevmedik.

Bu da ne demek oluyor? Neden doğal halini değiştirdi?

Havayı kokladık, burnumuz kıvrıldı.

Kabul edilemez.

Jonas yarım saat sonra üzerinde bir kot pantolon ve botlarla göründü.

Ben de kabul edilemez diye düşündüm. Neden giyindin?

Bir dakika. Neden onu çıplak istiyorum?

Dur. Düşünüyorum.

Elinde bir kumaş tutuyordu. "Sana bir güneş elbisesi buldum. Pembe."

Evet. Gözlerim var, diye cevap verdim bir bakışla. Renkleri görebiliyorum.

"İçinde konserve yiyecekler, çarşafklar ve birkaç eşya daha olan bir kulübe buldum. Bir yatak da dahil. Orada dinlenebiliriz." Burun delikleri alevlenerek etrafına bakındı. "Yakınlarda herhangi bir Enfekte belirtisi yok. İnsan da yok." Kaşları çatıldı. "Ama bir şey var..." Burnu kırıışırken sözünü yarıda kesti. "Bu da ne böyle? Kokuyor..."

Kurdum kuyruğunu sallamaya başladı. Lanet kuyruğunu.

Ona bunun iyi bir şey olmadığını söyledim. Bu kötü bir şey.

Buz gibi bakışlarının hemen benimkileri bulması ve burun deliklerinin yeniden alevlenmesinden de anlaşılacağı üzere.

"Güzel."

Ne demek istediğini anlamam bir anımı aldı.

Sonra cümlesini bitirdiğini fark ettim. Güzel kokuyor.

Evet, çünkü ben kızışıyorum.

"Riley..." Öne doğru bir adım attı, pembe kumaş yanı başında yere döküldü. "Neden bir Omega gibi kokuyorsun?"

Kahretsin.

Ayağa kalktım, kurdum aniden kontrolü tekrar bana bıraktı.

Belki de onun etrafında titreşen saldırganlığı, kokumun neden değişmeye başladığını fark ettiğinde beklediğim Alfa öfkesini hissedebildiği içindir.

Koşarken bunu fark etmemiş olmasına gerçekten çok şaşırmıştım.

Ancak kramplar kısa bir süre önce başlamıştı. Bu da baskılayıcı ilaçlarımın son kalıntılarının muhtemelen yeni metabolize olmaya başladığı anlamına geliyordu. Yani kokum daha yeni değişmeye başlamıştı.

Şu anda bile, zoraki Beta parfümümün bazı ekşi notalarının kokusunu alabiliyordum.

Ama Jonas haklıydı - Omega tatlılığım kesinlikle beni ele geçiriyordu.

Tekrar ilerledi ve ben de içgüdüsel olarak geri çekildim.

"Sakin kaçayım deme," diye hırladı. "Geri kay ve bana bunu açıkla. Hemen şimdi."

Kurdum mızımızlandı, kabul etmek istiyordu.

Ancak, aramızdaki kararları vermem için gereken kontrolü bana geri vermişti.

Bu da kesinlikle birinci seçeneği seçeceğim anlamına geliyordu.

Koşuyorum.

Ve o da bunu biliyordu. Alfa hırıltısı büyüdü, hemen tepki vermezsem vardiyamı değiştirmeye zorlayacak bir sestti.

Ben de ormana doğru yola çıktım, geldiğimiz yoldan geri dönmedim, yan tarafa doğru... Nereye gittiğimi bilmiyordum.

Umurumda değildi.

Kaçmam gerektiğini

biliyordum. Kaçmak için.

Saklanmak için.

Çünkü sahiplenilmeyi reddettim. Hayallerimi, hayatımı, seçimimi istedim.

Ve Jonas bunu bana vermezdi.

Beni alırdı. Bana binerdi. . Beni hamile bırak. Ve Bana sahip ol.

Olmuyor. Oluyor.

Kurdum artık tamamen bana katılmış gibi görünüyordu ve çalılıklar arasında koşarken sınırlarımı zorlamama izin veriyordu.

Ancak ruhuna yayılan bir heyecan notası beni duraksattı.

Neden bundan hoşlanıyorsun? Merak ettim. Hayatımızın en büyük savaşıyla yüzleşmek üzereyiz. Ve sen nefes nefese misin?

Kahretsin, lanet kurt gülümsüyordu.

Yorgun değil ama mutlu bir nefes alıştı. Çünkü

Jonas'ın bizi takip ettiğini hissedebiliyordu.

Seçilmiş Alfa'sının avda olduğunu biliyordu. Ve

benim lanet hayvanım yakalanmak istiyordu.

Bu onun çiftleşme oyunu versiyonuydu.

olsun, diye düşündüm. Bu işin sonu iyi bitmeyecek.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

JONAS

KUZEY CAROLINA'DA BİR YERDE

RILEY BİR OMEGA.

Ve herhangi bir Omega değil, kızıışmakta olan bir Omega.

Tatlı parfümü kurdumu çağırdı ve beni orman zemini boyunca onun peşinden gitmeye zorladı. Yanlışıklıkla ona biraz avantaj sağlamıştım, çünkü kaçan formuna hemen tepki veremeyecek kadar ağzım açık kalmıştı.

Sonra botlarımı tekmeledim ve ödünç aldığım pantolonumu yırtıp dört ayak üzerine düştüm ve ormanda ilerlemeye başladım.

Ne. Ne? Sikeyim mi?

Bu önemli detayı nasıl gözden kaçırmıştım? Kurdum aylardır dişiyi arzuluyordu. Onun ilgisini çeken şeyin bir meydan okuma olduğunu düşünmüştüm.

Ama hayır.

Başından beri onun gerçek halinden şüphelenmişti.

Ve şimdi neden benimle koşmayı reddettiğine dair bir cevabım varmış gibi görünüyordu.

Çünkü onun minyon kurdu tamamen Omega'ydı. Bu, boyutunu ve itaat etme içgüdüsünü açıklıyordu.

Hayvanı doğası gereği itaatkârdı.

Kürkün altındaki kadın ise tamamen alingan bir dişiydi.

Bastırıcı ilaç aldığı belli olan alingan bir kadın.

Ama neden? Neden doğal formunu saklıyor? Kızgınlığından kaçınmak için mi? Kızgınlık döneminde rahatlamanın başka yolları da vardı, kurduna ilaç vermeyi gerektirmeyen yollar.

Daha iyi bilmesi gerekirdi. O bir doktordu, Tanrı aşkına.

En azından bu, muhtemelen bu konuda güvende olduğu anlamına geliyordu.

Elbette, eğer basit bir değişim onu Omega moduna geri gönderiyorsa, o zaman gerçekten güvenli miydi?

Kahretsin, bu yüzden mi daha önce yer değiştirmekte tereddüt etmişti? En son ne zaman koşuya çıkmıştı?

Geçiş sürecinin yavaş olmasına şaşmamalı.

Endişelenmekte haklıydım. Ve sonra onu saatlerce koşturdum.

Sikeyim.

Eğer bir şey söyleseydi, onu bu kadar zorlamazdım. Tüm bunlar yorgunluğunu da açıklıyordu. Ayrıca muhtemelen bugün yemek yememişti.

Kahretsin Riley, diye düşündüm, onu takip ederken pençelerimi yere vuruyordum.

Yine sınırlarını zorluyordu. Tam da kızışmak üzereyken.

Bu kadın ölmek olmalıydı. Çünkü bu gidişle ağır yaralanacak ya da daha kötüsü olacaktı.

Yapmamız gereken şey, küçük kulübe köyüne geri dönmek ve döngüsü boyunca dinlenmesi için koruyucu bir in yaratmaktı.

Bastırıcılardan etkilenmiş olabilir mi? En son ne zaman kızgınlık dönemine girmişti?

O kadar çok sorum vardı ki ve bunlara cevap verebilecek tek bir kurt vardı. Kokusu hafif bir parfüme dönüşmüş olan bir kurt.

Kurdum kokladı, kafası karışmıştı.

Sonra başını eğdi, kulakları ormandaki tüm seslere uyum sağladı.

Ve uzaktan akan suyun yumuşak akışı.

Zeki dişi, diye dũřündũm, tekrar hızlanarak. Kokusunu temizlemek için dereye girmiş olmalı.

Onun için çok kötü, bu yeterli olmazdı.

Kayaların üzerinden yuvarlanan suyun sesini takip ettim, kokusunu kaybettiğim yerden çok uzak olmayan bir dere buldum ve kararan ormanı taradım. Güneş gökyüzünde alçalmıştı, bu da akşamın erken saatlerine işaret ediyordu.

Bu da bugün muhtemelen dokuz ya da on saat koşacağımız anlamına geliyordu.

Riley çok yorulmuş olmalıydı, özellikle de kızgınlık dönemine giriyorsa.

Kendini gerçekten yaralamadan önce onu bulmam gerekiyordu. Omegalar kırılgan olmak zorunda değillerdi; sadece küçüklerdi. Ama Riley kurduna gerektiği gibi bakmıyordu. Sadece vardiyası bile bunu gösteriyordu.

Kokusu değişene kadar hasarın boyutunu fark etmemiştim.

Lanet bastırıcılar.

En azından pek çok soruya cevap verdi.

Yine de, birkaç tanesine daha ilham verdi.

Dışarı çık, dışarı çık, her neredeyse, diye dũřündũm, suyun kenarındaki alanı tararken.

Kurdum onun yakınlarda olduğunu hissedebiliyordu. Hareket etmeye devam etmemişti. Kokusunu maskelemek için suyun yanında, hatta belki de içinde kalmıştı.

Bu da bir yerde saklandığı anlamına geliyordu.

Ne kadar akıllı küçük bir kurt, diye dũřündũm. Canavarım da memnun görünüyordu, içgüdüleri avdan ilham alıyordu.

Bunu bir test olarak görüyordu. Potansiyel bir eş olarak değerini kanıtlamanın bir yolu.

Hayvanlarımız duyguların ya da dış etkenlerin bir kararda rol oynamasına asla izin vermezdi. Kurdum bir şey istediğinde, onu alırdı.

Ve şu anda Riley'i istiyordu.

Onu doğrudan sahiplenmesine izin vermezdim, ama kurdunu baştan çıkarması için ona biraz özgürlük verirdim.

Sonra canavarımı kabul ettiğinde onun için mırıldanırdım.
Varsayalım ki Riley'nin TUTKU için
İTAATSİZLİK kur yapma ritüelini

engellemedi.

Bu Riley. Tabii ki isyan edecek.

Neredeyse homurdanacaktım.

Ama sonra aklıma başka bir düşünce geldi.

Midemi bulandıran bir düşünce.

Bu yüzden mi bana karşı hep kaba davranıyor? Bir X-Clan Alfa olduğum için mi? Tüm bunlar beni kendisine layık görmediğini söylemenin bir yolu ?

Aklımdan geçen şüphenin açıkça farkında olan kurdum aynı fikirde olmayarak homurdandı. Hiçbir şeyden şüphe duymuyordu. Onun hayvanından gelen ilginin kokusunu alabiliyordu.

Bizi istiyor, diyordu. Şimdi onu bulalım ve düğümleyelim.

Dizginleri ona verdim, avı sürmesine izin verdim.

Riley beni değersiz bulduysa, bunun nedeni bana kendimi kanıtlama şansı vermemiş olmasıydı. yüzden kurdumun benim yerime konuşmasına, sözlerden ziyade eylemlerle izin verirdim.

Daha önce hiç aktif olarak bir eşin peşinden koşmamıştım. Kiralık bir infazcı gibi davranmakla çok meşguldüm. Bu da beni Riley'nin muhafızlığına getirdi.

Kader miydi? Belki de.

Ya da sadece tesadüfen yollarımız kesişti.

Ne olursa olsun, bir geleceği tartışıyor olacaktık. Bu gelecek sadece bu kırgınlık döneminde ona yardım etmemi içerse bile. Çünkü yakında bir düğüme ihtiyacı olacaktı ve hazırda bulunan tek düğüm benimkiydi.

Burada oynayacak Kieran yok ufaklık, diye düşündüm, memnun bir şekilde. Çünkü küçük çapkın gülümsemelerini ve onu nasıl güldürdüğünü görmüştüm.

Siktiğimin Alfa Prensi.

Bu unvan onu kraliyet ailesinden yapmıyordu. Bu sadece V-Klanı kurtlarının Sektör Alfa pozisyonları için kullandıkları resmi bir unvandı.

Bir X-Clan sürüsü için Sektör Alfa olabilirdim. Yeterince yaşıydim. Yeterince güçlüydüm. Yeterince hızlıydım. Yeterince zekiydim.

Ama hiçbir zaman bir sektöre ya da klana katılmayı denemedim çünkü bir infazcı olmayı tercih ettim.

Riley bir prens istiyorsa belki de Kieran daha iyi bir seçimdi. Kesinlikle bir kraliyet ailesinin kibrine sahipti.

Kieran'ı ve Riley'nin onun düğümünü benimkine nasıl tercih edebileceğini düşünmek kurdumun hırlamasına neden oldu, hem bana hem de ondan saklanan Omega'ya kızgındı.

Şüphe, canavarımın eğlenmeyi reddettiği bir duyguydu. Peşinde olduğundan emindi.

Riley'nin tuhaf davranışları yüzünden her şeyi sorgulayan içimdeki adamdı.

Bu gerçekten çok sinir bozucuydu çünkü ben hiçbir şeyi sorgulamazdım. Asla. Ama bu kadın, şımarık davranışları nedeniyle onun yanında verdiğim her kararda beni ikilemde bırakıyordu.

Hepsi Omega statüsünü sakladığı için.

İşin özü de buydu, öğrenmemi istemiyordu.

Artık biliyorum. Ve seni bulacağım.

Yakınımdaydı. Onun varlığını hissedebiliyordum. Sıcaklığını. İhtiyacını. Kokusu uyuşturucu bir pelerin gibi etrafımı sarmış, beni akıntıya doğru çekiyordu.

Kurdum yavaşladı, dikkati kenardaki daha büyük kayalara yöneldi. Küçük bir kurdun içinde saklanabileceği türden bir kaya oluşumu.

Kayaların üstüne çıktı ve . Sonra hırladı.

Taşların altından yumuşak, küçük bir inilti geldi.

Riley.

Göğsümden bir gümbürtü daha çıktı ve onun yavaşça suya doğru kaymasına neden oldu.

Gözleri benimkilerle buluştu.

Vücudu sarsıldığında kaçmak üzere olduğunu anladım ve kurdum o daha bir adım atamadan tepki verdi.

adım.

Saldırdık.

Yuvarla

ndı.

Hırladı.

Ve Omega'mızı suyun kenarına sabitledi.

Altımızda titredi, burnundan bir sızlanma daha çıktı.

Artık bizimsin ufaklık, diye düşündüm ona, kurdum bir kez daha hırladı, bu sefer uyarmak için. Yer değiştir yoksa seni değiştiririm.

Boğazını ortaya çıkardı, karnı zaten benimkine dokunuyordu. Ve tekrar insan formuna geçmeye başladı.

Onu incitme ya da ağırlığımla boğma riskini almak istemediğim için pençelerimi başının iki yanına koyarak üzerinde dengede durdum. Boynunun ve omuzlarının altındaki kayalar muhtemelen keskin ve rahatsız ediciydi. Onu otların arasında da yakalayabilirdim ama dere onu tuzağa düşürmeyi kolaylaştırmıştı.

Üstünü değiştirmeyi bitirdiğinde ben de ona katıldım, insani yanım hayvani yanımı onunkinin yarısı kadar bir sürede geride bıraktı. Çünkü içgüdülerimi bastırıcılarla boğmuyordum, diye mırıldandım kendi kendime.

Parlak mavi gözleri tekrar benimkilerle buluştu, derinliklerinde gizlenen bir ateş vardı.

İşte .

"Çekil üstümden" diye bağırdı. Yine de kalçaları aralarına yerleşmeme izin verecek şekilde açıldı. Çünkü evet, vücudu beni istiyordu - şimdi kasıklarımı kaplayan kayganlığın da kanıtladığı gibi. Bacaklarının altındaki sığ suyla hiçbir ilgisi olmayan bir kayganlıktı bu.

Onun emrini görmezden geldim ve kendi emrimi verdim. "Başla. Konuşmaya başla."

Bu, Riley için yerine getirilmesi çok da zor olmayan bir emirdi çünkü kadın genellikle fikrini söylemekten çekinmezdi.

Yine de şimdi, her zaman olduğu gibi sessiz kalmayı seçti.

Ve isyan edercesine bana bakıyorlar.

Aynı anda sikime doğru bastırarak bariz bir sikiş davetinde bulundu.

Onun maskaralıklarını konuştuktan sonra kabul edeceğim bir davetti.

"Riley," diye homurdandım, inkar edilecek bir ruh halinde olmadığımı anlamasını sağladım. Onun tatlı ve ıslak vücudu altımdayken olmazdı. "Seni düğümlememe yaklaşık beş saniye kaldı Omega. Bunun nasıl mümkün olduğunu bana açıkla."

Sebebini zaten biliyordum.

Asıl istediğim onun nedenini açıklamasıydı.

Yutkundu, bakışlarındaki ateşin bir kısmı söndü.

Gözlerimi kısmıştım. "Cevap ver bana. Neden baskılayıcı ilaç aldığını söyle." Belki de zaten bildiğim bir şeyi ona söylemek açılmasına yardımcı olabilirdi.

"Ben... Ben bir hayat istedim..." Yumuşak sözler duymayı beklediğim sözler değildi ve kaşlarımı çatmama neden oldu. Daha önce bu tonda konuştuğunu hiç duymamıştım. Bu onu çok daha Omega yapıyordu.

Ve sevip sevmediğimden emin değildim.

Riley'de hayran olduğum bir cesaret vardı.

Onun uysal ve itaatkâr olmasını istemedim. Ben sadece istedim

Onu.

"Yaşamak istedim," diye devam etti biraz daha güçlü bir şekilde, bir parçası yeniden yerine oturmuş gibiydi. "Bir yavru yapıcıdan daha fazlası olmak."

Kaşlarım yukarı doğru kalktı. "Neyden daha fazla?"

"Beni duydun," diye cevap verdi, mavi gözleri bir kez daha sıvı bir ateşle parlıyordu.

İşte benim kızım, diye düşündüm. Konuşmaya devam et.

"Ben ünvanımdan daha fazlasıyım. Ama siz Alfaların gördüğü tek şey düğümleyebileceğiniz bir Omega. Ve ben daha fazlasını istedim."

Bu beni hırlattı. "Düğümleyebileceğim bir Omega'dan çok daha fazlasını görüyorum," diye bilgilendirdim onu.

"Öyle mi?" Bana doğru bastırdı, kaygan merkezi sıcak uyarılmayla sikimi kapladı. "Beş saniye değil miydin

beni düğümlemekten uzak dur, Alfa?"

"Kızışıyorsun." Sesimin gürlemesini engelleyemedim. "Yani evet, seni düğümleyeceğim."

"Arzularımı hiç almadan mı?"

"Beni reddediyor musun?" Ona kendi oyununu oynayarak ve kalçalarımı onun muhtaç küçük klitorisini ovmama izin verecek şekilde kaydırarak karşı çıktım. "Tek başına mı ateşlenmek istiyorsun?"

"Neden sanıyorsun?" diye karşılık verdi.

"Çünkü senin kurdun benimkini test etmek istedi." Tekrar ona doğru hareket ettim, meme uçlarının tepki olarak göğsümde boncuk boncuk oluşuna bayıldım. "Ve şimdi benim değerli bir eş olduğumu kesin olarak biliyor. İşte bu yüzden altımda neredeyse nefes nefese kalıyorsun Riley. Düğümümü istiyorsun."

Yanıt olarak hırladı. "On yılı aşkın süredir seks yapmadığım için kızışıyorum. Şu anda herhangi bir düğümü kabul edebilirim."

Gözlerim kısıldı. "Düğüm var mı?"

"Ben de öyle dedim, Alfa. Ben bir Omega'yım. Her düğüm işe yarar. Yani evet, seninkine tepki veriyorum."

Onun bu duygusuz ifadesi karşısında şaşkına dönmüş bir halde, açılmış bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöktüm.

Aylardır bu dişi arzuluyordum.

Yine de aslında "Başka seçeneğim olmadığına göre sanırım sen yapacaksın" demişti.

Onun için yaptığım onca şeyden sonra. Onu korudum. Onun hayatını kendiminkine tercih ettim. Her adımda onu ilk sıraya koydum.

Ve bana teşekkür ederek, düğümüne tepki vermesinin tek nedeninin kızgınlık döneminde olması ve tek uygun kişinin ben olmam olduğunu mu ima ediyor?

Lanet olsun. İşte bu.

Onun kurt testini geçmiştim. Yeteneklerimi ve değerimi aylarca kanıtlamıştım.

Eğer beni düğümümünden daha fazlasına layık görmediyse, o zaman düğümü ona vermeyecektim.

"Tamam." Ondan uzaklaştım ve ayağa kalktım.

Bu da tabii ki bakışlarını zonklayan sikime çekti.
Ama şimdi bunu ona teklif edeceksem ne olayım. Sonra
değil
o hakareti.

Herhangi bir düğüm.

"Isınman için sana kulübede güvenli bir yer
hazırlayacağım. Ya da burada kalıp kendi başının çaresine
bakabilirsin." Onu yatağa bağlayıp düğümümü atmaya
zorlamayacaktım.

Ben o tür bir Alfa değildim.

Bazıları onu alır ve yalvarmasını isterdi. Ama ben
kadınımın sıcak ve istekli olmasını istedim, yerleşmesini
değil.

Belki de bu benim V-Clan etkimdi. Çünkü babam anneme
karşı kesinlikle böyle davranmamıştı. O, diğer üç kişiyle
birlikte, annemi kızgınlık dönemlerinden birinde kaçırmıştı.
Sonra da onunla çiftleşme şansı için kavga etmişler.

Bu da onun ölümüne yol açtı.

Ve annemin şimdiki eşi tarafından kurtarılması.

Yani evet, bir Omega'yı kendi isteği dışında almak benim
için biraz zor bir durumdu, esasen bu şekilde yaratıldığımı
düşünürsek.

Tüm bunlar Riley'nin benimle konuşmayı gerçekten
denemiş olsaydı bileceği şeylerdi.

Ama hayır. Anlamadığım nedenlerden dolayı beni reddetti.

Ve şu anda, bilmek istediğimden bile emin değildim.

Herhangi

bir

düğüm.

Evet.

İyi şanslar, Doktor.

"Ormanda iyi eğlenceler," dedim ve yürüyerek kulübelere
doğru geri dönmeye başladım.

Şu anda burada herhangi bir tehdit yoktu. Riley iyi
olacaktı. Ve eğer ormanın derinliklerine gitmeyi seçerse, onu
takip eder ve korumak için yakınında kalırdım.

Çünkü bu benim işimdi.

Ama onu üsse götürdüğümde, nakil için başvuracaktım.

Çünkü siktir et
bunu. Onu da
sikeyim.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

RILEY

KUZEY CAROLINA'DA BİR YERDE

Bekle, bu mı?

Kaşlarımı çattım.

Sonra başımı arkaya eğdiğimde Jonas'ın sessiz adımlarla gittiğini gördüm.

Ne be?

Oturdum, lanet olası dere ve diğer şeyler yüzünden ıslanmıştım.

Gitti lan.

Kurdum içimde hırladı, öfkeliydi.

Ama ona kızgın değildi. Bana kızgındı.

Kelimeleri anlamıyor olabilirdi ama seçtiği Alfa'ya hakaret ettiğimi anlamıştı. "Şu anda herhangi bir düğümü kabul edebilirim."

Tamam. Bu adil değildi. Doğru da değildi. Kızgınlık dönemindeyken eninde sonunda o duruma , bu yüzden kızgınlığa girmekten nefret ediyordum ama henüz o noktaya yaklaşmamıştım. Şu anda kolayca seçim yapabilirdim.

Ve evet, tanıdığım tüm Alfalar yerine onu seçerdim.

Sadece duruma kızmıştım. Beni yakaladığı için kızmıştım. Beni yakalama şeklinden hoşlandığım için kızmıştım. Ona bu kadar kolay teslim olmama kızmıştım. Ormanın ortasında, laboratuvarlarımdan uzakta ve bastırıcılarımin yakınında olmadığımız için kızgındım.

Bir parçamın yukarıdakilerin hepsi için minnettar olmasına kızdım.

Jonas olduğu ve başka kimse olmadığı için şükreliyordum. Yalnız olduğumuz için şükreliyorduk.

Berbat durumdayım, diye düşündüm, karnımın alt kısmına bir sancı saplanırken yan tarafımda bir topun içine kıvrıldım. Ne yapıyorum ki ben?

Peki o ne yapıyor?

Beni burada bıraktı.

Ne tür bir Alfa, bir Omega'yı kızışmak üzereyken yalnız bırakır? Beni çoktan beceriyor olmalıydı, beni yaklaşan deliliğimin sınırına daha da yaklaştırmalıydı.

Çekip gitmiyorum.

Alfalar Omegalara seçenek sunmadı. İstediklerini aldılar.

Beni istemiyor mu?

Kaşlarım . Hayır, kesinlikle beni istiyor. Kalın kalçalarının arasında asılı duran kanıtı görmüştüm.

Düğümüne hakaret ettiğim için gururundan çekip gitmişti. Onu aşağılamıştım.

Çoğu alfa karşılık olarak beni becerir, uslu durmamı ve zevk almamı söylerdi. Hünerlerini ve düğümlerinin büyüklüğünü sadece eylem yoluyla kanıtladılar.

Yine de Jonas'ın beni burada bırakması farklı bir noktayı kanıtlıyordu.

Onu reddetmiştim ve o da bunu az çok kabul etmişti.

Bu da onu gerçekten çok farklı bir Alfa yapıyordu.

"Isınman için sana kulübede güvenli bir yer hazırlayacağım. Ya da burada kalıp kendi başının çaresine bakabilirsin."

Bizi güvenli bir yer yapacağını söylememiştir, sadece beni. Seçimimi kabul ettiği için mi? Yoksa şimdi beni beceremeyecek kadar kızgın olduğu için mi?

Öfkeli Alfalar genellikle korkunç olurlardı, mantıklı değil. Yine de o sessiz bir öfke içindeydi ve tek bir kükreme olmadan beni burada bıraktı.

Doğrudum, içim tekrar isyan ederken avuç içimi karnıma bastırdım. Bu hissi özlememiştim.

Nefesimi üfleyerek ayağa kalkmaya çalıştım ve biraz sallandım. Ben iyiyim. Ben . Bir adım attım, ayak parmağım taşlardan birine takıldı.

Dereye geri düşerken bir çığlık attım, avuçlarım beni zar zor yakaladı, sonra da bir kayanın üzerine düştüm.

"Kahretsin! Çok acıyor!" Dizim kesinlikle kanıyordu. Ayak parmağım da taşa çarptığım için ağrıyordu. Dört patim üzerindeyken çok daha zarıftım. Ama şu anda tekrar yer değiştiremezdim. Çok yorgundum. Çok açtım. Çok güçsüzdüm.

Bu da beni daha çok kızdırdı.

Zayıf hissetmekten nefret ederdim. Omega olmaktan nefret etmemin bir nedeni de buydu. Ateşime katlanamamamın bir parçasıydı. Beni savunmasız ve muhtaç bırakıyordu, doğuştan bana dayatılan iki özellik.

İkisi de olmamak için çok mücadele ettim.

Yine de buradaydım, ayakta bile duramadığım için neredeyse sürünerek suyun kenarına gidiyordum.

Ağlama isteğiyle çenem titredi, bu da beni daha çok çileden çıkardı. Bu da gözyaşlarımın görüşümü bulanıklaştırmasına neden oldu.

I. Nefret. Her şeyden.

Tüm bu kendine acıma krizi ben değildim. Bu durumla ilgili her şey ben değildim.

Belki de öyleydi.

Belki de on yılı aşkın bir süredir saklandığım bendim.

Sonunda suyun kenarına ulaştım ve sürünerek çimenli kıyıya çıktım. Kendine gel Riley. Sen bundan daha güçlüsün. Bundan daha iyisin.

Ama içim ihtiyaçla zonklarken kendimi güçlü ve daha iyi hissetmek zordu.

Jonas'ın beni becermesine izin vermeliydim, onu aşağılamamalı ve kovalamamalıydim. Gerçi kendime karşı dürüst olsaydım, onu kovalamak gibi bir niyetim yoktu. Onu çileden çıkarmak istemiştım, böylece beni öfkeyle becerebilirdi. Bu da daha sonra ondan nefret etmemi sağlayacaktı.

Ancak, bunu hiç yapmamıştı.

Onun yerine beni tamamen terk etmişti, eski sürümde hiçbir Alfa'nın yapmayacağı bir şeydi bu.

Jonas o Alfalar gibi değil, diye kendime hatırlattım.

Bu onun hakkında şüphelendiğim bir şeydi, çünkü her zaman otoriter ve otoriter olmaktan ziyade sessiz ve gözlemci olmuştur. İkinci özelliğe sahip olduğu anlar vardı, ama bunlar sadece koruyucu moddayken ortaya çıkıyor gibiydi.

Asla sahiplenici ya da zalim değildir. Sadece şefkatli bir bekçi.

Ve az önce onu, başka bir Alfa'ya hakaret etmeyi asla düşünmeyeceğim bir şekilde aşağılamıştım.

Benim neyim var böyle?

Bunun cevabını biliyordum. Her şeyden çok retorik bir soruydu. Alnımı yere bastırdım ve iç çektim.

Ayağa kalk,

Riley. Ayağa

kalk.

Kulübelere geri dön.

Özür dile.

Ve onun güvenlik teklifini kabul et.

Kendimi yerden kaldırmaya zorlarken kollarım titriyordu. Sonunda ayağımı bastığım yeri bulduğumda ağzımdan hafif bir inilti çıktı, inciklerim ve dizlerim onları bu kadar kötü sıyırdığım için bana bağıırıyordu.

Jonas'ı bir ağaca yaslanmış beni izlerken bulduğumda bu inilti keskin bir nefese dönüştü.

Çıplak.

Tabii ki çıplaktı. Beş dakika önce üzerimde çıplaktı. Ben de hâlâ çıplaktım.

Ama çıplaklığım ile ilgileniyor gibi görünmüyordu. Bakışları bacaklarımdaydı, savaş yaralarını inceliyordu.

akış.

O da benim gibi hâlâ tahrik olmuştu ama bana doğru yürümek için hiçbir hareket yapmadı.

"Burada kalmaya mı yoksa kulübeye geri dönmeye mi karar verdin?" diye sordu, ses tonundan hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Kabin," diye kekeledim.

Başını salladı. "İyi seçim."

Ağaçtan indi ama bana doğru gelmek yerine kulübeye doğru ilerlemeye başladı.

Kaşlarımı çatarak arkasına baktım. Daha önce baktığımda kesinlikle gitmişti. Düştüğümü duyunca geri mi dönmüştü? Neden dereden çıkmama yardım etmemişti?

Muhtemelen kendi ayağıma çelme takmayı hak ettiğimi düşündüğü içindir.

Evet, onunla konuşma şeklimden sonra, muhtemelen öyleydim.

Aslında şimdiye kadar ona davranış şeklimden dolayı muhtemelen çok daha kötüsünü hak ediyordum. Ona karşı hiç nazik olmamıştım. Ama bu onu sevmediğimden değildi. Ben sadece... Omega olduğumu bilmesini istemiyordum çünkü seçimimi elimden alıp beni sahipleneceğini biliyordum.

Gerçi, arkasına bile bakmadan çekip gittiğinde yanıldığımı kanıtlamıştı.

Ama sonra beni tekrar terk etmek için geri döndü. Bu sefer onun peşinden gittim, adı dilimdeydi. Ama lanet parmağım bir ağaç köküne takıldı.

Avuçlarım hemen vücudumun üst kısmını korumak için hareket etti ama yere ulaşamadılar. Onun yerine beni yakalayan Jonas'ın kalçalarına çarptılar.

Yüzüm neredeyse kasıklarına değecekti.

Geriye doğru sıçradım ama yine aynı köke çarptım.

Jonas belimi kavradı ve beni kendine doğru çekti, kaşları yukarı doğru kalktı. "İki ayağınızın üzerinde nasıl düzgün hareket edeceğinizi unuttunuz mu Doktor?"

Bir nefes çektim. "Görünüşe göre."

"Hmm," diye mırıldandı. "O zaman belki de yer değiştirmelisin."

"Yapamam," diye mırıldandım. "Enerjimin geri kalanını tüketir ve muhtemelen beni ani bir kızgınlığa sürükler."

Uzun bir süre bana baktı. "Seni taşımama ihtiyacın var mı?" Ses tonundan bunun yapmak istediği son şey olduğu anlaşılıyordu.

Tabii ki sırf onu kızdırmak için kabul etmek istedim.

Yine de içimdeki dürtüyü bastırdım ve başımı salladım. "Yürüyebilirim. Sadece... yavaşça."

Bir süre daha beni inceledi, sonra serbest bıraktı.

Neredeyse üçüncü kez tökezliyordum -ya da dördüncü müydü- ama bu sefer ayağım yere değdi ve beni sabit tuttu.

Jonas meraklı bir kaşını kaldırdı.

"Çok yorgunum, tamam mı?" İtiraf ettim. "Ve belli ki koordinasyon eksikliğim var."

"Seni taşımayı teklif ettim."

"Bunu yapmayı ne kadar istemediğini açıkça belirten bir ses tonuyla," diye cevap verdim. "Yani hayır. Yürüyeceğim."

"Neden her zaman bu kadar zor olmak zorundasın?" diye sordu. "Size yardım etmeye çalışıyorum, Dr. Campbell."

Resmi hitabı karşısında irkildim.

Dr. Campbell.

Riley değil.

"Lanet olsun. Tek yaptığım sana yardım etmektir," diye devam etti. "Yine de her fırsatta benimle savaşıyorsun. Neden? Bir koruma istemediğin için mi? Bütün bunları kendi başına mı halletmek istedin? Yoksa ben özel bir durum muyum? Çünkü Prens Kieran'ın yanında böyle davrandığını hiç görmedim."

Kieran'ın adını söylediğinde ses tonundaki zehirle gözlerim biraz açıldı.

Ama beni asıl şaşırtan konuşmasının tamamı oldu.

Çünkü bu, bugün bana yaptığı ikinci konuşmaydı.

Seksi Alfa korumasının bu kadar konuşkan olabileceğini kim bilebilirdi?

Bir cevap beklerken bana bakmaya devam etti - hayır, bana dik dik bakıyordu -.

Ben sesimi çıkarmayınca başını salladı ve tekrar yürümeye başladı.

"Reddettim çünkü ilk içgüdüm kabul etmekte," diye arkasından seslendim. "'Zor' olmamaya çalışıyordum. " Jonas gibi konuşmak için son kelimedede sesimi kalınlaştırdım.

Durakladı. "Bu hiç mantıklı değil."

"Şey, kabul etmek istedim çünkü bunu yapmak istemediğini biliyordum, bu da benim kindar olmam anlamına gelirdi. Bu yüzden nazik olmak adına hayır dedim."

Bana doğru döndü, uzun sarı saçları yakışıklı yüzünün etrafında düzensiz dalgalar halinde dalgalanıyordu. "Neden bunu kibar ya da kindar olmak için bir fırsat olarak kullanmadan bana gerçekte ne istediğini söylemiyorsun?" diye önerdi.

Dudaklarımı yana doğru büktüm, buna gerçekten cevap veremedim. Aramızdaki şey hiçbir zaman gerçekten bu değildi. Ben sadece... Ben sadece gitmesini istedim. Diğer her şeyle uğraşırken uğraşmak istemediğim bir karmaşaydı.

Ama bu onun için pek de adil değildi, bunu biliyordum. Bununla birlikte, bu duruma karşı duyduğum güvensizliği gerçekten anlayacağından da şüpheliydim.

Ben bir
Omega'ydım. O
bir Alfa'ydı.

Onun zihninde, yavrularını ya da başka bir Alfa'nın yavrularını taşıması gereken aziz bir kurttum. Daha fazlası değil. Daha azı değil.

Başka bir şey olma isteğimi anlayamazdı.
Hiçbiri yapmadı.

Jonas bir nefes verdi ve parmaklarını saçlarının geçirdi. "Neden bana da diğerlerine duyduğun gibi saygı duymuyorsun?" diye sorarak kaşlarımı çatmama neden oldu. "Senin bu bariz hoşnutsuzluğunu hak edecek ne yaptım ben?"

"Senden hoşlanmıyorum," diye başladım.

"Belli ki sen de benden hoşlanmıyorsun," diye karşı çıktı. "Peki senin sorunun ne? İyi geçinmemiz için benden ne istiyorsun?"

"I..." Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Kurdumun tek istediği üzerime binmesiydi. Şu anda çok fazla baskınlık yayıyordu, sanırım her zaman yaptığı gibi, ama şimdi duruşunda ve tonunda daha da yoğun bir şey vardı.

"Bir kıyamet sırasında lanet olası ormanın ortasında kızışmak üzeresin," dedi, bazı kelimelerinin altını çizen ince bir hırıltı. "Seni bu durumdan korumak için çok çaba sarf etmek gerekecek."

Boğazımda bir yumru oluştu ve yutkunmamı zorlaştırdı. "Sizin koruma anlayışınıza göre değişir."

Bana cevabımın yanlış olduğunu gösteren bir bakış attı.

"Koruma, lanet olası sığınağa barikat kurmak, bir düğüm için yalvarmanı dinlemek ve bu çığlığa yanıt veren her şeyle savaşmaktır," diye tanımladı. "Bir yandan da 'herhangi bir düğüm işimi görür' isteğinize uyma dürtüsüyle savaşıyorum."

İrkildim. Evet, o iğneyi hak etmiştim. Ama bu hoşuma gittiği anlamına gelmiyordu.

"Sonrasında da size üsse kadar eşlik etmem gerekiyor." "Hangi üs?" diye sordum.

"Fort Bragg," diye cevap verdi. "Bugün saatte sadece beş mil hız yapabildik, yani buradan en az iki yüz mil daha yolumuz var. Muhtemelen daha fazla."

Fort Bragg'ı biliyordum. Ama orası bir CDC tesisi değildi.

Daha sonra nereye gideceğimizi soracaktım ama Jonas'ın konuşması bitmemişti.

"Yani birlikte yaklaşık iki haftamız var, Doktor. Bizim için gelen kimse yok. Sizi koruyacak başka bir Alfa yok. Bu yüzden bana bu işi yapmak için neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben de yapayım." Sesi yenilmiş gibi değil, bitkin gibiydi. Yorgun anlamında değil, sadece... benden bıkmıştı. Maskaralıklarımdan. Kabalığımdan.

Ki bunu hissetmeye hakkı vardı.

Başından beri ona karşı düşmanca bir tavır içindeydim.

"Senden hoşlanmıyorum," dedim tekrar.

Homurdandı ama başka bir şey söylemedi. Tek yaptığı kollarını yontulmuş göğsünde kavuşturup bana bakmaktı. Bekliyordum.

"Ne olduğumu öğrenmeni istemedim," diye itiraf ettim sonunda. "Sen bir Alfa'sın. Alırsın. Ve ben alınmak istemiyorum."

Bir homurtu daha. "Şu anda yaptığım şey bu mu, Doktor? Çekiyor muyum?"

"Şey, hayır. Henüz değil. Ama-"

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz, Dr. Campbell. Ve beni tanımaya hiç çalışmadınız." Bana doğru adım atarken kolları iki yana düştü. "Seni becermek isteseydim, tek yapmam gereken hırlamak olurdu. Saniyeler içinde dizlerinin üzerine çöküp ağlamayı sağlardım."

Yutkundum, bir yanımda tam da bunu yaparak haklılığını kanıtlayacağını umuyordu.

Bu işi çok daha kolaylaştırırdı.

Ancak mavi gözlerini kaplayan buz bana bunun şu anda yapmak istediği son şey olduğunu söyledi"Almak yok, sadece vermek var," diye ekledi.

Benden sadece birkaç adım ötede durdu, burun delikleri açıldı.

Ona ne diyeceğimi bilemiyordum. Çünkü o haklıydı.

Bir hırıltıyla beni sikmesi için yalvarırdım.

"Sana karşı her zaman profesyonel davrandım çünkü işimi ciddiye alıyorum," dedi rahatsız edici bir tempodan sonra. "Bu şimdi de değişmeyecek. Sizi taşımamı ister misiniz, Dr. Campbell?"

"Lütfen bana öyle demeyi kes," dedim, resmiyetin dilinden yuvarlanıp gitmesinden nefret ederek. Bu noktada neredeyse bir hakaretti.

"Soruya cevap verin, Doktor."

Bu daha iyi değildi.

Ancak, yüz ifadesi bana bunun tartışmaya açık olmadığını söyledi.

Bir nefes verdim ve dürüst bir yanıtı fazlasıyla hak ettiğine karar verdim. "Bugün yemek yemedim. Vücudum değişim geçiriyor. Ve yorgunum. Yürüyebilsem de senden çok daha yavaş yürüyeceğim."

Tüm itiraf etmekten
nefret ediyordum. Ama
doğruydum.

"Ve..." Duraksadım, zihinsel olarak cevabımın geri kalanını dile getirmeye hazırlandım. "Ve şu an inatçı olmam için iyi bir zaman olduğunu düşünmüyorum. Bu nedenle, taşınmaya ihtiyacım olmayabilir ama taşınmak istiyorum. Lütfen."

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

JONAS

KUZEY CAROLINA'DA BİR YERDE

BU HAD için olmak ve en çok MEDENİ yanıt Dr. Riley Campbell'ın bana verdiği en iyi şeydi.

"Pekâlâ." Aramızdaki boşluğu kapattım. "Gelin gibi mi yoksa sırtta mı?"

Homurdandı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Soruya cevap verin, Doktor."

Gözlerini devirdi ve başını salladı. "Gelinlik tarzı, Alfa. Rol yapalım bari, değil mi?"

"Ne numarası?" Konuşurken onu kucağıma alarak sordum. Geri dönmemiz gerekiyordu, böylece sığınağı düzgün bir şekilde bir araya getirebilirdim. Ve bunu güneşi tamamen kaybetmeden önce yapmayı tercih ederim.

"Aşık olduğumuzu mu?" diye sordu ben yürümeye başlarken. "Kur yaptığımızı mı? Çıktığımızı mı? Beni bir haftalığına düğümlemeden önce yapmamız gereken her neyse."

. "Seni düğümlemeyeceğim, Omega." Güldü.

"Doğru."

Durdum ve ona baktım. "Alfaların kızışma içgüdülerini kontrol edebildiklerinin farkındasın, değil mi?"

Bana bunu kesinlikle bilmediğini söyleyen bir bakış attı. "Hiçbir Alfa kızgınlığını kontrol etmek istemez."

"İstediklerini söylemedim, Doktor. Yapabilirler dedim." Bakışlarımı çevremize çevirerek yürümeye devam ettim.

"Bir Alfa'nın dürtülerini kontrol ettiğini hiç görmedim. Bu mümkün değil."

"Birazdan benimkini kontrol ettiğimi göreceksin," diye kesin bir dille onu bilgilendirdim. Türümüzün en güçlüleri, muhtaç bir Omega tarafından sınıandıklarında bile her zaman kontrolü ellerinde tutma becerisine sahipti.

O fark etmemiş olabilir ama ben güçlü bir Alfa'ydım. Çok güçlü bir Alfa.

"Neredeyse bahse girmek istiyorum," diye düşünerek cehaletini kanıtladı ve aslında beni bir kez daha aşağıladı.

Bunu belirtmek yerine sadece "Kaybedeceğin bir şey" diye mırıldandım.

"Kendinden çok emin."

Cevap vermedim. İsteddiği her şeyi biliyormuş gibi davranabilirdi. Sözlerden daha önemli olan eylemlerimle onun yanıldığını kanıtlayacaktım.

"Az önce beni düğümlemene beş saniye kaldığını söylemiyor muydun?" diye sordu birkaç dakikalık sessizlikten sonra.

"Az önce ne kadar zor olmak istemediğini söylemiyor muydun?" Ben de karşı çıktım. "Yine de şu anda beni kışkırtıyorsun. Bazıları bunun zorluk çıkarmak olduğunu söyleyebilir, Doktor."

"Çünkü beş saniye içinde beni düğümleyeceğini söylemekten, beni hiç düğümlemeyeceğini söylemeye geçtin. Ben sadece çelişkiye işaret ediyorum, Alfa."

Sanki bir hakaretmiş gibi bu unvanı bana atıp durdu.

Ben bir Alfa olarak doğmuştum. Bunu benimsemiştim. Onun Omega olmayı bir zayıflık ya da saklanacak bir şey olarak görmesi, benim de hayattaki konumum hakkında aynı şekilde düşündüğüm anlamına gelmiyordu.

"Sürekli dürtülerini kontrol etmekten bahsediyorsun," diye devam etti. "Ama beni derede düğümlemeye hazırdın."

"Evet. Kurdunun benimkini istediğini düşündüğümde," diye cevap verdim, hızımı artırarak çünkü bunu gerçekten bitirmek istiyordum

Konuşma. Bunu yapmanın tek yolu da onu bir kulübeye kapatıp lanet olası bir odaya kilitlemektir. "Ya şimdi?" diye üsteledi, çünkü belli ki ne zaman duracağını bilmiyordu.

"Artık beni düğümlemek istemiyor musun?" Kadın Ses tonundaki alaycı tını çenemi sıkmama neden oldu.

Bunların hepsi onun için bir oyun mu?

Yoksa sadece onu becermemi sağlayarak beni bir kanıtlamaya mı çalışıyordu?

"Burada ne anlatmaya çalışıyorsun?" Bu kelime oyunlarından bıkmış bir halde ona sordum. İyi bir günde konuşmaktan hoşlanmazdım. Ve bugün iyi olmaktan çok uzaktı.

"Beni düğümlemek istedin ve hâlâ da düğümlemek isteyeceksin," dedi. "Bunu kabul ediyorum çünkü kurtlarımız böyle çalışıyor. Eğer kontrolü sağlayamazsan, bunu anlayışla karşılarım."

Tekrar homurdandım. "İyi olacağım." Ancak o iyi olmayacaktı. Acı çekecekti ve ona yardım etmemek beni incitecekti ama onun için herhangi bir düğüm olmayacaktım.

"Ciddiyim Jonas. Bana kontrolünü kanıtlamana ihtiyacım yok. Sorun yok."

Tekrar durup ona ters ters baktım, bu lanet olası konuşmadan bıkmıştım. "Bu benim kontrolümü kanıtlamaktan daha fazlası, Omega. Beni istemediğini çok açık bir şekilde ifade ettin. Ve bu iyi bir şey. Reddetmeni kabul ediyorum. Bu yüzden seni düğümlemeyeceğim."

Yüzü kızardı. "Seni reddetmedim."

Başımı salladım ve tekrar yürümeye başladım. Bu, miller tarihinin en uzun mili olmalıydı.

"Seni reddetmedim," diye tekrarladı. "Sadece kızışmak üzere olduğumu söyledim. Herhangi bir düğüme tepki vereceğim. Bu biyoloji, Jonas." "Doğru," diye kabul ettim.

"Herhangi bir düğüm." Benim düğümüm değil. Her ne kadar Onun kurdu benimkine meydan okumuştı ve ben bu meydan okumayı kazanmıştım.

Ancak, dişi bunu bu şekilde görmedi.

Beni istemedi. Beni tanımiyordu. İş ilişkimizin başından beri benimle hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belirtmişti.

Onu becermek istemiştim. Yine de, şimdi dũğũmũmũn ona yakın bir yerde olmasını istemiyordum.

Çũnkũ herhangi bir dũğũm olmayı reddettim.

Belki egom kararımda rol oynamıştı, belki de yaralı kurdum buna neden olmuştu ama her iki durumda da fikrimi değıştirmiyordum.

Riley o kadar uzun sũre sessiz kaldı ki bayıldı mı diye dũřũndũm. Ama aşağı doğru bir bakış bana geniş mavi gũzleri olan gũzel bir yũz gũsterdi. Bana daha önce hiç bakmadığı bir şekilde bakıyordu. Sanki sonunda bir erkek olduğumu fark etmiş gibiydi.

Bakışlarımı onunkilerden zorla ayırdım ve tekrar ormana odaklandım, onu kulũbeye geri gũtũrmem gerekiyordu.

Kokusu geçen saniye daha da tatlanıyor, Omega genetiği içimdeki canavarı çağırıyordu. Ona sahip olma igũdũm beni zorluyordu, özellikle de kurdunun hayvanımla oynadığı kũũk oyun yũzũnden.

Ben kazandım, deyip duruyordu. Benimkini.

Ama şekil değıştirenin insan yarısı bizi istemedi.

Kũũk eli aniden çenemi okşadı, parmak uçları kirli çenemi sıyırdı. İgũdũsel olarak dokunuşundan uzaklaştım, kurdum içimde hırlıyordu.

İrkildi ve elini geri çekti. "zũr dilerim."

"Kontrolũmũ test etme," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdandım. "Sonuçlarından hoşlanmayacaksın." Onu dũğũmleyeceęim için değil, disipline edeceğim için.

Onu tek başına acı çekmesi için lanet bir odaya kilitleyerek.

Muhtemelen bunu zaten yapacaktım ama en azından onun için mırılarak yardımcı olmaya alışabilirdim. Tabii hayvanımın bu noktada buna izin verdiğini varsayarsak.

"Kontrolũnũ test etmeye alışmıyorum," diye karşılık verdi. "Ben sadece... Sana dokunmak istedim."

"Bana dokunmaya hakkınız yok, Doktor."

Kendi kendine hoşnutsuz kũũk bir hırıldı çıkardı ve kurdumun ayağa kalkıp dikkatini çekmesine neden oldu. O daha ziyade

sevdim o Ses. "I yapmadı
reddetmek Sen, Alfa. Ama Size hakaret
ettiğimi kabul ediyorum."

Tek yapabildiğim homurdanarak karşılık vermektir. Bu konuşmayı bir daha yapmayacaktım.

"Seni aşağılamak istememiştim Jonas."

Cevap vermeye değmeyecek bir ifade daha. İstese de istemese de bunu yapmıştı. Tekrar tekrar. Aylarca.

Bir yıl.

Buna katlanıyordum çünkü bunu bir meydan okuma olarak görüyordum. Şimdi bunun bir meydan okuma olmadığını anladım; bu bir Omega'nın bir Alfa'yı reddetmesiydi.

Biyolojik babam olmazdım.

İsteksiz bir Omega'ya kendimi zorla kabul ettirmem.

İyi bir Alfa tarafından yetiştirilmiştim. Geceye düşkün ve kana susamış bir V-Clan kurduydu ama aynı zamanda güçlü bir adamdı. Onurlu bir Alfa.

Kan Sektörü'nde huzur içinde yaşayan annemi hâlâ koruyordu.

Bu çalkantılı dönemde olabildiğince huzurlu bir şekilde.

Ama onun güvenliği ve emniyeti, diğer seçenekleri keşfetmemi sağlayan şeydi. Yuvanın dışında yaşamak için. Aksi takdirde, annemi korumak için evde kalmak zorunda hissederdim.

İkisi de benim doğum hikayemi ya da doğumuma yol açan olayları saklamamıştı.

Ben daha karnındayken annemi ele geçirmiş. Bana ne yapacağını bilmiyorlardı.

Ama ben tamamen X-Clan Alpha'ydım.

Gerçi Riley'ye inanacak olursak, bu kontrolüm olmadığını anlamına geliyordu. Belki de bu "gücü" annemin eşinden almıştım.

"Gerçekten kızmışsın," diye hayret etti Riley. "Seni daha önce kızgın gördüğümü sanmıyorum."

Bu aptalca yoruma tepki vermemek için fiziksel olarak kendimi tutmam gerekiyordu. Beni kasıtlı olarak mı kışkırtıyordu yoksa

Gerçekten bilmiyordum. Tek yaptığı beni kızdırmaya çalışmak gibi görünüyordu. Peki şimdi neden farklı olsun ki?

Tekrar sessizliğe gömüldü ve bana birkaç dakikalık mutlu bir sessizlik verdi.

Ta ki aniden bana karşı sarsılana kadar.

Kollarını karnıma doladığında neredeyse onu düşürüyordum, dudaklarından son derece acı dolu bir inilti dökülüyordu.

Hareketin etkisiyle nefes almaya çalışırken gözleri sıkıca kapandı.

Boğazıma bir iç çekiş takıldı, kurdum onun şu anki durumunun tamamen farkındaydı. Henüz kızışmamıştı. Kokusuna bakılırsa, ihtiyaçtan aklını kaçırmadan önce ona belki on iki saat verebilirdim.

Ancak yine de bu duruma ulaşmak rahatsız edici bir tırmanış olacaktır.

Ve sonra düğümledenmeden acı çekerken saf ıstırap.

Tepki vermek istemedim. Gerçekten sadece yürümeye devam etmek istedim. Ne yazık ki, hayvanım kollarımda titreyen Omega'yı yatıştırmak için göğsümden bir mırıltı çıkardı.

Hemen hareketsiz kalmadı ama nefes alış veriş fark edilir şekilde değişti.

Kıpırdamadan durdum, aniden tekrar sarsılmasından korkuyordum.

Ancak tek yaptığı göğsüme sokulmak oldu, sanki gürültünün kaynağına inmeye çalışıyordu.

İç çekerek yoğunluğu arttırdım ve onu rahatlatmasına izin verdim.

Bu da onun daha da yakınına sokulmasına neden oldu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Cevap vermek yerine tekrar yürümeye başladım.

Kabinlere varana kadar, "Daha önce hiç bir Alfa benim için mırıldanmamıştı," dedi. Kulağa neredeyse sersemlemiş gibi gelen yumuşak kelimelerdi bunlar. "Ben de hiç düğümlememiştim."

İtiraflar beni şaşırtmadı. Sahiplenme genellikle bir düğümle birlikte gelirdi, bu da Alfalar söz konusu olduğunda tereddüt etmesini açıklıyordu.

Ama kontrol konusunda söylediklerimde ciddiydim - kızıışma içgüdülerini kontrol edebilen Alfalar vardı. Ve ben de onlardan biriydim.

Hakaretleri kesinlikle yardımcı olmuştu çünkü bedenim gitmeye hazırken, zihnim "Kesinlikle olmaz" diyordu.

Daha önce içinde en çok malzeme olduğunu belirlediğim kulübeye doğru yürürken bana sokulmaya devam etti. Ayrıca davetsiz misafirleri engellemek için faydalı olacak ağır bir dış kapısı vardı. Pencerelerin camsız olması bir sorun olabilirdi ama bunu düzeltmeye çalışacaktım.

Tıpkı elektrikle ilgili bir şey yapıp yapamayacağımı görmek için arka taraftaki jeneratörle oynadığım gibi. Gördüğüm kadarıyla güneş enerjisi panelleri vardı. Bu da aslında içinde biraz enerji olabileceği anlamına geliyordu.

Kapıyı açmak için botumu kullandım, kulaklarım bir kez daha etrafımızdaki her şeye uyum sağladı. Ama eskisi kadar sessizdi, burnum sadece Riley'nin tatlı kokusunu alıyordu, başka hiçbir şey duymuyordu.

Omega parfümünün her türlü potansiyel tehdidi bulanıklaştırma ihtimali yüksek olduğundan, yakında bölgenin tekrar tam olarak taranması gerekecekti.

Ondan ne kadar hızlı uzaklaşırsam o kadar iyiydi.

Ben de onu evin içine taşıdım ve merdivenlerden iki yatak odasından birine çıkarıp yatağa yatırdım.

"Akan su yok ama arkada jeneratörün yanında bir kuyu pompası var. Gidip ne yapabileceğime bir bakayım. Kıyafet istersen dolapta birkaç seçenek var. Aşağıda da biraz konserve yiyecek var." Bunun ötesinde bir şey söylemedim, sadece gitmek için döndüm.

"Jonas..."

Eşikte durakladım ama ona dönüp bakmadım. "Evet?"

"Senden gerçekten hoşlanmıyorum," dedi, daha önceki sözlerini tekrarlayarak. "Her zaman kaba davrandığım için özür dilerim. Ve sana saygısızlık ettiğim için."

Buna ne diyeceğimi düşünürken çenem titredi.

Özrünü takdir etsem de, kabul ettiğimden emin değildim.

o.

Bildiğim kadarıyla, sadece bir şey yapıp yapamayacağını görmeye çalışıyordu.

Kontrolümü kaybedip onu düğümlemem için beni ikna etti, sonra da bunu bana karşı kullandı.

Bu onun yapabileceği bir şey gibi görünüyordu. Cevap vermek yerine başımı salladım. Ve ayrıldım.

Güvende tutmam gereken bir in ve korumam gereken bir Omega vardı. Şu anda en önemli şey . Ve o odada durup konuşarak bu iki şeyi de başaramazdım.

Bir kendine bakabilirdi. Ben diğer her şeyle ilgilenirken.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

RILEY

KUZZEY CAROLINA'DA BİR YERDE

Hayal kırıklığıyla mutfafa gittim.

Bunun yiyecek teklifleriyle hiçbir ilgisi yoktu -asgari düzeyde erzak bekliyordum- ve her şey Jonas'ın devam eden yokluğuyla ilgiliydi.

Beni saatler önce terk etmişti. Artık tamamen karanlıktı. Sadece kurt görüşüm sayesinde görebiliyordum. Ama aynı duyular gelişmiş koku alma ve işitme duyularıyla birlikte geliyordu ve Jonas'ı ne koklayabiliyor ne de duyabiliyordum.

Ortadan kaybolmuştu.

Otuz dakika önce dışarı çıktığımda, kokusunun sadece hafif bir ipucunu alabilmişim, bu da onun bir süre önce dışarı çıktığını gösteriyordu.

Nereye? Ne yapıyor o? Beni cezalandırıyor mu? Yoksa bu onun kontrol şekli mi - kızgınlıktaki Omega'dan kaçarak?

Öfkesi elle tutulur gibiydi. Çizgiyi aştığımı biliyordum ama tam karşısına gelene kadar ne kadar kızgın olduğunu fark etmemiştim.

Yine de benim için mırıldandı.

Öfkeliyken bile benimle ilgilendi.

Çünkü her zaman benimle ilgilenirdi. Bir Omega olduğumu bilmeden önce bile yanımdaydı, beni koruyor ve ihtiyaçlarımı karşılıyordu.

Bunu yapmak onun işiydi. Ama o bunu başka bir seviyeye taşıdı.

Bana kendisininmişim gibi davranmıştı.

Ona karşı bu kadar düşmanca davranmamın bir nedeni de buydu. Bir Alfa tarafından sahiplenilmek, sahiplenilmek ya da bakılmak istemiyordum.

Özgürlüğümü istedim.

Ve Jonas bunu bana gümüş bir tepside sunmuştu.

"Seni düğümlemeyeceğim, Omega."

Şaka yaptığını sanmıştım. Hangi Alfa kızışmış bir Omega'ya karşı koyabilir ki?

Ama ona dokunmaya çalıştığımda irkilmesi -bilinçli olmaktan çok bilinçsizce yaptığım bir şeydi- ciddiyeti hakkında çok şey anlatıyordu.

Beni gerçekten düğümlemek istemedi.

Vücudu daha önce kesinlikle hazırды ve hatta beni düğümlemek üzere olduğunu söylemişti, ama beni suyun kenarında bıraktığı anda her şey değişmişti.

Çünkü o ana kadar benim kurdumun onunkini istediğini sanıyordu.

Beni düğümlemeye niyetlendiği zamandı.

Ama kurdumun onunkini arzulamasının bir sonucu olarak tepki vermiştim. Bunun beni ne kadar zayıf düşürdüğünden nefret etmiştim. Ve onun Alfa egosunu zedeleyerek en kötü şekilde tepkimi göstermiştim.

Ancak bu öfke çok daha derinlere iniyor gibiydi.

Onu reddettiğimi iddia etmişti. Fikrini düzelttim ama işe yaramadı.

Çünkü gerçek şuydu ki, onu gerçekten reddetmiştim. Aylarca. Ona karşı tam bir sürtük gibi davranmıştım çünkü onun için gerçekten ne hissettiğimi takdir etmemiştim.

İçimdeki Omega'yı kıskırtan Alfa ile herhangi bir ilişki kurmak istememiştim.

Ve sonuç olarak, kaba, acımasız ve düpedüz
Yani.

Yani evet. Onu reddetmiştim.

Tekrar tekrar.

Hepsi onu gerçekten istediğim gerçeğinden kaçmak için.

"İyi iş Riley," dedim kendi kendime.

Durumun olumlu tarafı, beni sahiplenmesi konusunda endişelenmeme gerek kalmamasıydı.

Ancak şimdi beni sahiplenmesini ister gibiydim. Çünkü o gerçekten değerli bir ești.

Şimdiye kadar tanıştığım hiçbir Alfa'ya benzemediğini kanıtlamıştı. Ve ben onu geçmişime dayanarak kovaladım, bu arada önümde duran bugünü ve geleceği görmezden geldim.

Kollarımı mutfak tezgahının üzerine koydum ve alnımı mermer yüzeye bastırmak için eğildim. Soğuk değildi. Sıcaktı. Tıpkı lanet kulübenin tamamı gibi.

Sıcak yüzünden dayanıksız bir yazlık elbise seçmiştim. Başka bir şey için değil. İnce askıları ve dekolteli yakası vardı ve uyluğun ortasında bitiyordu.

Bir çocuk için tasarlandığından oldukça emindim.

Ama 1.80 boyundaydım ve Omega bedenim nedeniyle daha küçük kıyafetlere ihtiyacım vardı.

İçimden alçak bir hırıltı yükseldi, her şeye duyduğum kızgınlık tekrar zihnimin ön saflarına geldi. Jonas'a onun hatası olmayan bir şey yüzünden çok kaba davranmıştım. İkimizin de değiştiremeyeceği bir şey. Hayatım boyunca korktuğum bir şey.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz, Dr. Campbell. Ve sen beni hiç tanımaya çalışmadın."

Jonas haklıydı. Ama
aynı zamanda
yanılmıştı.

Onun hakkında çok şey bilmiyordum ama yeterince şey biliyordum. Az konuşan bir adamdı, daha çok eylemleriyle var olurdu.

Ve tüm bu eylemler onun iyi bir Alfa olduğunu kanıtlamıştı.

Bir kez bile beni kendisine boyun eğmeye zorlamadı. Bunu yapması gereken sayısız durum olmasına rağmen bana hiç haddimi bildirmedi. Her zaman samimi ve düpedüz sabırlı olmuştu.

Kieran bir keresinde, "Günün birinde seni domaltacak ve bu itaatsizliği senden söküp alacak," diye şaka yapmıştı.

Jonas'ı kibarca odadan çıkardıktan sonra. "Ve her dakikasına bayılacaksın."

Bu fikirle alay etmişim. "İkimiz de bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyoruz."

"Tam tersine, Macushla." Kieran başını kulağıma eğdi ve ekledi: "Bunun asla olmayacağını düşünen tek kişi sensin. Ama bir gün senin ne sakladığını anlayacak. Sadece bekle."

"Artık biliyor," diye cevap verdim. Kieran beni duymuyordu.

Yine de yapabilmesini isterdim. Bu karmaşaya bir çözümü olurdu.

Gerçi onun çözümü Jonas'ın beni düğümlemesine izin vermek.

Lanet olsun, muhtemelen Jonas'ın bana sahip çıkmasını bile savunurdu.

Kieran bir keresinde, "Kan Sektörü'nde büyümüş," demişti. "Onu iyi tanımıyorum ama Lorcan tanıyor. İkisi birlikte sessiz olmaktan hoşlanıyor gibi görünüyorlar."

Lorcan'la birkaç kez karşılaşmışım. Kieran'ın seçkin korumalarından biriydi. Ve çok korkutucuydu.

Jonas'tan farklı değil, gerçekten.

Çünkü Jonas'ta da o kara kara düşünen korkutucu nitelik vardı. Ancak Lorcan'ın aksine Jonas benim yanımda daha cana yakın olmaya çalışıyordu. Sık sık benimle kibarca sohbet etmeye çalışırdı.

Ve her onu reddettim.

"Çünkü ben berbat bir insanım," dedim kendi kendime.

"Ugh." Bu cezayı hak etmişim.

Terk edilmeyi hak ettim. Tek başıma. Bir Alfa'nın dokunuşu olmadan kızgınlık dönemimi geçirmeye zorlandım.

Bu ilk kez olmayacak.

Sonuncusu da olmayacaktı.

Bu yalnızlık hayatını ben seçmişim. Hiçbir zaman bir yuva, bir çocuk ya da bir eş istememişim.

Çünkü doğru Alfa hiç ilgimi çekmemişti. Jonas'a kadar.

Bu yüzden onu kendimden uzaklaştırmıştım. Beni korkutuyordu. Bazı şeyleri sorgulamama neden oldu. Kurdumun içimde endişeyle adım atmasına neden oldu. Onu istiyordu. Şu anda bile, vardiya değiştirip onu avlamaya gitmem için beni zorluyordu. Çünkü sahiplenilmek istiyordu. Onun mırıltısını istiyordu. Onun dokunuşunu. Düğümünü.

Bu özlemin ne kadarı sıcaktan kaynaklanıyor? Merak ettim. Yoksa bu gerçekten ben miyim?

Jonas'la tanıştığımız ilk günden beri ondan etkilendiğimi itiraf edebilirdim. Onun güzel yüzünü, gür sarı saçlarını ve kaslı vücudunu görmezden gelmek zordu.

Alfa erkeğinin timsaliydi.

Ellerim ve dilim tarafından tapılacak bir örnek.

Ama bu çekim şehvetten daha derindi. Ruhuma işliyordu.

Sadece bunun nasıl ve neden mümkün olduğunu hiç anlamamıştım. Çünkü X-Clan kurtlarının kader eşi büyüğü yoktu. Eşlerimizi biz seçerdik.

Ve bir Alfa almamayı seçmiştim.

Hatta bu içgüdüğü ilaçlarla bastırmıştım.

Yine de bu, kurdumun ayağa kalkıp dikkat kesilmesini engellememişti.

Jonas bir X-Clan Alfa olduğu için böyle olduğunu düşünmüştüm. Ama Jonas gibi bir erkeği hiç istememiştim.

Çok güzel Alfalar bulmuştum.

Ama Jonas bunu yepyeni bir seviyeye taşıdı.

Sarsılmaz kontrolü, şaşmaz sakinliği ve açıklanamaz sabrı onu çok daha cazip kılıyordu.

Tıpkı bu geceki itidal gösterisi gibi.

Kızışma içgüdülerini dizginleme yeteneğine olan güveni.

Bana kızgınken bile beni taşıması ve benim için .

Bir Alfa'nın olması gerektiği gibi onurlu biriydi.

Gidip onu aramalı ve özür dilemeliyim, diye karar verdim, ayağa kalkarak.

O gittikten sonra biraz yemiştim; sadece rastgele konserve yiyecekler ve eski krakerler. Ama bana biraz enerji vermeye yetmişti.

Ama iç organlarım hâlâ isyan ediyordu. Beni istediğimden daha uzun süre çaresiz bırakan spazmlar yaşamaya devam ettim.

Yaklaşık otuz dakikadır böyle bir şey yaşamamıştım. Bu da başka bir acının yakın olduğu anlamına geliyordu.

Dışarıda, vahşi doğada tek başımayken bu acıyı çekmek istemedim. Yakınlarda hiç Enfekte olmayabilirdi ama bunu değıştirmek için tek gereken yanlış yöne esen bir rüzgârdı.

Sonra da açlıktan ölmek üzere olan bir insan sürüsüne ögle yemeğı olurdum.

Hastalık birçoğunu açlıktan akılsız hale getirmişti. Vücutları bozuluyor ama ölmüyordu, hastalık ev sahibini canlı bir ceset gibi hayatta tutmak için evrimleşiyordu.

Rahatsız ediciydi.

Ayrıca tedavi araştırmamızdaki sorunun bir parçası da insanlar geri getirilemeyecek kadar ileri gitmişlerdi.

Belli bir noktadan sonra bunu zorlamak zalimceydi ve bu nokta ilk enfeksiyonlarından çok sonra değildi.

Mutfaktaki yemek sandalyelerinden birini devralırken omuzlarım çöktü.

Uzun zamandır bir çözüm arıyordum, uzun zamandır insanlığı kurtarmanın bir yolunu umuyordum ama başarısız olduğum her geçen gün daha da netleşiyordu.

Belki de bu adil değildi. Ama yine de kendimi başarısız hissettim.

Ve bu duygudan nefret ettim.

Bu da Jonas'la olan durumu daha da kötüleştiriyordu çünkü onunla da başarısız olmuştum.

Önümdeki masaya bakarak "Bir kişilik acıma partisi lütfen," diye mırıldandım. Küçüktü ve sadece bir sandalye daha vardı.

Jonas'oturması gereken bir sandalye.

Aslında, hayır.

Jonas şu anda üst kattaki yatakta beni beceriyor olmalıydı. Kurt içimden homurdandı, belli ki bu düşünceye katılıyordu. Ama bu homurtu çabucak kızgınlığa dönüştü - bana karşı. Çünkü arzu ettiğimiz eşimizin gitmesinin sebebi bendim.

Avucumu karnıma bastırdım ve Jonas'ı bulabilmek için bir sonraki spazmın beni hemen vurmasını diledim.

Doğal olarak, gelmedi.

Ancak bu kulübeden ayrıldığım anda kramplarımın yeniden başlayacağını ve beni dizlerimin üzerine çökerteceğini biliyordum.

Yani şimdilik burada sıkışıp kaldım.

Tezgâhta olduğu gibi alnımın masaya düşmesine izin verdim ve sıkıntıyla ofladım.

Bu sandalyede öylece oturamam.

En azından hazırlanmam gerekiyordu. Eğer Jonas beni gerçekten burada kendi başımın çaresine bakmam için bıraktıysa, o zaman bir barikat oluşturmalıydım. Ya da düzgün bir sığınak. Çünkü birkaç saat içinde ihtiyaçtan aklım başımdan gidecek ve kendimi koruyamayacak hale gelecektim.

Ama beni koruyacağını söylemişti, diye düşündüm. Orada ona bir şey mi oldu? Fikrini mi değıştirdi? Beni cezalandırıyor mu?

Bu son soruyu zaten düşünmüştüm. Tıpkı kızışma içgüdülerini kontrol altına almak için kaçıp kaçmadığını merak ettiğim gibi. Ancak, daha önce kendine tamamen hakim görünüyordu.

Yani ya başına bir şey gelmişti -becerisi ve uzmanlığı göz önüne alındığında şüpheli- ya da beni cezalandırmaya karar vermişti.

Bu da çok uzağa gitmediği anlamına geliyordu. Sadece varlığını hissedemeyeceğim kadar uzağa.

Belki de bir çevre taraması ayarlamıştı, beni güvende tutarken bunu tek başıma yapacağımı garanti ediyordu.

Pislik, diye homurdandım. Ama bu hakareti düşünürken bile, aslında hiç de pislik olmadığını fark ettim. Bana istediğim şeyi veriyordu.

Bu da kendimi cezalandırdığım anlamına geliyordu.
Ne kadar uygun.
Tekrar ayağa kalktım ve volta atmaya başladım.
Daha fazla nevresime ihtiyacım var. Su. Ve belki bir tasma. Kısıtlamalar olmadan, muhtemelen Jonas'ı bulmak için evden ayrılırdım. Ya da başka bir Alfa.
Ya da beni becerebilecek herhangi bir şey.
İşte bu yüzden Omega olmaktan nefret ediyorum.
Ancak oturup kara kara düşünmek yerine buna hazırlanmam gerekiyordu.
Ben ünlü bir bulaşıcı hastalık doktoruydum. Bir ısı döngüsüyle başa çıkabilirim.
Sadece doğru malzemeleri bulmam ve kendimi bir odaya kapatmam gerekiyordu.
Ben .

DOKUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

RILEY

KUZEY CAROLINA'DA BİR YERDE

Buna kesinlikle sahip değilim.

Ben öleceğim.

Çünkü şu anda .

Dolabın içinde top gibi kıvrıldım, etrafımı saran sığağa rağmen titriyordum.

Yuvam için bu küçük alanı seçmiştim çünkü beni güvende hissettiriyordu. En azından başlangıçta. Ancak sarsıntılar merkezimi sarsmaya devam ettikçe, huzursuz ve klostrofobik hissetmeye başlamıştım.

Dudaklarımdan yumuşak bir miyavlama sesi döküldü, içimdeki kurt rahatlamak için yalvarıyordu. Seks olması şart değil, sadece bir şey. Bir buz küpü bile yeterdi.

Çünkü burası çok sıcaktı. Boğucu.

Yalnız.

Yine de seçtiğim yol buydu. Hak ettiğim yol.

Bir damla gözyaşı içimdeki hüzne ihanet ederek hırlama isteği uyandırdı. Ben bu acınası varlık değilim. Ben Doktor Riley Campbell'ım. Bir Alfa'ya ihtiyacım yok. Kimseye ihtiyacım yok.

Ama bu beni arkadaşlık arzulamaktan alıkoymadı.

Ve herhangi bir arkadaş değil, Jonas.

Derin derin içime çektim, onun odunsu kokusunu özlüyordum. Onun doğal korumasını. Otoriter varlığını.

Aylardır oradaydı, hep bana bakıyor, hep beni koruyordu. Onu hafife almıştım. En çok ihtiyaç duyduğum anda beni kendi başımın çaresine bakmak zorunda bırakması çok uygun görünüyordu.

Çünkü ona hiç saygı
duymamıştım. Ona hiç doğru
düzgün teşekkür etmedim.

Ona hiç iyi davranmamıştım bile.

Dizlerim göğsüme değdi, yazlık elbise tenime yapıştı. Tekrar inledim, bacaklarımın arasındaki nem yapış yapış ve sıcaktı.

Çok sıcak.

Yutkundum, boğazım kurumuştı. İçecek pek bir şey bulamamıştım. Jonas'ın da uyardığı gibi, hiç akan su yoktu.

Bu uzun bir hafta olacak.

Neyse ki kurtlar dirençliydi. Çok az yiyecek ya da hiç yiyecek olmadan hayatta kalabilirdim. Bu beni çok zayıflatırdı ama hayatta kaldığım sürece Bragg Kalesi'ne ulaşabilirdim.

Jonas'ın beni burada ölüme terk etmediğini varsayarsak, diye düşündüm ekşiyerek.

Ama hayır. Bu adil değildi. Onurlu olduğunu kanıtlamıştı. Bana kızgın olabilirdi ama beni bu kadere terk etmezdi.

Bu sadece bir ceza.

Beni yerime koymanın bir yolu.

Çünkü o bir Alfa ve Alfalar böyle yapar.

Titremeyi durdurmak için dizlerime olabildiğince sıkı sarıldım. Ama tüm bunlar işleri daha da kötüleştirdi.

"Riley?" Jonas'ın derin ses tonu gecenin içinden geliyormuş gibi etrafımda dönüyordu.

Bir yalan.

Bir dilek.

Bir ateş rüyası.

"Riley?" sesi tekrar geldi ve kurdumun arzuladığı eşi için biraz inlemesine neden oldu.

Ona gerçek olmadığını söyledim. Zihnimiz bize oyun oynuyor.

Bunu daha önce de bir sıcak sırasında yaşamıştım. Tam olarak bunu değil. Çünkü Jonas'ı son tam döngüm sırasında tanımıyordum. Yine de beynimin bu sayıklama anlarında nasıl fanteziler ürettiğini anlamıştım.

Bir keresinde Alfa olduğunu hayal ederken bir Beta'nın beni becermesine izin vermiştim. Zihnimde onun düğümü olduğuna dair bir his yaratmıştım ama aslında düğümü yoktu.

Çok acı vericiydi.

Ve o zamandan beri kızgınlık dönemimde bir Beta'nın benimle ilgilenmesine izin vermemiştim.

Çünkü sadece bir Alfa, kızgınlık dönemindeki bir Omega'yı gerçekten tatmin edebilir.

Ama artık seçtiğim Alfa'nın bir adı vardı. "Jonas." Bunu yüksek sesle söylemek bile her yerimi sıkmama neden oldu. Ve bu histerinin sadece başlangıcıydı.

İçime çektim, kokusu beni bir sonraki nefeste boğacağını bildiğim anlık bir mutluluk denizine sürükledi.

Bu gerçek değil, diye tekrarladım kendi kendime. O beni terk etti. Beni burada terk etti. Beni cezalandırıyor.

Yalnızlığımı bir fısıltı karıştı. Jonas'ın kokusu bir kez daha üzerime sinerken kurdum canlandı, burnum seğirdi.

Tanrım, bu gerçek kokuyor.

Neredeyse evin içinde dolaştığını duyabiliyordum.

Merdivenlerdeki botlarını.

Dudaklarından ismim döküldü.

Eli dolabın tokmağında.

Gözlerimi kapattım, üzerimde nasıl görüneceğini hayal ettim. Buz mavisi gözleri gecenin içinde parlıyordu. Saçları vahşi dalgalar halinde yüzüne dökülüyordu. Sakallı çenesi sıklaşıyor. Elleri uzanıyordu.

"Riley." Sesi fısıltıya dönüşmüştü.

Soluyor.

Gidiyorum.
Bir-'e dönüşmek
Parmak eklemleri yanağımı okşadı.
Ve mırıltısı.

Kurtlar, onun mırılması var olan en muhteşem ses. Çok sıcak ve rahatlatıcı. Mükemmel.

Dokunuşuna doğru eğildim, bu rüyada kayboldum, ona kayboldum.

Gümbürtü arttı, parmakları avuç içi boynumun arkasına dolanana kadar hareket etti ve içimdeki kurdun arzuladığı hâkimiyeti bana sağladı.

İçimi çektim.
"Jonas." "Ben
buradayım."

"Değilsin," diye fısıldadım. "Ama sorun değil. Anlıyorum."

"Hayır, Riley. Ben buradayım." Ses tonuna biraz hırıltı katarak mırıltıyı kovaladı.

Kaşlarım çatıldı, gözlerim azıcık açıldı. Rüyanın bitmesini bekliyordum. Ama bitmedi. Onun yerine, endişeli yüzü görüşümü çaldı. "Jonas."

"Evet." Ensemi sıktı ve beni serbest bıraktı. "Jeneratörü ve pompayı çalıştırmak için bazı malzemeler bulmam gerekti. Şimdi çalışıyor. Yakında suyumuz olacak."

Önümde çömelmişti.

Ve ayağa kalkmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Bu yüzden onu yakınımda tutmak için kendimi ona doğru fırlattım, beni tekrar terk edeceğinden korkuyordum. Ortadan kaybolmasından korkuyordum.

"Sen gerçeksın," diye hayret ettim, burnumu boynuna gömdüm. "Ah, ay, sen gerçeksın." Titrememi durduramıyordum, ona sarılma ihtiyacım tüm düşünce ve mantığımın önüne geçmişti.

Bu benim ateşim yüzünden değildi.

Ya da belki de hepsi benim sıcaklığım yüzündendi. Bilmiyordum.

Sadece ona ihtiyacım olduğunu biliyordum. Dügümüne değil ama adama. "Jonas."

"Hey," diye mırıldandı, kollarını bana doladı. "Sorun yok, Doktor. Ben buradayım."

Başımı salladım. "Sen ."

"Erzak toplamak için."

"Beni cezalandırmak için," dedim, onu dinlemeden. "Beni cezalandırmak için gittin. Ve ben bunu hak ettim. Ben... ben kaba davrandım. Saygısızlık ettim. Özür dilerim. Ben... Ben seni uzaklaştırmaya çalışıyordum. Seni istemedim. Ama kurdum. Kurdum... Bundan kaçınmak için çok daha fazla bastırıcı almak zorunda kaldım. Senden kaçmak için. BEN... BEN..." Başka ne diyeceğimi bilemedim.

Özür dilemem gereken o kadar çok şey vardı ki. Sadece kalmasını istedim.

"Lütfen kal," diye fısıldadım. "Bunu ya da seni hak etmediğimi biliyorum. Ama... ama sana ihtiyacım var." Bunu itiraf etmek benim için çok fazlaydı. Yine de yeterli değildi. "Sana hakaret ettiğim için özür dilerim. Her şey için. Sadece senin beni rahatsız ettiğin gibi ben de seni rahatsız etmek istedim."

Derin derin içime çektim, kendimi onun tanıdık kokusuyla doldurdum.

Onun gücü. Onun varlığı.

Bizimki, kurdum mırıldanıyor gibiydi. Bu erkek bizim.

Keşke bu doğru olsaydı, düşündüm. Ama o bizim değil.

"Seni kızdırıyor muyum?" diye sordu usulca.

"Bilerek değil," diye mırıldandım boynuna karşı. "Beni deli ediyorsun. Çünkü kurdum seni istiyor. Başka bir kurdu hiç istemediği kadar çok. Bu yüzden bastırıcı ilaçlarım yine işe yaramıyor. Sürekli dürtülerini bastırmak zorunda kalıyorum. Ve bu... bu beni çok kızdırdı... sana."

"Çünkü kurdun beni istiyor."

"Ve ben," diye fısıldadım. "Ben... Ben sahiplenilmek istemiyorum. Bir Alfa'nın bana ne yapacağımı söylemesini istemiyorum. Özgür olmak istiyorum. Ama sen... sen bana başka yolları düşündürdün. Başka yolları düşünmek istemiyorum Jonas. Ben kendi hayatımı istiyorum. Benim seçimim."

"Ve bir Alfa ile çiftleşmenin bu seçimleri değiştireceğini mi düşünüyorsun?"

"Yavru istemiyorum. En azından şimdilik. Ama Alfalar

Omegaları yuvalara hapsediyor. Onların üremesini sağlıyorlar."

"Bazıları yapar," diye onayladı, eli sırtımı bir aşağı bir yukarı ovuyordu. "Ama bütün Alfalar bunu yapmaz Riley."

Başımı salladım. "Tanıdığım tüm Alfalar öyle yapıyor." "Ben yapmıyorum," diye cevap verdi. "Ben bunu yapmam."

"Henüz çiftleşmedin."

"Kendi seçimimle," dedi, sesi sinirli çıkıyordu. "Bana geçmişimi ya da neden bazı kararlar aldığımı hiç sormadın. Mesela neden bir klanı ele geçirmek yerine seni koruduğumu."

Kaşlarımı çattım. "Neden beni koruyorsun?"

"Çünkü yalnız olmayı tercih ediyorum," dedi bana. "Doğamda olduğu gibi başkalarını korumayı seviyorum ama hiçbir zaman katılmak istediğim bir sürü bulamadım. Bir Omega almayı da hiç düşünmedim."

"Ama beni düğümleyeceğini söylemiştin."

"Çünkü o sensin Riley."

"Çünkü benim bir Omega olduğumu fark ettin," diye tercüme ettim. "Hayır." Avucunu tekrar enseme dolaştırdı, bu sefer

beni geri çekmek ve bana bakmak için kullandı. "Seni aylardır istiyorum. Beta olduğunu düşündüğümde bile."

"Neden?"

Bir omzunu kaldırdı. "Kararlılığınız. Zekân. Alıngan tavrın. Bir davaya olan bağlılığın. Yukarıdakilerin hepsi."

Ona baktım.

"Kurdum muhtemelen senin Omega olduğumu hissetmiştir," diye devam etti. "Ama insan-me-seni her zaman soyuna bakmaksızın istemiştir."

"Ama bir Alfa'nın bir Omega'ya ihtiyacı vardır. Beta olsaydım aramızdaki ilişki geçici olurdu."

"Alfalar hakkında çok fazla genelleme yapıyorsun," diye mırıldandı. "Hepimiz aynı kumaştan kesilmiş değiliz."

Bakışlarımı kısmıştım. "Farklı türde Alfalar olduğunu biliyorum Jonas."

"Ben tiplerden bahsetmiyorum, Doktor. Kişilikler ve arzulardan bahsediyorum. Tüm Alfalar aynı şeyi arzulamaz."

hayattaki şeyler. Belki ben de henüz çocuk istemiyorumdur. Bunu hiç düşündün mü?"

"Hayır," diye itiraf ettim.

"Ama..." "Ama?" diye bastırdı.

"Ama hiç sormadım ki," diye fısıldadım. "Ben sadece..."

"Varsaymak mı?" diye , ifadesi biraz yumuşamıştı. "Benim hakkımda çok şey varsaydınız."

Hareket etmeye başladı, kollarım boynuna dolandı, içgüdülerim beni onu kendime çekmeye zorladı.

"Lütfen yapma-"

Beni yerden kaldırarak isteğimi kesti. Ona beni bırakmamasını söyleyecektim. Ancak bu benim için sorun değildi. Hemen burnumu tekrar boynuna bastırdım, derin derin içime çektim ve odunsu kokusundan memnun bir şekilde mırıldandım.

Yanıt olarak mırıldandı ve neredeyse ona karşı erimeme neden oldu. "Bu sesi seviyorum," diye itiraf ettim. "Beni güvende hissettiriyor."

"Güvendesin," diye söz verdi. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, Doktor."

"Riley," düzelttim. "Lütfen bana Riley de."

"Riley," diye yankılandı usulca, dudakları kulağıma yakındı. "Sana banyo yaptırdım. Kuyudan geliyor ama suyu arıtmaya yardımcı olacak bir filtre var. Dışarıda tamir etmem gereken parçalardan biri de buydu."

"Banyo mu?" Tekrarladım.

"Sıcak basmalarına yardımcı olmak için. Su soğuk değil ama serin." Beni diğer odadaki banyoya taşıdı. Burayı pek keşfetmemiştim. Saklanacak güvenli bir yer bulmaya odaklanmışım ve kramplarım ve yaklaşan histerim dikkatimi dağıtmıştı.

Ama onun varlığı beni tekrar sakinleştirdi. Bu onun mırıltısı. Bu onun Onu.

Jonas beni ayağa kaldırmaya başladı. "Yapabilirsin-"

"Beni bırakma," diye araya girdim ve kalan tüm gücümle ona sarıldım. "Lütfen beni bırakma." O da

aklı başında hissetmeme yardım ediyor. Beni topraklıyor. Beni insan yapıyor. "Biraz su içmen gerek Riley. Şişeleri bıraktım.

Alt katta."

Boğazım anlaştığımızı haykırdı ama kollarımla ona sarıldım. Hayatımda hiç bu kadar muhtaç hissetmemiştim. Ve bunun onun düğümüyle hiçbir ilgisi yoktu, her şey onunla ilgiliydi.

Jonas uzun bir süre daha yüzümü inceledi. "Pekâlâ." Kavrayışını yeniden ayarladı ve yatak alanından merdivenlere doğru ilerlemek için banyodan çıkarken beni kendine doğru çekti. Merdivenlerden inerken mırıltısı etrafımda yankılandı. Sonra eğilip bir şişe aldı ve bana uzattı. "İç bunu."

Bu reddetmeyeceğim bir emirdi.

Kapağını açtım ve içindekileri bir dikişte içime çektim, içim anında rahatladı.

Sözlerimi bitirdiğimde dudaklarının biraz eğlenerek kıvrıldığını gördüm.

"Ne?"

"Bir kez olsun bir emre itaat ettiğini görmek güzel," dedi ve boş şişeyi elimden alıp bana bir tane daha verdi.

Buna söyleyebileceğim pek çok iğneleyici şey vardı ama yorum yapamayacak kadar susamıştım. Bu yüzden tekrar kelimelere odaklanmadan önce yeni şişenin yarısını . Ve aklıma gelen tek şey "Teşekkür ederim" oldu.

"Bir şey değil." Başka bir şişe su almak için eğildi. "Birkaç tane daha alabilir misin?"

Başımı salladım.

Bana yarısı bitmiş olan da dahil olmak üzere toplam dört tane verdi ve sonra tekrar merdivenlere doğru ilerlemeye başladı.

"Artık elektriğimiz var," diye bilgilendirdi beni. "Ama gece dikkat çekmemek için ışıkları kapalı tutuyorum. Ayrıca kapılara barikat kurdum ve alt kattaki pencerelerin üzerine tahta çıtalar çaktım."

Kaşlarımı çattım. "Ne zaman?" "Son bir saat içinde."

"Ama sen gitmiştin."

"Ondan önce, evet. Ama geri geldim. Burada uyuduğunu sanıyordum, dolapta saklandığını değil."

"Ben... Güvenli bir yere ihtiyacım vardı."

"Güvendesin," diye söz verdi bana üst katın sahanlığına tekrar ulaştığımızda. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim Riley." Bunlar birkaç dakika önce söylediği sözlerin aynısıydı ama şimdi benim adımla birlikte çok daha anlamlıydılar.

Boynuna sokuldum. "Senin iyiliğini hak etmiyorum."

Mırıltısı tekrar arttı. "Nezaketten çok daha fazlasını hak ediyorsun Riley," dedi usulca. Banyoya girdiğimizde su şişelerini benden aldı. "Ve şimdi sana gerçek bir Alfa'nın seçtiği Omega'dan ne istediğini göstereceğim."

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

RILEY

KUZEY CAROLINA'DA BİR YERDE

JONAS beni ayağa kaldırdı ve ayakkabılarını tekmelemeye başladı.

Aklında ne olduğu benim için oldukça açıktı.

Ve ben sinirlenmek istesem de, kurdum bizi düğümleme fikrini değiştirdiği için neredeyse minnettarlıktan ağlıyordu.

Elbisemi başımın üzerine çektim, hazırdım.

Ama beni hemen yakalamadı. Onun yerine dolaplara doğru döndü ve sabunlarla diğer eşyaları çıkarmaya başladı.

"Suyu test et," dedi bana.

Kaşlarımı çatarak döndüm ve istediğini yaptım. Serin sıcaklık hemen iç çekmeme neden oldu, vücudum kendimi ferahlatıcı sıvıyla dolu devasa küvete sokmam için yalvarıyordu. "Bir kabin için oldukça güzel bir banyo," diye yorumladım dalgınca.

"Evet, kesinlikle yakın zamanda yenilenmiş. Dışarıdan pek bir şey görünmüyor ama enerji tasarruflu teknolojiye sahip bir kabin için oldukça gelişmiş." Döndü, fermuarının sadece bir kısmı tamamlanmıştı. "Küvete biraz tuz koydum ama daha fazlasını isteyebilirsin." Malzemeleri kenara koydu.

Kaşlarım çatıldı. Küvette mi sevişeceğiz?

Neredeyse soruyu yüksek sesle dile getirecektim ama kot pantolonunun kalçalarının üzerinde fısıldayarak çıkardığı ses bakışlarımı doğrudan kasıklarına .

Ve tabandaki o çok etkileyici düğüm.

Jonas çenemi yakaladı ve gözlerimi onunkilere dikti. "Küvete gir, Omega."

Uymak için acele ederken neredeyse geriye doğru tökezliyordum, bu da ondan alçak bir onay gürlemesi çıkardı. Ama neredeyse küvetin içine düşecekken kalçamdan yakaladı.

"Sakin ol Riley." Banyoya dikkatlice girmeme yardım ederken eğlendiği her halinden belliydi.

Ancak, tahmin ettiğim ve istediğim gibi beni sikmek için domaltmadı. Onun yerine beni kucağına oturttu.

Ona dönük değil.

Ama ondan uzakta.

Sırtımı göğsüne yaslamıştım ve kollarıyla beni arkamdan sarmıştı. "Rahatla," diye fısıldadı kulağıma. "Ben seninle ilgileneceğim."

"Beni düğümleyerek mi?" Umutla sordum.

Ellerini yanlarımda gezdirdi. "Sana gerçek Alfaların ne istediğini göstererek." Sözleri öncekiyle aynıydı ama şimdi daha da samimiydi.

Titredim, vücudunun benimkine karşı verdiği his, avuçlarının tenimi okşaması, nefesinin kulağıma değmesi hoşuma gitti.

"Omegalar nadirdir," diye devam etti. "Onlar el üstünde tutulmak içindir. Tapınmak için. Sevilirler. Bazıları bunun sebebinin üreme yetenekleri ve enfes seks duyguları olduğunu söylüyor. Ama mesele bundan çok daha fazlası Riley."

Dudakları nabzımı okşadı, dişleri hassas derimi sıyırdı.

"Bu ruh bağıyla ilgili. Bağlantı. Bir Alfa ile eşi arasındaki nadir bağ." Kulağıma dişlemek için ağzını geri çekti. "Bu ilişkiyi hiç aramadım çünkü bunu hak ettiğimi hiç düşünmedim."

Kaşlarımı çattım. "Hak etmek mi?" Bir eşi Jonas'tan daha çok hak eden bir Alfa hayal edemiyordum. "Neden bir Omega'yı hak ettiğini düşünmüyorsun?"

"Genetiğim yüzünden." Omuz silkti, bu hareket vücudunun benimkine doğru kaymasına neden oldu. "Biyolojik babam kızgınlık dönemindeyken anneme tecavüz etmiş. Kızışma içgüdüsünü kontrol etmeye çalışmadı. Ben de onun tam tersi olmak için çabalıyorum. Kontrol önemlidir Riley. Kontrol, güçlü bir Alfa'nın işaretidir."

"Baban güçlü değildi," çıkarımında bulundum.

"Tam tersine, sperm donörüm çok güçlüydü. O sadece iyi bir Alfa olmamayı seçti."

"Ve sen de bir eş almayarak iyi bir Alfa olmayı mı seçiyorsun?"

"Hayır. Bana ihtiyacı olanları koruyarak iyi bir Alfa olmayı seçiyorum. Ve yalnız olmayı seçiyorum çünkü bunu tercih ediyorum." Bu arzuyu anlıyordum çünkü ben de yalnız olmayı tercih ediyordum,

Ben de. Sadece çok farklı nedenlerden dolayı.

"Bir eşi hak etmediğim hissi de bunda rol oynuyor, ya da gençken oynuyordu," diye devam etti. "Ama bu, hoşuma giden bir yalnızlık duygusuna dönüştü." Tekrar nabzımı öptü, elleri karnıma ve aşağıya, kalçalarımın doğru hareket etti. "Ancak, daha fazlasını istememe neden oluyorsun. Aylardır seni arzuluyorum."

"Bu yüzden sana karşı hep kaba davrandım. Ancak bunun nedeni arzunu hissedebilmem değildi." İlgilendiğini biliyordum ama yönlendiren bu değildi. "Beni her zaman korkutan bir şeyi istememe neden olduğun içindi."

İçim aynı fikirdeymiş gibi titriyor, ısı döngüm kendini bir kez daha belli ediyordu.

İrkildim, özümü yok eden titreme ihtiyacının saldırısı yüzünden uzuvlarım kilitlendi.

Jonas karşılık olarak mırıldandı, ellerini tekrar yanlarımda aşağı yukarı gezdirirken göğsü sırtımı titretti.

Bana asla cinsel olarak dokunmazdı, sadece yakınlaşırdı.

Beni okşuyor.

Bana tapıyordu, tıpkı söylediği gibi.

"Seni korkutan sahiplenilme düşüncesi mi? Yoksa sahiplenilmenin kim olduğunuzu yeniden tanımlayacağı ve kimliğinizi elinizden alacağı düşüncesi mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Kimliğim," diye nefes aldım, midem bir başka acı verici spazm yüzünden çalkalanıyordu. "Özgürlüğümü seviyorum."

"Ben de özgürlüğü seviyorum," dedi bana. "Seyahat edebilmeyi seviyorum. Nerede ve nasıl yaşamak istersem öyle yaşarım. Bu yüzden bir sürüye katılmadım. Sanırım bu bizi biraz benzer kılıyor."

"Evet." Bir bakıma . "Ama bir Alfa olarak her zaman seçeneklerin olacak. Omegalar bir eş aldıklarında seçim duygularını kaybederler."

"Sadece Omega'nın özgür iradesine değer vermeyen birini aldıklarında." Şakağımı öptü, avucu tekrar karnıma gitti. "Seni olduğun gibi seviyorum Riley. Şımarık tarafın bile bana çekici geliyor. Seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdim."

"Şımarık tarafım sana çekici mi geliyor?" Neredeyse ona dönüp bakacaktım ama başka bir kramp yüzünden öne doğru kaymak zorunda kaldım.

Mırıltısı sırtıma çarptı ve anında ağrıyı bir kez daha yatıştırdı.

"Şımarık tarafın seni becermek istememe neden oluyor," dedi bana. "Seni cezalandırmak istememe de neden oluyor."

Sustum, kalbim göğsümde tekledi. "Beni kızgınlığının acısını tek başıma çekmeye bırakarak mı?" Tahmin ettim.

"Hayır. Bu ceza değil Riley. Bu zalimlik." Avuç içi aşağı kaydı, parmaklarının uçları kalçalarımın arasındaki kesilmiş kızıl tüyleri okşadı.

Anında yer değiştirdim, elinin daha aşağıya inmesini, düğümü için ağlayan muhtaç alana dokunmasını istedim.

Ama dokunuşunu hafif tuttu, kalçamdan aşağı inmek için yana kaymadan önce tümseğimin tepesini sıyırdı.

"Gecikmiş hazlar ceza olabilir," diye yumuşak bir sesle beni bilgilendirdi. "Ama sadece doğru yapıldığında. Ve doğru yapıldığında değil."

Omega sıcaktan dolayı acı çekiyor."

Başparmağı kaygan sıcaklığıma değene kadar parmaklarını uyluğumun iç kısmında gezdirdi.

Çok hafif.

Çok umut verici.

Yine de yeterli değil.

"Şaplak atmak eğlenceli bir ceza olabilir," diye devam etti. "Yine de sıcaklık oyunu ve tüyler gibi daha yaratıcı konseptleri tercih ediyorum."

Kalçalarım sıkıştı.

"Uzun süreli tatmin bir diğer favorimdir," diye ekledi, alçak sesi içimde yoğun bir volkanını serbest bıraktı. "Bir kadının saniyeler yerine dakikalarca boşalmasını sağlamak. Nefes alabilmek için onu durmam için yalvarmaya zorlamak."

Dokunuşunu cinsel organımda gezdirdi, parmağı hatasız bir şekilde klitorisimin yerini tespit ederek ona yumuşak bir vuruş yaptı.

"Bence bu senin için ideal bir ceza olur Riley. O sesini iyi kullan, bana hakaret etmek yerine yalvardığını duyayım. Neden benim düğümümün isteyeceğin tek düğüm olduğunu göstereceğim ve herhangi bir Alfa sikişinin işe yaramayacağını sana kanıtlayacağım."

"Oh Tanrım..." Sadece onun sözleriyle bile parçalanacaktım.

"Seni çıldırtan şeyin benim düğümüm olduğunu, başından beri arzuladığın şeyin benim düğümüm olduğunu, aslında içinde olmasını istediğin şeyin benim düğümüm olduğunu bana yüz kere söylet." Hassas yumruma biraz daha baskı uyguladı, nefesi kulağıma değiyordu.

"Düğümün," diye fısıldadım. "Sadece senin ."

"Evet, aynen böyle," diye mırıldandı. "Gerçekten ihtiyacın olan benim düğümüm."

"Evet," diye tısladım, eline doğru eğildim. "Aylardır bunu istiyordum. Tanıştığımız günden beri. Ve bunun için senden nefret ettim." Ondan hâlâ nefret ediyor olabilirdim.

Ama ben de onu
istiyordum. Onu
gerçekten istiyordum.

"Çünkü benim iddiamdan korkuyorsun."

"Bana sahip çıkmandan korkuyorum," diye yineledim, ifadesini hafifçe düzelterek. "Mülk olmak istemiyorum."

"Sen benim malım olmazdın Riley. Benim eşim olacaksın. Benim değerli hayat arkadaşım. Uğruna her şeyi yapabileceğim kadın ve son nefesime kadar tapınmaya ve korumaya yemin edeceğim kurt."

Ürperdim, sözleri içimde çok uzun yıllardır görmezden geldiğim bir şeyi yerinden oynattı.

"Yavrularla dolu bir yuva istemiyorum Riley. Sevildiğini ve güvende olduğunu hisseden, benim olmaktan keyif alan ama karşılığında benim de onun olduğumdan emin olan mutlu bir eş istiyorum. Bir ortaklık, sahiplik değil."

Evet, diye düşündüm, eline karşı hareket ederek. Ben de bunu istiyorum. Seni istiyorum.

"Tüm Alfalar bir Omega'ya sahip olmak için onu sahiplenmez," diye mırıldandı Jonas. "Bazı Alfalar sadece ömür boyu tapacakları bir eş isterler. Tıpkı benim şu anda seninle yaptığım gibi."

İki parmağını içime soktu ve onları içimi anında rahatlatacak şekilde kıvırdı.

"Seninle ilgileniyorum çünkü buna ihtiyacın var." Sözleri kulağımın dibinde bir nefes gibiydi.

Parmaklarıyla beni akıcı bir şekilde becerirken avuç içi klitorisime baskı uyguladığında sarsıldım.

Daha fazla, diye düşündüm, ona doğru eğilerek. Lütfen bana daha fazlasını ver.

"Sana sahip olmuyorum," diye ekledi usulca. "Seni düğümleyerek senden faydalanmıyorum. Sadece kendini iyi hissetmeni sağlıyorum, bir yanım bana ettiğin her hakaret için seni cezalandırmak istese bile."

Yutkundum, kalbim göğsümde çarparken bile bedenim onun için yanıyordu. Ses tonu ve sözleri onu gerçekten incittiğimi doğruluyordu ki niyetim asla bu değildi.

"Ancak seni cezalandırmıyorum Riley. Senin ihtiyaçlarına öncelik veriyorum. Çünkü iyi bir Alfa böyle yapar."

Son üç kelimesiyle birlikte parmaklarını tekrar kıvırdı, vücudumu zorlayarak ifadesini eve götürdü.

parlak beyaz ışıklarla görüşümü kaplayan bir doruk noktası.

Bileğini kavrayıp elini kalçalarımın arasında kalmaya zorladığımda adı ağzımdan bir nefesle çıktı.

Onu çıkarmaya çalıştığından değil.

Sadece beni okşamaya devam etti, mırıltısı rahatlatıcı ritmiyle beni yatıştırırken zevkimi ortaya çıkardı.

"Mmm, bu seslere alışabilirim," diye mırıldandı. "Ve etrafımda kenetlenme şeklin, kaygan amına batmak ve günlerce seni düğümlemek istememe neden oluyor."

"Evet." Önce eline, sonra da kasıklarına bastırdım. "Düğümünü istiyorum. Sadece senin düğümünü. Başka düğüm istemiyorum."

"Konuşan sen misin? Yoksa ateşin mi?" diye sordu kulağıma doğru, sesinde şehvetli bir alay vardı.

"Benim. İkisi de. Bu... benim kurdum." Avuç içi büküldüğünde ürperdim, bedenim yeniden harekete geçmeye hazırdı. "Seni istiyorum Jonas. Seni ilk gördüğüm günden beri istiyorum. Benim İzlandalı şövalyem. Benim Alfa'm. Benim koruyucum. Benim..." Benim geleceğim.

Onun için kaybolmuştum. Bize karşı. Buna.

Belki de sıcaktandı. Belki de kurdumun kontrolü ele geçirmesiydi. Belki de bastırıcıların zihnimi bozmasıydı.

Ama artık bu çekimle savaşmak istemiyordum. Artık ondan nefret etmek, ondan kaçınmak ya da onu reddetmek istemiyordum.

Ben sadece Jonas'ı istedim.

"Düğümle beni," diye yalvardım. "Lütfen."

"Hayır." Kulak mememi ısırды, kalbim bu kolay inkârla battı.

Bana kontrolünü kanıtlamak istiyordu. Bir Alfa'nın kızgınlığını nasıl kontrol ettiğini göstermek istiyordu.

Öyleydi o Çünkü . benim davranış? Benim Kabalık mı? Yoksa bana biyolojik babası hakkında söyledikleri yüzünden mi?

Eli kaygan sıcaklığımı bırakıp çeneme doğru ilerledi.

Bir gözyaşı görüşümü bulanıklaştırdı, kalbim beni düğümlememekle ilgili her sözünde ciddi olduğunu fark edince kırılacak gibi oldu.

Çenemi kavradı ve omzumun üzerinden ona bakmam için başımı geriye çekti.

Buz gibi bakışları benimkileri yakaladı.

"Önce seni öpmek istiyorum," dedi. "Sonra seni düğümleyeceğim." Beni daha yakına çekti, dudakları benimkinden sadece bir kıl kadar uzaktaydı. "Ve içine girdiğimde, sana sahip çıkacağım."

Kalbim durdu. "Jonas..."

Ağzını benimkine değdirerek beni susturdu. "Kurdum seni seçti. Seni sahiplenecek Riley. Tıpkı senin kurdunun benimkini sahipleneceği gibi."

İçimdeki hayvan bu değerlendirmeye katılıyormuş gibi mırıldandı.

Tanıştığımız ilk günden beri onu seçmişti.

Jonas'a karşı son derece kaba davranırken içgüdülerimle savaşıyordum.

Ama şimdi aldırıyor gibiydi.

"Ve seni sahiplendikten sonra, hayatımın geri kalanını sana iyi bir Alfa eşe sahip olmanın ne demek olduğunu göstererek geçireceğim" derken açık mavi gözleri yoğundu ve beni esir alıyordu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

JONAS

KUZEY CAROLINA'DA BİR YERDE

Lafı dolandırmaya ya da yalan vaatlerde bulunmaya İNANMIYORDUM. Riley'e gerçeği söyledim. Çünkü bu ateş sırasında onu düğümlersem, ona da sahip çıkmış olacaktım.

Bunun kontrolle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey kurdumun bu kadını bizim yapma konusundaki zorba ihtiyacıyla ilgiliydi.

Kızgınlığımı dizginleyebilir ve onu düğümlemekten kaçınabilirdim. Hemen şimdi çekip gidebilirdim.

Ancak onun ihtiyacına boyun eğdiğim an kendimi kurduma kaptıracaktım. Onu kontrol edebilirdim. Ona durmasını söyleyebilirdim. Hatta onu sahiplenmemesi için zorlayabilirdim.

Ama ben istemedim.

Eğer benim düğümümü isteseydi, benim her şeyimi alırdı.

Çünkü onunla yarı yolda gitmeyi reddettim.

İtiraf ettiği onca şeyden sonra olmaz. Birlikte geçirdiğimiz son yıldan sonra olmaz. Ellerimin altında parçalandığını hissettikten sonra olmaz.

Kenarda beklemekten ve gerektiği gibi selam vermekten bıkmıştım.

Bu tek konuda, teslimiyet talep ediyorum.

Ama şu anda beni reddetse, hayır dese, onun isteklerine saygı duyardım. Banyomuzu bitirir, onu

ve onu elimden geldiğince koruyacağım.

Ama ben olsam düğüm .

Çünkü o noktada, bunu hak etmeyecekti.

Bu kadın için yapabileceğim çok şey vardı ama bu konuda sınırı çizdim. Ona tüm benliğimi değil de sadece bir parçamı vermek çok acı verirdi.

Belki de bu beni bencil

yapıyordu. Ya da bir pislik.

Ya da iyi bir Alfa'nın tam tersi.

Ama bunu talep etmek, birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi görmesini sağlamak doğru geldi.

Onun kurdu zaten beni istiyordu.

Artık beni kabul etmek kadına kalmıştı.

İrkildi ve çenesini bırakmama neden oldu. Benden uzaklaşmaya başladığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Muhtemelen onu fazla zorlamıştım. Talep süreci ve bir Alfa'nın kimliğini elinden alacağı düşüncesi onu endişelendiriyordu. Onu suçlayamazdım.

Ancak ona aylardır kim olduğumu göstermiştim. Eğer otoriter olacağımı ve onu üreme kölesi olmaya zorlayacağımı düşünüyorsa, fikrini değiştirmek için yapabileceğim fazla bir şey yoktu.

"Alberta Sektörü yakınlarında büyüdün, değil mi?" Alt yarısını kasıklarımdan uzaklaştırırken sordum.

"Vancouver bölgesindeki bir klanın üyesiydim ama Alberta ile güçlü bağları vardı, evet." Küvetin kenarlarını kavradı ve ayağa kalkarak bana küçük poposunun güzel bir görüntüsünü verdi.

İçimdeki kurt hırladı, onu orada işaretlemeye

hevesliydi. Ellerimle değil, dişlerimle.

Yavaşça arkasını döndü ve bana ıslak Omega amını gösterdi. İlgimi gizleme zahmetine girmedim, bakışlarım asla deneyimleyemeyeceğim o tatlı cennetteydi. Küveti hemen terk etmediğinde, odağımı yavaşça düz karnından güzel göğüslerine ve oradan da

elf çenesinden, o sikilebilir dudakların ötesine, çekici mavi gözlerine kadar.

"Alberta Sektöründeki Alfaların Omegalara nasıl davrandığını biliyor musun?" diye sordu.

"Evet." Oraya hiç gitmemiştim ve ziyaret etmek gibi bir arzum da yoktu. Omega eşlerinin etrafında sürüler oluşturma eğilimindeydiler, yani birden fazla Alfa Omega'yı sahipleniyordu. Alfaların sevişmeyi ne kadar çok sevdiği göz önüne alındığında, o sektörde Omega'lara nasıl davranıldığı oldukça açıktı.

Elbette tüm Alfalar kötü değildi.

Ancak paylaşımın bu sektörde bu kadar yaygın olması, ruhen derin bağlar kurmadıklarını gösteriyordu.

Çünkü çoğu X-Clan Alfası paylaşmayı reddetti.

Bu fikri düşünemeyecek kadar sahipleniciydik.

"O zaman belki de Alfa üçlülerinden birine vaat edildiğim için sahiplenilme konusundaki endişemi anlarsınız," dedi sessizce.

Kaşlarım kalktı. "Söz mü verdin?"

Tekrar oturdu, beni şaşırtarak kalçalarımın üzerine oturdu ve ellerini omuzlarıma koydu. "Alfa babam ayarladı. Bu yüzden ayrıldım." Kaşlarını çattı. "Aslında 'neden kaçtım' demek daha doğru olur. İnsan dünyasına geçme ve diplomalarımın peşinden gitme kararımı tam olarak onaylamamıştı."

"Çünkü kimliğinizi kontrol etmeye inanan bir Alfa'ydı," diye tahmin ettim.

"Evet." Yaklaştı, kaygan sıcaklığı ağrıyan sikimden sadece bir santim uzaktaydı. "Ama sen o Alfalar gibi değilsin."

"Değilim," diye kabul ettim.

"Bana ne yapacağımı hiç söylemedin. En azından... iyi bir sebep olmadan."

"Bazen itaat etmen gerekir," dedim ona.

"Ama açıklığa kavuşturalım, muhtemelen sık sık itaat etmeyeceğim," diye beni bilgilendirdi, bazı temel kurallar koyma niyetine rağmen sesi nefes nefese çıkıyordu.

"Umarım öyle değildir." Onu daha da yakınlaştırmak için avucumu boynunun arkasına doladım. "Daha önce cezalar hakkında söylediklerimde ciddiydim. Bunların hepsini sana yapmak niyetindeyim."

"Hâlâ kendim olmama izin verirken mi?" diye sordu, ağzı benimkine yakındı.

"Hiçbir zaman değişmeni istemedim Riley." Başparmağımla boynunu okşadım. "Ve şimdi de değişmeni arzuluyor olmayacağım."

Yavaşça başını salladı, dili alt dudağını ıslatmak için dışarı kayd.

"Yapmanız gereken bir değişiklik var," dedim iyice düşünerek.

Sustu. "Ne oldu?"

"Bastırıcıların. Artık onları almanı istemiyorum. Kendin olabilmeni istiyorum. Kurdunun özgür olmasını istiyorum."

"Ama-"

"Bu pazarlık etmeyeceğim konulardan biri Riley. Şekil değiştiren tarafını bastıramazsın. Bu sağlıklı değil. Kahretsin, bugün bizi öldürtebilirdi."

Biraz geri çekildi. "Kimse bir Omega'nın doktor olmasına izin vermez."

Homurdandım. "Seçtiğin mesleğe gözünü bile kırpmayacak pek çok Alfa var." Bakışlarım daraldı. "Kieran gibi alfalar, değil mi?" İyileştirme konusunda mistik yetenekleri olan bir V-Clan kurduydum. Eminim onun baskılayıcılara olan tutkusunu anlamıştır -şu ana kadar aklıma bile gelmeyen bir şey.

Ve kızaran yanakları bana doğru yolda olduğumu söyledi.

Daha da geri çekildim. "Seni düğümledi mi?" Çünkü bu sorun yaratabilirdi. "Bir kızgınlık döngüsünde sana yardımcı olması için onu kullandın mı?"

Bana kaşlarını çattı. "Sana hiç düğümленmediğimi söylemiştim. Ayrıca bir yılı aşkın süredir kızgınlık dönemine girmedim."

on yıl."

Doğru ya. Evet, bundan bahsetmişti. Ama onun Kieran'la birlikte olduğu düşüncesi, düşünceleri işleme yeteneğime kısa devre yaptırdı. "Seni düğümlemesini istiyor musun?"

Kaşları daha da çatıldı. "Hayır. Tabii ki ."

"Emin misiniz?"

"Ben de tam sana beni sahiplenmeni söyleyecektim, salak. Evet, eminim." Burun delikleri alevlendi. "Ama şimdi yine emin değilim çünkü belli ki sen-"

Dudaklarımı bastırdım ve söylemek üzere olduğu hakareti susturdum.

Çünkü duymak istediğim kelimeleri dile getirmişti. "Ben de tam sana beni sahiplenmeni söyleyecektim." Aptal kısmı önemli değildi.

Başka hiçbir şey yapmadı.

Çünkü Riley az önce beni istediğini söylemişti. Bilmem gereken tek şey buydu.

Dudaklarıma karşı bir şeyler mırıldandı ama dilimi ağzına soktuğumda bu mırıltı bir iniltiye dönüştü.

İnce kolları beni sarıyor, göğüsleri göğsüme bastırıyordu.

Ve sonra bana istediğim her şeyi verdi.

Dili yumuşak ve keşifçiydi, zevklerimi öğreniyor ve her vuruşta hareketlerimi taklit ediyordu. Cesurdu. Maceracıydı. Mükemmeldi.

Kabul etmesinden duyduğum memnuniyeti göstermek için ensesini sıktım.

Sonra diğer avucumu kıkına bastırdım ve onu daha da yaklaşmaya teşvik ettim.

Hiç tereddüt etmedi, kaygan amcığı sıcak bir karşılamayla sikimi öpüyordu.

Onaylayarak mırıldandım ve öpüşmemizi derinleştirdim, onu yutmak ve sadece ağzımla sahiplenmek istiyordum.

Kaç aydır bunu ona yapmayı hayal ediyordum? Kaç ay kendi düğümümü sağlamıştım

Bu güzel kadın beni sadece bir geceliğine bile olsa yatağına kabul eder mi?

Ama şimdi onunla sadece bir gece geçirmeyecektim. Ona ömür boyu sahip olacaktım.

Bu kızgınlıkla başlayıp onu sonsuza dek benim diye çağıracağım.

Bana doğru hareket etti, öpüşmekten daha fazlasını yapmaya hevesliydi.

Ancak, aylardır onun ağzını hayal ederek geçirdiğim için bu görevden henüz vazgeçmemiştim. Alt dudağını ısırdım, alttan üste çıkmaya çalıştığı için onu hafifçe azarladım ve dilimle ona hakim oldum.

Her vuruş bir harfi andırıyor, kelimeleri heceliyordu, Sen benimsin. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

İçimde eridi, tamamen kurduma teslim oldu ve büyüyen mırıltımın tadını çıkardı.

Her şey onun içindi. Her şey onun içindi.

Tıpkı tüm o kayganlığın benim için olduğu gibi. Düğümüm. Benim sikim.

Benimkini.

Onu kollarıma aldım ve ayağa kalktım, sudan yorulmuştum ve birleşmemiz için daha uygun bir şeye ihtiyacım vardı.

Kolları boynuma dolandı, bacakları ayak bileklerinden kıcıma doğru geçti.

Daha önce kulübeyi araştırırken birkaç havlu bulmuştum.

Bizi yerine, yatağa giderken onları aldım, sonra da yapmak üzere olduğumuz pisliği emmeye yardımcı olmaları için çarşafın üzerine attım.

Riley muhtemelen onları yuvası için isterdi.

Tabii bu içgüdüyü harekete geçirecek kadar kızgınlık dönemine girebileceğini varsayarsak.

Onu yavaşça yatağa yatırdım, dudaklarım hâlâ onunkilere değiyordu.

Tırnaklarını sırtıma geçirdi, kurdu oynamak için ortaya çıkmıştı.

"Beni şimdiden sahipleniyor," diye düşündüm, ikimizi de alt yarılarımız yakın bir şekilde sabitlenmiş olarak rahat bir pozisyona yerleştirdim.

Riley homurdandı.

Daha doğrusu onun hayvanı

hırladı. Ben benimkinin

hırlamasına izin verdim.

Yanıt olarak içime doğru kamburlaştı, vücudu altımda sımsıkı gerilmişti. "Düğümle beni."

"Henüz değil," dedim, dudaklarım kulağına gidip lobunu .
"Önce senin tadına bakacağım."

"Jonas."

"Sabır, Omega. Benim işim sana tapmak. Ve ben de bunu yapacağım."

Tatlı parfümü beni neredeyse boğacaktı, müstakbel eşim bu planı açıkça beğenmişti. Meme uçları da bu onayın kanıtlarını sergiliyordu, doğrudan güzel göğüslerine giden bir yolu öperken gergin tepeler adeta dilimi yalvarıyordu.

Mükemmel boyuttaydılar, elime tam oturuyorlardı ve ihtiyaç duyduğum keskin küçük noktalara boncuk gibi işliyorlardı.

Alaca renkli ucunu öptüm, sonra diğerini okşadım, Riley'nin inlemesine ve altımda kıvranmasına neden oldum.

Ateşi hâlâ onu altına almamıştı. Ama çok yakındı.

Neredeyse dilimde tadını alabiliyordum.

Gözbebekleri büyümüş, burun delikleri açılmış, dudakları nefes nefese kalmıştı.

Yakında, kurdum mırıldandı. Yakında benim olacak.

Teknik olarak beklememe gerek yoktu ama beklemek istiyordum. Bir Omega'yı uyarılmışlığının en üst seviyesindeyken sahiplenmenin güzel bir yanı vardı. Belki de en çok ona zarar vermeyeceğini bildiğim için çekici geliyordu.

Başka zaman olsa, dişlerimin hassas tenine battığını hissedirdi.

Ve ona zarar verme düşüncesi bile beni huzursuz ediyordu.

Riley'e asla zarar vermek istemedim. Başkasının ona zarar vermesine de asla izin vermem.

Bu da aşağıya doğru yoluma devam etmem için bir motivasyon kaynağı oldu çünkü onun hazır olduğundan emin olmam gerekiyordu.

sikimi al.

Omega'lar Alfa'larının düğümünü almak için yaratılmışlardı. Ama bu acıtmayacağı anlamına gelmiyordu. Riley daha önce hiç düğümlenmediği için benimkinden zevk alacağından emin olmam gerekiyordu.

Kalçalarının arasındaki yumuşak kırmızı buklelere ulaştığımda, "Kahretsin, ıslanmışsın," diye fısıldadım. "Ve harika kokuyorsun."

Kendimi onun kayganlığında boğacaktım.

Tepeden tırnağa örtünmek ve onun ihtiyacının kokusuyla kendimden geçmek. Bu lanet dünyadaki herkesin beni kendine ait olduğunu bildiğinden emin ol.

"Ceza hakkında ne dediğimi hatırlıyor musun?" Kendimi onun yayılmış kalçalarının arasına yerleştirirken sordum.

Başını kaldırıp bana baktı. "Ceza yok demiştin."

"Hayır, sana sunabileceğim her bir deneyimi yaşatmak istediğimi söyledim," diye düzelttim. "Seni ne kadar süreyle boşaltabileceğimi görmekle başlamaya ne dersin?"

ON İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

RILEY

KUZEY CAROLINA'DA BİR YERDE

VÜCUDUM YANDI.

Ve Jonas'ın sözleri... dokunuşu... ağzı... "Siktir." "Evet. Seni boşalttıktan sonra," dedi, dudakları klitorisime karşı. "Hazır mısın Riley?"

Bana gerçekten ne yapmayı planladığına dair hiçbir fikrim yoktu ama hayır diyecek değildim. "Evet."

"Aferin kızıma," diye övdü, nefesi mahrem kıvrımlarımı okşuyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyordu. "Benim için yatak başlığına tutun, tatlım. Kurdunun beni pençelemesine henüz hazır değilim."

Karşılık olarak esprili bir şeyler söylemek, zekice bir karşılık vermek istedim ama artık beynimde kelimeler yoktu. Tek düşünebildiğim tekrar tekrar onun adıydı.

Beni en iyi şekilde mahvediyordu. Ve daha tam olarak başlamamıştı bile.

"Acele et," diye fısıldadım. "Bunu hatırlamak istiyorum."

Çünkü sıcak beni bunalttığında, unuturdum. Rutinin içinde kaybolurdum. Onun için kaybolurdum.

Kahretsin, ben zaten onun için kaybolmuştum. Beni sahiplenmesine izin vermeyi kabul etmiştim. Bu bir riskti. Çok büyük bir risk.

Ama doğru hissettirdi.

Ve benim kurdum... benim kurdum istedi-

Ağız klitorisimin etrafını sararken sırtım yatağa doğru eğildi, dili yıldızlar görmeme neden olan bir şey yaptı. "Aman... siktir." Ne söylemek ifade edemiyordum. Ne düşündüğümü hatırlayamıyordum.

Önemli olan tek şey onun ağzıydı.

Elleri.

Dilini.

Parmaklarını içime soktuğunun farkında bile değildim. Ama küvette yaptığı gibi onları yukarı doğru kıvrırdığında, her santimini hissettim.

İçimde en az iki parmağı olmalıydı. Belki üç.

Ve onları beni gelecek şekilde hareket ettiriyordu.

Beni

hazırlıyorsun.

Düğümü için.

Aylar.

Evet.

Evet, bunu istiyorum.

Sayıklama sınırındaydım, oda siyah ve beyaz spiraller halinde hareket ediyor gibiydi.

Karanlıktı. Sonra aydınlık. Sonra tekrar karanlık.

Ağaçların örtüsü ay ışığını gizliyor, odayı gölgelere boyuyordu. Kurdum görebiliyordu ama benim tek bakmak istediğim Jonas'tı.

Ve onun parlayan mavi gözleri.

Hep bakıyorum.

Ancak, o güzel gözlerinde şimdi çok farklı bir bakış vardı. Aç görünüyordu. Sahiplenici. Baskın.

Hassas yumrumu emdi, beni nefessiz bırakan ve aynı zamanda nefes nefese bırakan bir ecstasy bulutuna çekerken tüm dikkatimi talep etti.

Geliyor muydum, uçuyor muydum, yoksa ölüyor muydum bilemiyordum. Yukarıdakilerin hepsinin bir kombinasyonu.

Çok fazla his vardı.

Uzuvlarım gergindi. İçim erimiş, kıvrılıyor, dönüyor ve doruğa ulaşıyordu.

"Jonas."

Neredeyse acıyordu.

Nefes

alamıyordum.

Ben... Ben

boğuluyordum.

Sadece başka bir ısırıkla tekrar yaşamın içine çekilmek için. Tam klitorisime.

"Bana ne yapıyorsun?" diye sordum, sesim bir törpü gibi çıkıyordu. Çığlık mı atıyordum?

"Seni cezalandırıyorum," diye mırıldandı seksime karşı. "Ve bunun her dakikasını seviyorum."

Bunu, yıldızları görmemi sağlayan başka bir ısırıkla takip etti.

Ben... Ben hiç böyle hissetmemiştim... belki de hiç.

Sıcaklığım kesinlikle bunu teşvik ediyordu, beni o kadar hassaslaştırıyordu ki klitorisime bir fiske vurmak beni unutulmaya sürüklüyordu.

Tekrar ve tekrar.

Beni defalarca boşaltmakla tehdit ettiğini hayal meyal hatırlayarak düşündüm.

Kahretsin, eğer onun ceza anlayışı buysa, her lanet gün rol yapacaktım.

Parmakları büküldü, beni başka bir orgazma sürükledi. Ya da belki sadece başlangıçtaki bir devamı.

İçimde yırtılıyor ve yuvarlanıyor.

Karnımı sıkıyor.

Damarlarımdaki tüm zevki boşaltıyor.

Sadece bedenim beni spazmların, zevkin ve tutkunun girdabına geri atarak daha da fazlasını almamı sağladı.

Eskiden bu deneyimden nefret ederdim.

Eskiden vücudumun duyuları arzulamasından nefret ederdim.

Ama Jonas bana bunun ne kadar iyi gösteriyordu. Ve henüz beni düğümlememişti bile.

Oh, kurtlar. Sadece onun düğümünü düşünmek bile mideme ihtiyaçtan kramplar girmesine neden oluyordu. Onu içimde istiyordum. Beni becermesini.

Beni almak. İçeri girip çıkıyor ve beni her şekilde sahipleniyor.

"Lütfen," diye fısıldadım, kalçalarım ağzıyla buluşmak için kalktı. "Jonas, lütfen."

Onun sikine ihtiyacım vardı. Onun parçalandığını hissetmeye ihtiyacım vardı. Bir Alfa ile yakınlaşmanın hissini yaşamak istiyordum.

Üremek için değil.

Gerçek bir yuva yaratmak için değil.

Sadece... sadece onunla birlikte olmak için. Hissetmek için.

Birlikte olduğum Beta'lar beni hiçbir zaman doğru dürüst tatmin edememişti. Bu onların hatası değildi. Sadece biyoloji.

Ama Jonas beni yeni zirvelere taşıyabilir. Kahretsin, o zaten vardı. Ve bu sadece ağzı ve diliyle olmuştu.

Klitorisimi tekrar ısırdığında çığlık attım ve beni bir kez daha düşünme yeteneğimi çalan başka bir karanlık, coşkulu duruma gönderdi.

Ciğerlerim nefes almam gerektiğini hatırlattığı için yanıyordu. Ama yapamadım.

İhtiyacım olan hava burada yoktu.

Jonas.

Dünya karanlıktı.

Jonas.

Dünyanın ışığa ihtiyacı

vardı. Jonas.

Bu boğucu coşkunun yüzeyini bulmak için yukarı doğru yüzmeye çalışarak zevkimin derinliklerini tırmaladım.

Jonas.

Her şey . Damarlarım. Karnım. Ellerim.

Bacaklar. Göğüsler. Çekirdek.

Sıcaklık beni canlı canlı yiyordu.

Üzerime büyük bir şey çöktü, beni küçeleştirdi, kendimi küçük ve kapana kısılmış hissettirdi.

Hayır.

Kapana kısılmadım.

Korumalı.

Dudakları benimkilere
değdi. Bir dil.

Hava.

Jonas ağzıma bir nefes iterek beni nefes almaya zorladı.

Tamamen odunsu bir erkeksilik ve ateşli bir heyecan vardı.

Benim Alfa'm.

Tırnaklarımı omuzlarına geçirdim, kurdum sahiplenme
ihtiyacıyla serbest kalmıştı.

Tıpkı içime girdiği gibi.

Sertçe. İyice. Sonuna kadar.

Dudaklarım sessiz bir çığlıkla ayrıldı, ciğerlerim inleme,
bağırma ya da çığlık atma ihtiyacını karşılamak için daha
fazla havaya ihtiyaç duyuyordu.

Ama Jonas oradaydı.

Benim için nefes
alıyordu.

Beni dili ve sikiyle sahiplenirken ruhumu yaşamla
yeniliyordu.

Onun acımasız temposu içimdeki canavarı tatmin etti,
hırıltısının derinlerden yankılandığını hissettim. Kalçalarımı
onunkilerle buluşmak için yukarı ittim, bacaklarım kendi
rıзалarıyla beline dolanmıştı.

"Daha fazla." Bu kelime ağzımdan çıktı ama benim
düşüncem değildi. Kurdumdan geliyordu. Ya da onun için
tercüme ettiğim bir dürtü. Anlamamıştım.

Jonas karşılık olarak hırladı, kendi canavarı kontrolü ele
almış gibiydi.

Rutting.

Bu, kurduna hak iddia etme yetkisi vermesiydi.

Ve onunla savaşmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.
İstediğimden değil. Çünkü kurdum çoktan bu erkeğe her
şeyini vermeye karar vermişti.

Boğazımı açmam için beni cesaretlendirdi.

Ama Jonas sadece avucunu boynuma doladı ve
başparmağıyla ağzımı kendine doğru çekti.

Beni öpmek istedi. Beni becermek. Beni içten dışa sahiplenmek. Sonra beni ısıracaktı.

Her itişinde, dilinin her yumuşak vuruşunda ve boynumu ve kalçamı yoğun bir şekilde tutuşunda niyetini hissedebiliyordum.

Ben onundum.

Tamamen sahiplenildi.

Yine de korktuğum gibi olmadı.

Bana zarar vermiyordu. Almıyordu. Veriyordu.

Tıpkı söylediği gibi.

Ve bu noktayı kalçalarının her dönüşüyle noktaladı, hareket klitorisimi fırçaladı ve sistemim boyunca ek orgazm gibi hissettiren artçı şokları karıştırdı.

Bu erkek, bana sahip olmaya yazgılı bir Alfa'nın becerisiyle bedenimle oynadı.

Onu durdurmak bile istemedim.

"Bana sahip çık," diye fısıldadım ağzına karşı. "Bana sahip çık Jonas."

"Seni sahipleniyorum Riley," diye cevap verdi. "Her bir santimini."

Kalçalarını benimkilere o kadar sert vurdu ki irkildim ve sonra beni tekrar öptü, dilinin taparcasına okşamasıyla her türlü acı düşüncesini kovdu.

Uyuşturulmuş hissettim.

Vahşiliğine yenik düştü ve öpücüğündeki hürmetle tamamen yok oldu. Ellerin sahipliğiyle.

"Jonas." Tekrar omuzlarına yapıştım, ellerim sırtında ve sert kıkırda geziniyordu. Ama beni tutmasına ihtiyacım vardı. Beni bu sonraki kısımda görmesi için.

Çünkü hem heyecanlıydım hem de korkuyordum.

Düğümü nabız gibi atıyordu. Bacaklarımın arasında zonkladığını hissedebiliyordum. Patlamaya hazırdı. Kanalıma batmaya ve bana yapışmaya.

Harika hissettireceğini biliyordum.

Bana hayatımın en yoğun orgazmını yaşatacağını biliyordum.

Ama çok fazla bilinmeyen vardı.

Hamile kalabilirim. Bir yuvaya girmeye zorlanabilirdim. Sahiplenilebilir, sahiplenilebilir ve hayatımın geri kalanında her gün ne yapacağım söylenebilirdi.

"Şşşt," diye susturdu Jonas beni, dudakları dudaklarıma karşı yumuşaktı. "Sana sahibim, tatlım. Her zaman yanımdasın."

Mırıldanmıyordu ama sözleri duyularımı yatıştıran bir andırıyordu.

Sesine, ifadesine kapıldım ve beni bir koruma ve lütuf dünyasının içine almasına izin verdim.

Onun güzel gözlerine baktım ve beni yönlendirmesine izin verdim. Boyun eğdim.

Ağızma bir öpücük kondururken bakışlarında gurur parlıyordu. "Sen mükemmelsin Riley," dedi bana. "Çok mükemmel ve çok fazla benimsin."

Düğümü içime girerken karnımda bir acı patladı, boğazıma bir çığlık saplandı ve tam o anda avucunun sıkmasıyla sustu.

Ürperdim, ani orgazmının şoku ve avucunun acımasızlığı beni uyarılmış sersemliğimden irkiltti ve gözlerime anlık yaşlar çekti.

Ama sonra dünya değişti.

Düğümü bir şey yaptı... . Sabitledi. Bizi bir yapıyor.

Oh... Bir zevk dalgası her santimimi sararken sarsıldım ve beni bir kez daha cennete fırlattı.

Oblivion.

Sıcaklık.

Delilik.

Jonas kulağıma doğru onayını mırıldandı, dudakları boynuma ve omzuma doğru giderken lobumu sıyırdı.

"Benimle kal Riley," diye fısıldadı. "Benim ol."

"Ben seninim," diye cevap verdim, dişleri tenime batarken sarsıldım.

Bana sahip çıkıyorsun.

Onun düğümü içimde titreşirken. Bizi bir yapıyor.

Bizi bir ömür boyu güvence altına alıyor.

Varlığında coşku dans etti, kurdum bu açıklamadan sevinç duydu.

Kalbim hızla çarpıyordu.

Jonas boğazımı serbest bırakırken dudaklarım bir nefesle ayrıldı. Ve ağzımdan çıkan tek şey memnun bir iç çekiş oldu.

Ardından da "Tekrar" kelimesi.

Çünkü düğümünün verdiği zevk azalıyordu. Ancak, benim ateşim... benim ateşim buradaydı. Beni eziyordu. Beni bir ihtiyaç denizine sürüklüyordu.

"Daha fazla," diye homurdandım, onu iterek.

Jonas karşılık olarak hırladı. "Sabırlı ol, Omega." Kurdum onun azarlamasının altında inledi.

"Sana ihtiyacın olanı vereceğim," dedi, ağzı hâlâ omzumdaydı. "Ama sabırlı olacaksın."

İçimdeki hayvan bu plandan hiç hoşlanmadı. Tırnaklarımı omuzlarına geçirip aşağıya doğru şiddetle kazıyarak karşılık verdi.

Jonas bileklerimi yakaladı ve başımın üzerine doğru çekti. "Esaret eğlencelidir." Kelimeler ipeksi, pürüzsüz ve karanlıktı. "Belki bir dahaki sefere bunu keşfederiz."

Hırladım.

O da hırlayarak karşılık verdi.

Çok daha korkutucu. Çok daha büyük. Çok daha fazla Alfa.

"Sabrın üzerinde çalışacağız, küçük kurt," dedi, belli ki artık beni yönetenin hayvanım olduğunun farkındaydı. "Ama bir dakikalığına insanını geri istiyorum."

Kurdum buna homurdandı.

Bu yüzden hırladı, bu sefer öncekinden çok daha yoğun bir şekilde.

Yanıt olarak titredim, sonra düğümünün karnımın alt kısmında yarattığı dalgalanma hissiyle nefesim kesildi.

"Jonas," diye nefes aldım, titreyerek.

"İşte benim eşim," diye mırıldanarak ağzıma bir öpücük kondurdu. "Kurdunla arandaki bağı biraz koparıyorsun."

"Ben... Ben..."

"Sorun değil," dedi bana. "Senin serseri hayvanını idare edebilirim. Sadece senin iyi olduğunu bilmem gerekiyor."

"Ben... Ben bunaldım."

"Biliyorum." Mırıltısı artarak bana sokuldu. "Ama sana göz kulak olacağım, tamam mı?"

Yutkundum, çenem sanki beni başımı sallamaya zorlamış gibi eğildi. Ya da belki de beni koruyacağına dair ona olan içsel inancımdı.

Aylardır yaptığı gibi.

"Sen benim eşimsin." Kelimeler ağzımda bir nefesten ibaretti. "Bu da sıcaklığın sürdüğü sürece sana tapacağım anlamına geliyor. Sonra da hayatımızın geri kalanında seni el üstünde tutacağım."

Bu düşünce göğsümü ısıttı. Şu anda bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Ama ona güveniyordum. Buna güveniyordum. "Tamam," diye fısıldadım. "Bana zarar vermeyeceğini biliyorum."

"Hayır, seni hayata döndüreceğim," diye söz verdi. "Haftalarca düğümümü hissedeceksin."

Kalçalarım onun etrafında kenetlendi ve homurdanmasına neden oldu. "Evet, aynen böyle tatlım," mırıldandı, kalçaları

Beni inletecek kadar hareket ediyordu. "Kendimi tutmayacağım. Çünkü kurdun daha fazlasını istiyor."

"Evet." Ona doğru eğildim, bileklerim hâlâ onunkilerin altındaydı. "Sevişmek istiyor."

"O zaman ona canavarımı vereceğim." Alt dudağımı ısırıldı. "Çünkü senin eşin olarak işimi çok ciddiye alıyorum."

"Zor bir şeymiş gibi anlatıyorsun," diye nefes aldım, biraz daha iterken kahkaham boğazımda düğümlendi.

"Zor olacak," diye cevap verdi. "Ama ben zorlukları severim Riley." Fısıldamadan önce dudaklarını şakağıma bastırdı, "Ve sen benim en sevdiğim meydan okumamsın."

"Ben bir meydan okuma mıyım?"

"Benim meydan okumam," diye düzeltti, ağzı kulağımdaydı. "Şimdiye kadar karşılaştıklarımın en büyüğü. Ve şimdi bana tekrar meydan okuman uygun görünüyor."

Tenimde titreyen bir his kıpırdandı, midem yeni bir ihtiyaç dalgasıyla kasıldı ve kayganlaştı.

Dünya siyah bir perdenin altından kaydı.

Görüşümü çaldı.

Kulaklarımı örtüyor.

Ve beni anlamsız bir kayıtsızlığa terk ediyor.

Estrus, fark ettim. İşte burada.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

RILEY

KUZEY CAROLINA'DA BİR YERDE

GÖZ KIRPTIM, dünya kayboldu ve bir süre sonra yeniden ortaya çıktı.

Jonas içimde kızışıırken.

Ağzı kulağıma sıcak sözler fısıldarken. Elleri göğüslerimde, kalçalarımnda, yüzümde.

Onu öptüm.

Isır onu.

Ve bir kez daha kafa karışıklığı bulutunun içine düştüm. Sadece hırıltısı beni geri getirdi.

Tekrar.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Bu bir his, sıcaklık ve bilincimi kaybetme döngüsüydü. Daha doğrusu kurdumla olan savaşı kaybediyordum.

Bu döngüye ihtiyacı vardı. Ve beni eğlencenin dışında bırakmak, yaptıklarımın cezasının bir parçasıydı.

Bağlantısızlık. Tıpkı Jonas'ın dediği gibi.

Ama Jonas'ın sevgisi gibi bazı parçalar açıktı.

Mırıltısı. Öpücükleri. Tatlı sözleri.

Beni dört ayak üzerinde döndürdüğünü hissettim, siki arkamdan içime kayıyordu.

Düğümü atıyor.

Dudakları boynumda, iddia ettiği işareti öpüyor.

Su boğazımdan aşağı akıyor.

Onun dölünü.

Onu ağzımın derinliklerinde bulmak için canlandım, o hırlarken ben onu yutarken boğazım çalışıyordu.

Tadı çok güzeldi. Mükemmeldi. Yeni favori yemeğim gibi.

"Siktir, Riley. şu anda bana bakışını seviyorum." İçimde o kadar ileri gitti ki boğazımı düğümleyeceğinden endişelendim.

Ama yapmadı.

şaftının tabanını sıktı ve daha fazla dölünü ağzıma boşalttı.

Hevesle yutkundum.

Ve sonra tekrar iimdeydi.

Arkamdan.

Ön taraftan.

Her şey bulanıktı, kızgınlığım düşüncelerimi bulandırıyor ve beni odaklanamaz hale getiriyordu.

Ama yavaş yavaş dünya yeniden anlam kazanmaya başladı.

Jonas tarafından saatlerce, günlerce, hatta belki bir hafta boyunca anlamsızca sikildikten sonra.

Beni yemek yemeye zorladığına dair belli belirsiz hatıralar vardı. Reddederken hayvani hırlamalarım ve onun birkaç iyi zamanlanmış hırlamayla içimdeki kurdu evcilleştirmenin yollarını bulması.

Karanlık bir ateş rüyası gibiydi.

Pencereden ağaçlara bakarken beni yavaş yavaş pençesinden kurtardığını hissettim. Aralarından güneş ışığı süzölüyordu. Ve hava yüzümü okşadı.

Tavan vantilatörünü açık bulmak için

yukarı baktım. Ve Jonas görünürde yoktu.

Kaşlarımı çatarak doğrulmaya başladım ama omurgamda bir kasılma başlayınca hemen geriye düştüm. Ow. Haftalardır düğümünü hissetmek konusunda şaka yapmıyordu. Lanet Alfa beni içten dışa ürütmüştü.

"Riley?" Elinde bir tepsiyle içeri girerken sesi ondan önce geliyordu.

Ona göz kırptım.

Ve gülümsedi. "Uyanmışsın."

Gerinmeye çalıştım ve irkildim. "Evet," diye homurdandım, boğazım onu kullanma girişiminden dolayı ağrıyordu.

"Al." Bana bir şişe su uzattı. "İç şunu."

İtiraz etmedim; sadece itaat ettim. Bu da biraz hareket etmemi gerektiriyordu ama her yutkunuş acıyı biraz daha dindiriyor gibiydi.

Sonra bana bir tabak meyve verdi ve kaşlarımın yukarı doğru kalkmasına neden oldu.

"Yakınlarda bir bahçe var. Bir süredir kimse hasat etmedi." Omuz silkti. "Sonunda sıcaklığın azaldığını hissettim, bu yüzden bu sabah bitkilerden biraz meyve toplamak için oraya koştum. Yanındaki ağaçtan da birkaç şeftali kopardım."

Çileklerden birini elime aldım ve tatlı tadı karşısında inledim. "Oh, bu çok güzel," dedim.

Dudakları yukarı kıvrıldı, bakışlarında bir anı açıkça gizleniyordu.

Sormadım, çünkü dölüyle ilgili böyle bir şey söylediğimden şüpheleniyordum.

Yanıma yerleşti ve sonunda daha rahat yiyebilmem için oturmama yardım etti. Ama hiçbir şey söylemedi. Sadece parmak uçlarını çürüklerimin üzerinde gezdirdi, bakışları beni değerlendiriyordu. Omzumdaki iddia izine ulaştığında irkildim.

Söyledikleri karşısında ağzı aşağı doğru kıvrıldı. Ancak konuşmadı. Onun yerine yemeğimi bitirmeme izin verdi ki buna minnettardım çünkü açlıktan ölüyordum.

Kendimi tekrar iyi hissetmeye başlamadan önce iki şişe su bitirdim ama hala her yerim ağrıyordu.

Boş tabağı ve şişeleri benden aldı, sonra komodinin üzerine koydu.

Aramızda bir sessizlik anı daha geçti.

Ve sonunda tekrar bana baktı. "İyi misin?"

I dokundu ve ısırık İşaretle. "Ben..." Kafanız mı karıştı? Bunalmış? Acı mı? Doğru kelimeyi bulamadım.

Tepkim biraz sinirlendirmişe benziyordu çünkü bir sonraki anda bakışlarını kaçırdı.

"Bana izin verdin Riley. Seni sahiplenmemi söyledin."

Kaşlarımı çattım. "Evet, hatırlıyorum."

"Yine de şimdi pişman mısınız?" diye sordu.

Gözlerim büyüdü. "Pişman olduğumu mu düşünüyorsun?" "Sen değil misin?"

"Hayır," diye cevap verdim hemen. "Ben sadece... işlem yapıyorum." İşte. Nasıl hissettiğimi anlatmak için iyi bir kelimeydi.

Çenesi sıkıştı. "Şüphe kokusu alıyorum."

"Kokladığınız herhangi bir şüphe, iddianızı sorgulamamdan kaynaklanmıyor. Ondan sonraki her şeyi hatırlamakta zorlanıyorum. Şu ana kadar." Ona doğru uzandım ve son bir yıldaki davranışlarım nedeniyle onda bu belirsizlik hissini uyandırdığımı fark ettim.

Gözleri benimkilerle buluştu, içlerindeki şiddet nefesimi kesti. "Pişman değilim."

"İyi," dedim ona. "Çünkü ben de pişman değilim." "Güzel," diye yineledi.

Kaşlarımı kaldırdım.

Bir sırtını kamburlaştırdı.

"Beni şimdi öpecek misin, yoksa yalvarmam mı gerekiyor?" Ben talep ettim.

Bir kahkaha attı ve başını salladı. "Sanırım yalvarmanı duymak istiyorum."

"Oh, siktir git."

"Bu pek iyi bir başlangıç değil Riley," diye azarladı beni ama sesinde bir gülümseme vardı. "Aradığın kelimeler lütfen beni becer."

"Belki sana beni bir daha asla becermemeni söylerim."

"O zaman fikrini değiştirene kadar hırlayacağım," diye cevap verdi. Bakışlarımı kısmıştım. "Bu hile yapmaktır."

"Bu biyoloji, Doktor."

Bir yanım öfkeyle kustu. Ama daha güçlü olan yanım kıkırdadı. Çünkü bu zekice bir kelime oyunuydu.

Ve yanılmıyordu.

Biyolojiydi.

Bir Alfa'nın hırlaması bir Omega'yı anında sekse hazırlar.

Ancak bu Alfa'nın beni ıslatmak için hırlamasına gerek yoktu. Onun için çoktan ıslanmıştım.

Çünkü onu istiyordum. Onun düğümünü istedim. Mırıltısını istedim. Jonas'ı istedim.

"Lütfen sik beni Alfa," dedim usulca. "Ama nazik ol. Çok ağrım var."

Bakışları hemen sıvıya dönüştü, bana doğru uzanırken ifadesi yumuşadı. "Önce çürüklerini öpmemi ister misin?"

"Evet, lütfen."

"Bununla başlayacağım," dedi ve dudaklarını omzuma değdirmek için eğildi.

Tenim onun ilgisine ve oradan öpülmenin ne anlama geldiğine tepki olarak karıncalandı.

Beni tekrar sahipleniyordu.

Ama nazik bir şekilde.

"Her santimini öpeceğim," dedi kulağıma giden yolu yalarken. "Sonra da ağırlarına iyi gelmesi için sana bir banyo daha yaptıracam."

Birlikte yaptığımız banyo gibi başka bir banyoyu kastettiğini düşündüm... ne zamansa artık.

Ama sonra bugün bir başkasını kastettiğini anladım. Çünkü belli ki yakın zamanda beni yıkamıştı.

Temiz uyandığım için, sıvılarımızla kaplı olmadığım için. Ve bir yatakta, bir yuvada değil.

Avucumu göğsüne bastırdım ve kafam karışmış bir şekilde etrafıma bakındım.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Ben... Ben yuva yapmadım."

"Biz çiftleşmedik," dedi. "Hamile değilsin."

Kaşları çatıldı. "Ama kızgınlık dönemine girdim."

"On yıl boyunca bastırıcı ilaç kullandıktan sonra," diye mırıldandı. "Bunun da etkisi olduğunu varsayıyorum. Ya da belki kader."

Ona baktım. "Kızgın değil misin?"

"Tabii ki kızgın değilim." Yanağını avuçladı. "Hâlâ kurtarmaya çalışman gereken bir dünya var Riley. Yavrular bekleyebilir. Ya da hiç sahip olmamayı seçebiliriz."

Elimde değildi. Ona bakakaldım. "Sen... yavrularının olmamasını gerçekten sorun etmiyor musun?" Bunu daha önce de ima etmişti. Ama şimdi, benimle çiftleştikten sonra tekrar söylediğini duymak, bir şekilde bunu daha gerçekçi hale getirdi.

"Eğer yavru istemiyorsan, yavrularının olmamasında bir sorun yok Riley. Söylediğimde ciddiydim - seçimlerini elinden almayacağım." "Ama o zaman döngülerim için bir şeyler alman gerekecek..."

Alfaların bir Omega'nın kızgınlığı sırasında kendilerini kısırlaştırmak için kullanabilecekleri ilaçlar vardı. Birçoğu hayatlarının ilerleyen dönemlerinde çocuk yetiştirmeye ara vermek istediklerinde bu hapları kullanıyordu. Bu aslında doğum kontrolünün erkeklerle özgü bir şekliydi.

Jonas omuz silkti. "Eğer bu sizin baskılayıcı ilaç kullanmamanız ve bizim hala sizin ateşinizi deneyimlememiz anlamına geliyorsa, bu çözüm benim için sorun değil."

Orada oturdum ve sadece ona baktım.

Bana ne kadar sık baktığı düşünüldüğünde ironik bir yanıt.

Ama bu erkeğin gerçek olduğuna inanamıyordum.

Ve sadece gerçek değil, benim de.

"Sanırım seni seviyor olabilirim, Jonas."

Dudakları kıvrıldı. "Bu iyi, Doktor Campbell.

Çünkü sanırım ben de seni seviyor olabilirim."

Kollarımı ona doladım ve onu yatağa yapıştırdım. "Şimdi beni düğümleyeceksin."

"Tekrar ediyorum, bence bunun lütfen kısmını

kaçırıyorsunuz-" Onu öptüm.

Çünkü konuşmamız bitmişti. En azından şimdilik.

Yakında ona yine cehennemi yaşatacağım.

Özellikle de bu cezalandırıcı orgazmlara yol açtığından beri.

Ama şu an için, sadece onunla olmayı seçtim. Onu öpmeyi. Onunla sevişmeyi. Bana değer vereceğine söz verdiği şekilde ona değer vermeyi.

Var olmak.

Ve bu yeni yolu kucaklayın.

Jonas ile.

Arkadaşım olarak.

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

JONAS

KUZEY CAROLINA'DA BİR YERDE

RILEY ve ben yatakta iki gün daha geçirdik.

Muhtemelen en akıllıca karar değildi, ama yolculuğumuzdan önce onun yeniden enerjik ve sağlıklı olmasına ihtiyacım vardı. Bu da daha yavaş sevişme, daha fazla banyo ve çok yemek anlamına geliyordu.

Neyse ki meyveleri severdi.

Sebzelerden de hoşlanmıyor değildi.

Kurt formunda biraz et için avlanmıştım. Yakalayıp eve getirdiğim geyik onu pek heyecanlandırmamıştı ama yine de yemişti. Çünkü proteine ihtiyacı vardı.

Şimdi yanaklarındaki yumuşak pembe renk bana bunun doğru bir karar olduğunu söylüyordu.

İkimiz de güneşle birlikte uyanmıştık, ışık ince perdelerin arasından serpiliyordu.

"Bugün koşmak ister misin?" Parmak eklemlerim boynunu okşarken sordum.

Yavaşça başını salladı. "Bir koşu iyi olurdu."

"Sekiz ya da dokuz saat boyunca mı?"

Bastırdım.

Bana baktı. "Bragg Kalesi'ne doğru mu?"

"Bragg Kalesi'ne doğru," diye yineledim.

Ağzı yukarı doğru kıvrıldı. "Tamam."

"İn için başka bir yer bulmamız gerekecek," diye uyardım onu. "Birkaç gün koşmak zorunda kalacağız."

"Biliyorum. Bana en az iki yüz mil uzakta olduğumuzu söylemiştin." Esnedi ve gerindi, çarşafın aşağı çekilmesine ve güzel göğüslerinin ortaya çıkmasına neden oldu.

Bir meme ucunu ağzıma almak için öne doğru eğildim. Çünkü yapabiliyordum.

Ve çünkü ben istedim.

Riley parmaklarını saçlarımdan arasından geçirdi, beni kendisine doğru tuttu ve emmem için cesaretlendirdi.

Benim mükemmel Omega'm, diye düşündüm, onun üzerinde sürünerek yayılmış kalçalarının arasına yerleştim. Benim mükemmel eşim. Kayganlığının içinden kaydım, hızlı değil yavaş hareket ettim ve onun hissinin tadını çıkardım.

"Çok güzelsin," diye mırıldandım, dudaklarım boynuna değiyordu. "Ve hissediyorsun..." kaydım. "Çok iyiydi Riley. Hem de çok iyi."

Kalçalarını benimkilerle buluşmak için kaldırdı, hareketleri benimkiler kadar tembel ve yavaştı.

"Öp beni, Alfa."

"Nasıl , Omega."

Kulak memesini ısırardım, sonra ağzımı ağzına götürmeden önce burnumu yanağından geçirdim.

Parmakları hâlâ saçlarımdaydı ama diğer eli omzuma gitti ve keskin tırnakları derimi ısırды.

Alıngan, diye düşündüm, küçük pençelerini seviyordum. Yine de hızımı artırmadım.

Yavaş ve eksiksiz bir şekilde devam ettim, içine geri kaymadan önce neredeyse tamamen içinden çıktım. Etrafımda sıkıştı, iç duvarları onu düğümlememi talep ediyordu.

Ama ben sabra değer verdim.

Bu deneyimi uzatmak istedim.

Bunun için nefes nefese kalsın.

O kadar duyarlıydı ki, daracık küçük vücudu itişlerimi, genişliğimi, sikimi kabul etmek için yaratılmıştı.

Bir eş alacağımı hiç düşünmemiştim.

Ve şimdi onsuz bir hayat düşünemiyorum.

Benim Riley'im. Benim Omega'm. Benim kadını.

Onu kavrayabildiğim tüm duygularıyla öptüm, birlikteliğimizin bir sonucu olarak hissettiğim bağlılığı ve minnettarlığı anlamasını istedim.

Kızgınlığından çıkıp beni reddedeceğinden endişelenmiştim. Ama etmedi. Arkasına bile bakmadan kabul etti. Tek endişesi olan biten her şeyi anlamaktı. İçinde bir şüphe hissetmişim ama bu korktuğum gibi bir şüphe değildi.

Ve o zamandan beri ona ağızla, ellerimle ve vücudumla teşekkür ediyorum.

Bacaklarını etrafıma sardı, tatlı amcığı şehvetli bir mutluluk öpücüğüyle bana karşı sallanıyordu. Bu hem bir davet hem de bir alaydı. Onu daha sert becermemi istiyor, bir yandan da yapmamam için bana meydan okuyordu.

"Vixen," diye mırıldandım ağızına karşı.

Gülümsedi. "Becer beni, Alfa."

"Öyleyim."

"Daha sert."

"Hayır." Alt dudağını ısırdım ve daha da yavaşladım.

Hırladı.

Bu da benim hırlamama neden oldu, öyle bir hırlama ki bana karşı ürperdi. "Evet, bu oyunu iki kişi oynayabilir, Omega." Sadece benim hırlamam onu daha da ıslattı ve ihtiyaç duymasına neden oldu.

"Hiç adil değil," diye soluyarak tekrar içime doğru eğildi. "Jonas." Kulağına doğru öpücükler gönderdim.

"Sabır, ástin mín."

Kadın titredi. "Ástin mín." Sevgi sözcüğünün tadına bakıyor ya da doğru duyduğundan emin olmak için yankılıyor gibiydi.

"Aşkım," diye fısıldadım, kabzasına kadar içine girerken bunu onun için tercüme ettim.

"İzlandaca mı?"

"Mmm," diye mırıldandım, onun için onayladım.

"Hoşuma gidiyor," diye inleyerek itiraf etti. "Daha fazla."

", " dedim ona İzlandaca. "Ve çok benimsin. Sadece benim. Çünkü seni paylaşmayı reddediyorum.

Aşk. Benim kurdum seninkini seçti. Düğümüm sana ait. Sadece sana."

Etrafımda kasıldı, vücudu İzlandaca kelimelerimden dolayı titriyordu. Onları anlayamıyordu ama her bir ifadeyi okşayan şehvetli alt tonları kesinlikle duyuyordu.

"Seninle anadilimde konuşmam hoşuna gidiyor mu?" Hala onu yavaşça becerirken sordum.

"Evet," diye tısladı, pençeleri yine beni ısıırıyordu. "Sesin bana mırıltını hatırlatıyor."

Onaylayan bir hırıltı çıkardım ve vücudunun tepki olarak titremesine sııttım. "Bunu mu yoksa benim mırıltımı mı tercih edersin?"

"İkisi de. Hepsi. Her şeyi." Tırnaklarını sırtımda gezdirdi, diğer eliyle saçlarımı yumruk yaptı. "Lütfen Jonas. Düğümle beni. İhtiyacım var."

Nabzının attığı noktaya bir öpücük kondurdum, dilimin titreşimine bayıldım ve ağzımı tekrar onunkine götürdüm.

Protesto için biraz inledi.

Ama bu sızlanma, ona ihtiyacı olanı verdiğimde bir inlemeye dönüştü, kalçalarım her santimini hissetmesini sağlayacak şekilde ona doğru pompaladı.

"Klitorisine dokun," dedim ona. "O şişmiş küçük yumruyu ovala ve kendini sikimin üzerine boşalt."

"Evet," diye tısladı, tırnakları belimde gezinirken dokunuşunu yanıma ve sonra aramıza doğru çekti.

Vücudu kendi vuruşuna tepki olarak sarsıldı, daha hızlı ve daha sert itmemi .

Adım onun tatlı dudaklarından döküldü, kalçaları etrafımda sıkılaştı.

Bu pozisyon daha samimiydi çünkü onun güzel yüzündeki duyguları görmemi sağlıyordu.

Tüm sıcak heyecan ve acı verici beklenti.

"Kendini boşalt," diye tekrar talep ettim. "O zaman seni düğümümle orada tutacağım."

Dişleri alt dudağıma battı ve altımda parçalanırken kan çekti.

En iyi şekilde acıtıyor, beni ileri itiyor ve onu unutmaya kadar takip etmeye zorluyordu.

Çünkü Omega'm az önce beni işaretlemişti. Sadece pençeleriyle değil, dişleriyle de.

"Kahretsin Riley," diye inledim, başım boynuna ve omzunda oluşan küçük hilal izine gitti. Onu tekrar ısırmadım. Sadece iddiam sırasında açtığım iyileşmekte olan yarayı öptüm ve onunla birlikte zevk dalgalarını sürdürdüm.

Onu korumam ve sıcaklığımla sararken bana sarıldı, her zaman orada olacağıma, onu her zaman koruyacağıma, benim olmanın ne demek olduğunu her zaman anlamasını sağlayacağıma yemin etti.

En ideal başlangıçlara sahip olmayabilirdik, ancak bundan büyüyecek ve sonuç olarak çok daha fazlası olacaktık.

Mırıltımı canlandıran küçük bir memnuniyet sesi çıkardı. Sonuçta ortaya çıkan iç çekişi bana bunun tam olarak istediği şey olduğunu söyledi, horozumun etrafında kıvrılmaya devam ederken ses onu rahatlattı.

Mükemmel eşleşme.

Kaderinde çok daha fazlası olan bir maç.

Dudaklarımı tekrar kulağına götürmeden önce işaretimi tekrar öptüm. "Duş alacağız. Sonra yemek yiyeceğiz. Ondan sonra koşacağız. Ve bu gece seni bir ağaca bağlayacağım."

Ya da belki de bu bir öğlen aktivitesi haline gelecektir.

Onun içinde olmadan birkaç saatten fazla dayanabileceğimden emin değildim.

Düğümüm azaldığında kurdum bu fikri doğruladı, hemen tekrar kızışmaya başlama içgüdüğü beni sertleştirdi.

Ancak kendimi Riley'nin kaygan cennetinden kaymaya zorladım.

Sonra onu duşa taşıdım - ki artık tüm güneş enerjisi teknolojisi çözüldüğü için çok güzel çalışıyordu.

Aslında bu küçük cenneti özlerdim.

Ama üsse gitmemiz gerekiyordu. Diğerleri bu noktada muhtemelen endişelenmiştir; birkaç gün önce varmış olmalıydık. Ancak Riley'nin ateşi bir hafta sürmüştü. Sonra da fazladan iki günümüzü yatakta geçirmiştik.

Pişman olmadım.

Riley'nin bana doğru eğilme şeklinden onun da bilmediğini anladım.

Saçlarını yıkarken bana uykulu bir gülümseme verdi. "Şu anda tüm bu bağ olayını takdir etmeye başlıyorum."

"Öyle mi?" Parmaklarımı gezdirerek saç kremini saçlarına yedirdim.

"Evet," diye yineledi, avuç içleri karnımı bulup sabunu tenime sürerken.

Gövdemden uzaklaşmayınca, "Karın kaslarımdan daha fazlası var bende, ástin mín," dedim.

"Biliyorum." Dokunuşu yarı sertleşmiş sikime doğru kaydı. Düğümüme masaj yapmak için yukarı kaymadan önce bir vuruş yaptı. "Bunu yapmaya devam edersen seni duş."

"Bunu bir söz değil de tehditmiş gibi söylüyorsun," diye mırıldandı, tabanımı sıkarken.

"Belki o itaatsiz kıcını sikirim."

"Belki de hoşuma gider," diye karşı çıktı, kumral kaşlarını belirgin bir meydan okumayla kaldırarak.

Onu duvara yasladım, ellerimi saçlarında gezdirdim ve uyarılmışlığımı yumuşak karnına bastırdım. Benden çok daha küçüktü. Bu da beni onun için daha da sertleştiriyordu.

"Koşabilmeni istiyorum," dedim ona. "O dolgun kıcını alırsam, yürümeyi bırak, oturamazsın bile." Dudaklarımı kulağına bastırmak için eğildim. "Ama iyi bir kız olursan

sana üssünde vereceğim ve diğerlerinin duyması için çığlık attıracağım."

Titredi. "Evet, lütfen."

Lobunu ısırdım. "Bana ciddi olduğunu göster ve geri kalanımı sabunla."

Elleri hemen gövdemden yukarı çıkmaya başladı ama bu sefer yanlara ve sırtıma doğru ilerledi. "Ne kadar iyi bir küçük kurt," diye mırıldandım İzlandaca. "Bunu yapmaya devam edersen sana daha da fazla ödül vereceğim."

İç çekerek cevap verdi, belli ki ne söylediğim hakkında hiçbir fikri yoktu ama yine de ses tonundan hoşlanmıştı.

Nabzını öptüm ve saçlarıyla ilgilenmeye devam ettim.

Sonra sabunu ondan aldım ve her santimini dikkatle okşadım.

Ben bacaklarına uzanmak için diz çökerken o saçlarımı yıkadı, ben ikimizi de tekli fıskiye'nin altında durulamadan önce elleri uzun saç tellerimi kolayca köpürttü.

Bitirdiğimizde, onu tekrar becermeye fazlasıyla hazırdım.

Ama ben yapmadım.

Bunun yerine onu beslemeye odaklandım.

Kıyafetlerle uğraşmadık, sadece mutfakta çıplak yemek yedik ve bu sıcakta koşmak için uygun şekilde hidrate olduğumuzdan emin olmak için yeterince su içtik.

İşimiz bittiğinde başıyla onayladı. "Ben hazırım."

"Güzel." Şakağına bir öpücük kondurdum ve dışarı çıktık. "Hadi gidelim."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

JONAS

KUZEY CAROLINA'DA BİR YERDE

Dört Gün Sonra

"ÖZLEYECEĞİM," dedim Riley'nin güzel gözlerine bakarak. Ağaçlar tepemde dans ediyordu, dolgun yapraklar sabah güneşinin bir kısmını engelliyordu ama yine de eşimin çarpıcı yüz hatlarının etrafına meleksi bir parıltı çiziyordu.

Dudakları aralanmıştı, yanakları yeni sikilmiş pembenin güzel bir tonundaydı ve vücudu hâlâ aldığı zevkin artçı şoklarıyla uğulduyordu.

Gece boyunca kurt formunda yanımda uyuduktan sonra, son birkaç sabah olduğu gibi bu sabah da bana binmişti.

Güneş doğmaya başlar başlamaz vardiya değiştirir, sevişir ve devam eden yolculuğumuza çıkmadan önce yiyecek arardık.

Ve bugün muhtemelen son ayağımız olacaktı.

Orman örtüsünün altında dinlenmek için güvenli yerler bulmadan önce gün boyunca çok yol kat ederek iyi zaman geçirdik.

Yol boyunca birkaç kulübe ve ev vardı ama biz doğada kalmayı ve kurtlarımızın dolaşmasına izin vermeyi tercih ettik.

Çoğunlukla insan formlarımıza her geçişimizde sevişiyor gibi görüldüğümüz için.

Şikayet ettiğimden değil.

Söylediklerimde ciddiymdim, her sabah uyanmayı özleyecektim. Bunu üste yapamazdık. En azından bu şekilde, ağaçların altında ve ormanın sessiz sesleriyle çevrili olarak.

Sakinleştiriciydi.

Neredeyse ütopya benzeri bir ortam.

Ancak etrafımızda kaos ve sefalet vardı.

Gerçeklik, diye düşündüm. Şimdi geri dönmemiz gereken bir gerçeklik.

Çünkü Riley'nin de benim gibi hâlâ yapacak bir işi vardı.

O işi sayesinde yaşadı, ben de şimdi onun sayesinde yaşıyorum. Gelecek yüzyılı bir tedavi arayışıyla geçirmek isteseydi, onun yanında durur ve izin verdiği her kapasitede yardımcı olurdu.

Dudaklarını dudaklarıma değdirmek için eğildiğinde, "Ve her sabah düğümleniyor," diye düşündüm.

Ağızma karşı gülümsedi, göğüsleri göğsüme yaslanmıştı. "Bunu ben de özleyeceğim. Ama ne zaman istersen koşuya çıkabilir ve bu anları tekrarlayabiliriz."

"Öyle mi?" Onu usulca öptüm. "Bu bir söz mü?"

"İyi bir Alfa olduğun zaman için," diye yanıtladı.

Dudaklarım seğirdi. "Peki ben kötü bir Alfa olduğumda ne olacak?"

"Hmm." Kalçaları benimkilere doğru hareket etti. "Kötü olduğun zaman sana binmeyeceğim."

"Oh?" Kalçalarını tuttum ve onu çevirerek beni üstüne yerleştirdim. "Belki de hırlayıp seni bu şekilde alacağım, o zaman," diye önerdim, içine yeni boşalmış olmama rağmen sikim hala sertti. Bu kadın beni doyumsuz yapıyordu.

"Ancak önce benimle yatacağına söz verersen," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Eğer kötü davranırsam, seni memnun etme eğiliminde olmayabilirim."

"O zaman senin cezalandırma yöntemine ilham vermek için bir velet gibi davranacağım," diye karşılık verdi, küstah cevabı doğrudan kalbime gitti ve göğsümden bir kahkaha çıkardı.

Onu bir kez daha öptüm, altımda ve bana karşı hissettiği duyguyu seviyordum. "Bir sır öğrenmek ister misin Riley?" Yumuşakça sordum.

"Evet," fısıldadı.

Dudaklarımı kulağına bastırdım. "Seni her zaman memnun etmeye meyilli olacağım. Özellikle de kötü olduğumda." Kulak memesini ısırđım ve öpücüklerimi omzuna doğru çektim. "Çünkü sen benimsin. Ve seni her zaman memnun etmek isteyeceğim, ástin mín."

Parmaklarını saçlarımdan geçirerek ağzımı tekrar kendi ağzına götürdü. "Şimdi sana bir sır verebilir miyim?"

"Her zaman," diye dudaklarına doğru nefes verdim.

"Nasıl kötü bir Alfa olunacağını bildiğini sanmıyorum," dedi bana, sesi fısıltı yumuşaklığındaydı. "Şimdiye kadar tanıdıklarımın hepsinden çok daha iyisin. Ve sana benim diyebildiğim için mutluyum."

"Hmm, demek bana güzel şeyler söyleyebiliyorsun," diye takıldım ona sokularak. "Sanırım sadece iyi bir düşümlenmeye ihtiyacın vardı."

Tekrar tekrar duymak istediğim bir sesle kıkırdadı. "Düşümün bu durumda kesinlikle bir avantaj."

"Öyle mi?" Onu tekrar becermeye neredeyse hazır bir şekilde sordum. "O ben-" den biraz daha ister misin?

Ensemdeki tüyler dans ediyor, etrafımızdaki enerjideki ince değişim konusunda beni uyarıyordu.

Riley kıpırdamadan durdu, gözleri üzerimdeydi. Değişikliği henüz hissetmemiş olabilirdi ama sadece benim tepkimden bile bir şeylerin ters gittiğini anlayabilirdi.

kalkarken "Vardıyanı değiştir," dedim. "Hemen şimdi."

Benimle mücadele etmedi, bunun yerine bir sonraki göz kırpışında değişimini gerçekleştirdi ve dört ayak üzerine yuvarlandı. Ayağa kalktım, duyularım

burun deliklerim yaklaşan Alfaların kokusuyla alevlenirken canlanıyordu.

En az iki.

Belki üç.

Üzerlerinden akan saldırganlık da buraya kibar bir sohbet için gelmediklerini doğruluyordu.

"Üsse otuz milden biraz daha uzaktayız," dedim alçak sesle. "Sizi gitmeniz gereken yöne götüreceğim. Sonra olabildiğince hızlı, olabildiğince uzun süre koşmanızı ve arkanıza bakmamanızı istiyorum."

Göğsümde bir hırıltının filizlenmesine neden olan küçük bir koruyucu sızlanma çıkardı.

"Bu tartışmaya açık değil Riley. Kaçacaksın." Alfa gücümün her zerresini bu üç kelimeye akıttım, kurdum herhangi bir alternatifi düşünmeyi reddediyordu. İtaat edecekti. Hayatta kalacaktı. Ve ben de bu pisliklerle sonuna kadar savaşıacaktım.

Şehvetleri saldırganlıklarına karışmıştı, Alfalar muhtemelen kilometrelerce öteden kokusunu aldıkları Omega'nın peşindeydiler.

Çiftleşmiş olması umurlarında olmazdı.

Beni denklemden çıkarmaya ve onu kendilerine almaya çalışacaklardı.

Çünkü yaklaşan kokularıyla ilgili her şey çok önemli bir gerçeği ortaya koyuyordu: Bu Alfalar vahşiydi.

Nazik olmazlardı. Mantık da dinlemezlerdi. Bu oyunun adı baskınlıktı.

Ve Riley yanımdayken rolümü oynayamazdım.

Başını eğerek emrimi kabul etti. Ama bir sızlanma daha duymama izin vermeden önce değil. Bu seferki korkuyla vurgulanmıştı çünkü kurdu muhtemelen bize doğru gelen vahşi kokuyu almıştı.

Avucumu ensesine bastırdım ve iyice sıktım. "Sen benimsin Riley Campbell. Ve bunun gerçekte ne anlama geldiğini göstermek üzereyim. Şimdi koşalım."

Karanlık gözleri benimkilerle buluştu, aramızda bir anlayış duygusu yerleşiyor gibiydi.

Sonra dört ayak üzerine düşmek için ondan uzaklaştım, kurdum anında kontrolü ele aldı. Biz hareket ettikçe Riley'nin yanımızdaki hareketlerinin farkında olmaya devam etti, onun kokusu yakınımda kaldığının birincil göstergesiydi.

Patileri üzerinde hızlıydı, zorlu bir tempo belirlememe izin verdi.

Ama peşimizdeki Alfaları atlatacak kadar hızlı olamazdı. Bizi bir av gibi avlıyorlardı ve Riley'i doğası gereği bir zayıflık olarak görüyorlardı.

Benim zayıflığım.

Onun için ölebilirim. Ve bunu tahmin edeceklerdi. Bu yüzden mümkün olduğunca çabuk koşmasını ve dövüş başlamadan önce güvenli bir mesafeye ulaşmaya çalışmasını istiyordum.

Eğer ona dokunurlarsa, kontrolümü kaybederim.

Parçalanırdım.

Ve uygun şekilde savaşabilmek için stratejik tarafımın tamamen devreye girmesi ve odaklanması gerekiyordu.

Çünkü vahşi Alfalar vahşiydi. Dişleriyle savaşırldı, akıllarıyla değil. Bunu kendi avantajıma kullanabilirdim.

Önce Riley'i güvenli bir yere götürebileceğimi varsayıyorum.

Aksi takdirde, kendimi korumak yerine onu korumaya odaklanırdım.

Dün izini sürdüğümüz taşra otoyoluna ulaştığımızda yavaşladım ve Riley'ye baktım. Dün gece ona bu yolun Bragg Kalesi'ne çıktığını söylemişim. Şimdi hangi yöne gideceğini bilmesi için burnumla işaret ettim.

Ama benimle birlikte yavaşladı.

Hırladım ve tekrar işaret ettim. Git.

Gözlerini kırptırdı, sonra uzaktan gelen bir uluma sesiyle irkildi.

Şimdi Riley, dedim ona bir hırıltı daha çıkararak. Burnuma sokuldu.

"Hiçbir yere gitmiyorum" demeye çalışıyor olabileceğini düşündüm. Ancak, tam bir talepte bulunacakken, öne doğru fırladı.

Ve koştu.

Kırmızımsı kahverengi kürkü güneşin altında parlıyordu, zarif formu hızlı ve zarifti ve o kadar güzeldi ki kaçtığını görmek kalbimi acıttı.

Ancak agresif hava beni o ana hapsederek dikkatimi ele geçirdi.

Bu şerefsizler meydan okumak için yanlış Alfa'yı seçmişlerdi. Yolun ortasına kadar geri geri gittim. gelecek savaş için açık alan.

Burnum bana yaklaşan canavarlardan en az birinin X-Clan Alfa olduğunu söyledi. Ama diğeri biraz farklı kokuyordu. V-Clan değil -onlar nadirdi ve vahşi eğilimlere o kadar yatkın değillerdi- ama bir tür kurt. Belki bir Viking Alfa'sı?

Ne olursa olsun, ikisi de Sürgün Sektörü'ne aitti.

Kötü niyetli eğilimlerinin pis kokusunu alabiliyordum. Bu iki yaratık onarılamayacak kadar bozulmuştu.

Virüsün bir etkisi olabilirdi ama bu şüpheliydi. Bazı kurtlar delirmeye yatkındı. Onlardan biri eşini kaybetmiş olabilir. Ya da belki de kurt formunda çok fazla ay veya yıl geçirmişti.

Birkaç olasılık vardı.

Ancak şu anda bunu düşünecek vaktim yoktu çünkü geliyorlardı ve beni yenerlerse Riley'nin peşine düşeceklerdi.

Statik enerji kürküm boyunca yuvarlanarak her bir tüyümün diken diken olmasına neden oldu. Gel ve beni yakala, diye düşündüm, kurdum kötü niyetli bir uyarıyla alçak sesle hırıliyordu.

İlk canavar ağaçların arasından fırladı, gözlerini bana kilitlediğinde çenesi hırıltıyla açılmıştı.

İşte X-Clan Alpha. Şimdi, arkadaşın nerede? Merak ettim, havayı koklarken tüylerim diken diken oldu. Çok uzakta değil.

Ama burada değil.

Bakışlarımı kısmıştım. Siz ikiniz peşindesiniz?

Önümdeki büyük siyah kurt bana hiçbir cevap vermedi. Sadece vahşi bir hırıltıyla bana doğru saldırdı.

Ondan kaçtım, ayaklarının üzerindeki adımlarını test etmek, burada ne tür bir beceriyle çalıştığını görmek istedim. Beceriksizliğini kanıtlayarak tekrar üzerime gelmeye çalıştı.

Ama o büyüktü.

Ve kesinlikle çok fazla kas vardı.

Bir kez daha saldırdı, hırıltısı aramızdaki havayı titreştirdi.

Dönerek uzaklaştım, sonra eğildim ve pençemle onu tam boğazından yakalamak için tam zamanında vurdum.

Hareketleri tahmin edilebilirdi, bu da onu etkisiz hale getirmeyi kolaylaştırıyordu.

Vahşi olması dışında, boğazına aldığı bir çizik -ki bu onu kana boğuyordu- onu gerçekten yere sermek için yeterli değildi.

Sadece hareketlerini , çünkü şekil değiştiren genetiği onu olabildiğince çabuk iyileştirmeye çalışıyordu.

Beni yere sermeye çalışıyordu, ağırlığına ve cüssesine olan güveni her ileri atılışında belli oluyordu.

Patilerimle ona iki kez daha vurdum, sonra sırtına doğru bir sıçrayış yaptım.

Boynunu çenemle yakaladım ve yana doğru çekerek daha fazla kan akıttım.

Ben onu kemirmeye devam ettikçe hırıltıları hırıltılara dönüştü.

Sonunda yere yığıldı, kendi kanına bulandı ve kaldırımında can verdi.

Son nefesini verene kadar arkadaşının henüz ortaya çıkmadığını fark ettim.

Ve kokusu artık rüzgârda yoktu. En azından yaklaştığını gösterecek bir şekilde.

Etrafımda dönerek saldırganlığının izini aradım. Dövüşten kaçmak vahşi bir Alfa'ya göre değildi.

Tabii peşine düşecek daha ilginç bir şey yakalamadıysa.

Omega gibi bir şey.

Riley'ye doğru yola çıktım, sadece onun tatlı kokusunu değil, peşinden gelen saldırganlık kokusunu da kovaladım.

Vahşi Alfa arkadaşını dikkat dağıtmak için kullanmıştı, bu da onun sadece içgüdülerine değil, aklına da güveniyor olabileceğini gösteriyordu.

Belki de gerçekten vahşi değildir.

Belki de diğer Alfa'yı yem olarak kullanmıştır.

Bu da asıl zorluğun Riley'i takip etmek olduğu anlamına geliyor. Hay sikeyim.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

RILEY

KUZEY CAROLINA'DA BİR YERDE

Saldırganlığın keskin aroması kaybolmadı; büyüdü.

Daha hızlı koştum, bunun sadece rüzgârdan ya da burnumun altında kalan kokudan kaynaklandığını umuyordum ama kurdum gerçeği biliyordu.

Bir tanesi beni kovalıyor.

Ve Jonas'ın kokusunu hiç alamadım.

Yaralandı mı? Onu bir şekilde etkisiz hale mi getirdiler?

Jonas'ı alt etmek imkânsız gibi görünüyordu, özellikle de bu kadar çabuk.

Alfalardan biri eşimle savaşmak yerine beni kovalamayı mı seçti?

Bu da onun koktuğu kadar deli olmayabileceğini gösteriyordu. Yabani kurtların çoğu hayvani içgüdülerine güvenirdi, bu da genellikle potansiyel bir eşle çiftleşmeden önce rakiplerini ortadan kaldırmak anlamına gelirdi.

Ama bu Alfa stratejik olarak beni takip ediyor gibiydi.

Jonas biliyor mu?

Eğer yapmadıysa, yakında yapacaktı. Ama bana yardım edecek kadar hızlı olabilir miydi?

Çenem sıkıştı. Düşün Riley.

Ben normal bir Omega değildim. Ama kurdum zorlanırsa boyun eğdi.

Gerçi Jonas'la çiftleşmek beni bazı Alfa numaralarına karşı daha az duyarlı hale getirebilir - hırlamaları gibi.

Ama yakalanırsam, yalvarıyormuş gibi yapabilirim. Ve zaferini kendi avantajıma kullanabilirim.

Alfalar Omegalardan fazla bir mücadele beklemiyordu - bu da bana bu savaşta bir avantaj sağlayabilir. Canavarın görüldüğü kadar vahşi olmadığını varsayarsak tabii.

Yörüngesi ve stratejisi bunun böyle olabileceğini gösteriyordu.

Bu tempoda devam edemem, diye düşündüm, bacaklarım ağrımaya başlamıştı. Saatte beş mil hız standarttı ama ben saatte otuz ila otuz beş mil hız yapabiliyordum.

Ancak bu hızı daha fazla koruyamazdım. Kuyruğumdaki Alfa bana doğru yaklaşıyordu, cüssesi ve gücü benimkiyle boy ölçüşemezdi.

Siktir. Siktir. Siktir.

Düşün Riley, dedim kendime tekrar. Jonas'ı yakalayacak kadar uzun süre dikkatini dağıtmak için yapabileceğim bir şey olmalı.

Birkaç metre ileride yolumda bir adam belirdi, varlığı ani ve tamamen beklenmedikti. Üçüncü bir Alfa.

Ve bunun bıçağı vardı. Ama kokusu yok.

Koyu renk saç. Soluk ten. Hınzır bir sırtış. O nasıl...?

Ama arkamda diğer Alfa hırlarken düşünecek zamanım yoktu.

Yalvar, diye düşündüm. Yalvar ve algılanan zayıflığımı bir avantaj olarak kullan.

Başımı eğdim, sinmiş gibi yaptım ve hızımı yavaşlattım.

Jonas geliyor. Jonas geliyor. Jonas geliyor.

İlahi zihnimde yuvarlanıyordu, kurdum onun yaklaşan varlığından emindi.

Karşımdaki Alfa "Değiş," diye buyurdu. "Yoksa seni değiştirim."

Çok tutarlı kelimeler, diye not ettim, havayı hafifçe koklayarak. Bu Alfa'nın kokusunu hiç almamıştım, arkamdakinin kokusu duyularımı bulandırıyordu.

Ama şimdi ikisi de beni köşeye sıkıştırdıklarında, çok daha az vahşi olduklarını söyleyebilirdim, bu da diğer şekil değiştireni kullanıyor olabileceklerini düşündürüyordu.

Zekice, diye itiraf ettim, titrerken bile.

Bazı doğaüstü varlıklar bu yeni dünyadan faydalanmayı tercih etmişti. Artık saklanmak zorunda değildik. İnsanlar var olduğumuzu biliyordu ve zombilerden saklanmakla meşgul olduklarından başka bir şeyle ilgilenmiyorlardı.

Bu da kurtları ve diğer paranormal varlıkları kendi kendilerini yönetmek zorunda bıraktı.

Ve bu varlıklardan bazıları kurallardan pek hoşlanmazdı. Bu iki alfa da o kategoriye giriyor gibiydi.

Elinde bıçak olan erkekten yaklaşık üç metre uzakta durdum ve başımı öne eğdim.

Sonra tıpkı bana emrettiği gibi vardiyamı devreye soktum. Çünkü beni hırlayarak zorlama tehdidini yerine getireceğinden hiç şüphem yoktu ve Jonas'ınki kadar etkili olmasa da, onu denemesi için kışkırtmak istemedim.

Ayrıca, bu bana bir fırsat sağladı.

Sadece Jonas'a yetişmesi için daha fazla zaman vermek için değil, aynı zamanda zayıf görünmek için de vardiyamı yavaşlattım.

Alfalar bana acele etmedi, gözleri ben ortaya çıkarırken formumu incelemekle meşguldü.

Avantajıma kullanabileceğim başka bir madde diye düşündüm. Alfalar her zaman Omegalar tarafından alınır. Yabani olanları bile.

Dakikalar gibi gelen birkaç dayanılmaz saniyeden sonra nihayet iki ayağımın üzerinde dik durdum. Ama başımı kaldırmadım. Onun yerine giyinik Alfa'nın ayakkabılarını inceledim.

Botlar, diye düşündüm. Ve kot pantolon. Bir yerlere saklanmış başka silahları var mı? Başka bir bıçak? Kullanabileceğim bir şey?

"Güzel kürkün saçlarınla uyumlu," diye düşündü. "Ne kadar güzel."

Neredeyse homurdanacaktım. Aslında saçımı boyamayı tercih ederdim. Ama Enfeksiyon bunu sürdürmemi biraz zorlaştırmıştı, çünkü spa bakımı için kuaföre gidemiyordum.

"Buraya gel," diye devam etti Alfa. "Henrick senin Alfa'nla ilgilenirken sen ve ben birbirimizi daha iyi tanıyacağız."

Hem ses tonundaki ima hem de sözlerindeki zafer iması karşısında çenem sıkışma tehlikesi geçirdi.

Alfa'mı idare et, diye tekrarladım. Tamam.

Ama bunun kolay olacağını düşünmesini istedim, onu sahte bir rahatlığa sürüklemek için.

Ayaklarımı zorlayarak Alfa'ya doğru ilerledim, kokusu bana onun bir X-Clan kurdu olmadığını söylüyordu.

O bir V-Clan kurdu da değildi.

Ya da bir Viking Alfa'sı.

Nesin sen? Derin nefes alarak merak ettim. Kül Kurdu değilim.

Aslında hiç de kurt gibi kokmuyordu. Ama kesinlikle insan değildi.

Cevap boğazıma uzandığında aklıma geldi, beni göğsüne çekerken avucu kolayca boynumu çevreledi.

Vampir, diye fark ettim, burnu nabzıma gittiğinde nefesim kesildi. Kokusunu almadığıma şaşmamalı. Hay sikeyim.

"Mmm," diye mırıldandı, dişleri hassas tenimi sıyrıyordu. "Taze Omega kanı."

Sırtımdaki kurt hırladı.

"Evet, evet, biliyorum. Paylaşacağız. Sadece eşini halletmen gerekiyor." Diğer eli kalçama giderken boğazımı sıkıca kavradı, bıçağı kaybolmuş gibiydi.

Bir çeşit tutucunun içine mi? Yoksa tamamen mi kayboldu?

"Tarif edilen ödülден bile daha iyisin," diye fısıldadı ve kaşlarımın çatılmasına neden oldu.

Ödül mü?

"Onu kendimiz için saklayalım mı Henrick? Yoksa teslim etmeden önce onu kullanalım mı?"

Jonas uzaktan bir uyarı uluması saldığı sırada arkamdaki kurt homurdandı.

Yaklaşımını gizleme zahmetine girmedi, erkek Alfa herkesin yanlış şekil değıştirenle uğraştıklarını bilmesini istiyordu.

Vampir beni kollarının arasında döndürüp sırtımı göğsüne bastırırken dünya dönüyordu. Diğer eli karnıma giderken avuç içi boğazımda, dudakları boynumda kaldı.

Alfa vampirler genellikle diğer türlerin Omegalarını almazlardı - V-Klanı Omegaları olmadıkları sürece. Kanım onu doyurabilirdi ama benimle çiftleşemezdi.

Teknik olarak düğümünü alabilecek olsam da -dişlere ek olarak tüm Alfa vampirlerinin sahip olduğu bir şey- bunu yapmayı hiç istemedim.

Diğer erkek ise bir Viking alfasıydı; bembeyaz kürkü ve anormal büyüklükteki cüssesinden bunu anladım.

Kokusu da onu ele veriyordu.

Ama neden bu kıtada olduğunu bilmiyordum. Onun türü genellikle İskandinavya yakınlarında yaşırdı.

Vampir nabzıma doğru mırıldandı: "Başına çok güzel bir ödöl kondu," dedi. "Ama hayatta olman gerekiyor. Belli ki biri seni özlüyor. Bu da beni kimin özlediğini merak etmeye itiyor, çünkü bu kişinin eşin olmadığı çok açık."

Bunun cevabını da bilmek isterim, diye düşündüm kaşlarımı çatarak. Uluslararası konsey kayıp olduğumu mu düşünüyor? Beni bulmak için bir ödöl avcılığı servisi mi kullanıyorlar?

Programın birkaç gün gerisinde olduğumuzu sanıyordum ve Jonas ya da ben bir güncelleme için telefon etmemiştik.

Ama ödöl avcılarını tutmak için?

Bu pek konseye yakışan bir davranış gibi görünmüyordu. Haydutlara çağrı yapmadan önce Jonas gibi daha askeri tipleri gönderirlerdi.

Çoğunlukla kendimi tam olarak içinde bulduğum durum yüzünden - avcılara doğru şeyi yapmaları için güvenilemezdi.

Jonas ileri atıldı, gözleri kurt formunda daha koyu bir maviydi ve bakışlarının tek bir hareketiyle etrafındaki her şeyi içine alıyordu.

"Ah, partiye hoş geldin," diye mırıldandı vampir, avucu güneye doğru hareket ediyordu, niyeti açıktı. "Ben de tam senin eşinle tanışıyordum. Evcil hayvanımızı öldürdükten sonra bu adil görünüyor."

Evcil hayvan mı? Kendi kendime tekrarladım. Jonas'ın peşinden dikkat dağıtmak için gönderdikleri vahşi arkadaşlarını mı kastediyor?

Jonas adımlarının ortasında durakladı, arkamdaki erkeğe bakarken içinden bir öfke dalgası yayılıyordu.

Henrick hırlayarak Jonas'ın üzerine atıldı ve dostumun ani hareketsizliğinden faydalandı.

Ama Jonas anında tepki verdi, pençeleri savunmaya geçti ve diğer erkeği omzundan yakaladı.

İkisi bir kürk ve pençe telaşı içinde kavga etmeye başladılar.

Dişler.

Titredim, saldırganlık dizlerimin bağının çözülmesine neden oldu.

"Yakında bitecek, küçük kurt," diye söz verdi vampir, dudakları nabzımı okşarken. "Çok yakında."

Jonas hırlayarak bize doğru hamle yaptı, ancak diğer kurdun boğruüne sapladığı dişler tarafından geri çekildi.

Kahretsin. Bana bu yüzden kaçmamı söylemişti. Jonas'ın canavarı ben başka bir Alfa'nın kollarındayken konsantre olamazdı. Özgür olmama ihtiyacı vardı. Bana zarar gelmemesine ihtiyacı vardı. Olmadığımı bilmesi gerekiyordu-

Keskin bir şey boğazıma dokundu, vampirin avucu bıçağı ortaya çıkarmıştı. "Ah, ah, ah," diye mırıldandı. "Bunların hiçbirisi değil."

Başta anlamamıştım.

Ama sonra Jonas'ın çenesini diğer kurdun boğazına doladığını fark ettim.

Çenesinden aşağı kan damlıyordu.

O kazanıyordu, diye düşündüm.

Kazanmak üzereydi, vampirin açıkça fark ettiği bir şeydi ve şimdi...

Şimdi de Jonas'ın dikkatini dağıtmak için beni kullanıyor.

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

RILEY

KUZEY CAROLINA'DA BİR YERDE

Bu varlıklar kesinlikle vahşi değillerdi. Bunu zaten anlamıştım ama bu onların ne kadar kurnaz ve zalim olduklarını kanıtlıyordu.

Hançer derimi ısırduğında irkildim, acı dudaklarımdan ürkek bir çığlık çıkmasına neden oldu.

Jonas hemen diğer kurdu serbest bıraktı ve bir adım geri çekildi.

Ve sonra aniden sırt üstü yattı, diğer Alfa onu pençeleri ve dişleriyle sıkıştırmak için hiç vakit kaybetmemişti.

Hayır. Hayır. Hayır!

Bu gerçekleşmiyordu.

Jonas mücadele etti ama vampir beni tekrar kesti, bu sefer bıçağı yalamak için ağzına götürürken mırıldandı.

Diğer eli ise cinsel organımı sıkıca kavradı.

Henüz orama dokunmamıştı, sadece elini göbük deliğimin hemen altına koymuştu ve daha fazlasını yapmak niyetindeydi - sırf Jonas'ı kıskırtmak için.

Ancak, şimdi vampir beni yakından sahipleniyordu.

Bıçağındaki kanı yalıyor ve bana sadece Jonas'ın yapabileceği şekilde dokunuyordu.

Ve bu arkadaşımın canavarını çıldırtıyordu.

Ondan gelen sesler bana vahşi kurdu hatırlattı, ama o sıkışmıştı, yaralıydı ve artık stratejik duyularıyla temas halinde değildi.

"Jonas," diye fısıldadım.

Bunun bir yalvarış gibi çıkmasını istememiştim ama tam konuştuğum anda vampirin dudakları boynumu okşadı.

Arkadaşım öyle bir öfke çılgılığı attı ki erkek arkamdan kıkırdadı.

"Çok savunmasız," diye mırıldandı, dili boğazımda gezinirken. "Böyle bir Omega."

Bunun üzerine gözlerim kısıldı, beynimin bir kısmı son birkaç dakikanın şokuyla kapandıktan sonra yeniden ateşlendi.

Saniyeler gibi bir şeydi.

Her şey o kadar hızlı geliyordu ki, sahneyi tam olarak sindirememiştim.

Şimdiye kadar.

Ta ki vampir o son üç kelimeyi söyleyene kadar.

Bir Omega olabilirim diye düşündüm. Ama bundan çok daha fazlasıyım. Ben dişleri olan bir Omega'yım.

Alfa kanımla o kadar meşguldü ve bıçağındaki kanı yalıyordu ki, çenelerimden başlayarak değişimimi başlattığımı fark etmedi.

Çok daha keskin köpek dişlerimi ortaya çıkarmaya yetecek kadar.

Sonra topuğumla kaval kemiğine doğru tekme atarken başparmağı ile işaret parmağı arasındaki hassas tendona doğru ilerledim.

Tendon bağını dişlerimle kopardığımda bıçak yere düştü ve vampir şokla geriye doğru sendeledi; bu şok onun bacağına ters bir tekme atarak düşmesine neden oldu.

İleri atıldım ve hemen vardiyamı bitirdim, yeni arkadaşım ile yaklaşık iki hafta geçirdikten sonra değişim beni çok daha hızlı ele geçirdi.

Sikişmek

.

Yemek.

İçiyordum.

Ve yer değiştiriyor.

Çiftleşmemiz beni hiç beklemediğim bir şekilde güçlendirdi, beni kurdumun ruhuna daha da yaklaştırdı ve onun dişleri ve pençeleri dümendeyken tek bir varlık olarak işlev görmemi sağladı.

Jonas diğer Alfa'yı üzerinden attı, pençesi hemen bana uzandı ve beni arkasına iterek diğer iki erkekle karşı karşıya geldi.

Hırıltısı o güne kadar duyduğum en tehditkâr sestti. Cinayet sözü verdi. Korumaya yemin etti.

Saldırganlarımıza yeniden toparlanmaları için zaman vermedi; bu kez kurt yerine vampire saldırdı.

Vampirlerin, özellikle de alfaların doğal olmayan bir hıza ve güce sahip olduklarını düşünürsek, onun seçimini anlıyordum. Alfa vampirler vahşi yaratıklardı, güneş ışığına karşı bağıışıklıkları vardı ve kana susamışlardı. Alfa'nın dikkati dağıldığı için geçici olarak üstünlüğü ele geçirebilmişim ve şimdi Jonas bu yarayı kullanıyordu.

Çenesini vampirin göğsüne batırarak onu daha da zayıflattı.

Boynunu kesmek için onu yere yatırmadan önce.

Viking Alfa dişlerini tekrar Jonas'a geçirmek için ileri atılırken vampir karşılık verdi, kolları Jonas'ın etrafını sararak onu sıktı.

Sonra üçü de korkunç hırıltılardan oluşan bir bulanıklığa dönüştü.

Birkaç adım geri attım ama bıçağın parıltısı gözüme çarptı.

Kurt formundaki bu Alfalarla boy ölçüşemezdim, en azından gücüm ve dişlerim açısından.

Ama elimde bir bıçakla iki ayağımın üzerinde daha iyi olabilir miydim?

Bir çatırtı sesi dikkatimi analizimden uzaklaştırdı.

Cesetlerden biri yere düştü.

Viking Alfa, diye düşündüm, rahatlamıştım.

Ta ki vampir ve Jonas daha da hızlı dönmeye başlayana kadar. Çıkardıkları sesler gırtlaktan ve yanılttı.

Bir vampirin bir kurtla dövüştüğünü hiç görmemiştim. Bazen olurdu ama genellikle sadece V-Klanı Alfaları Alfa vampirlerle dövüşürdü. Ve genellikle bir Omega eşini korurken.

Kavgadan bir başka vahşi ses daha geldi, bu seferki tanımlanamıyordu.

Hareket etmeye devam ettiklerinde tekrar geriye doğru sıçradım, iki Alfa birbirine denkti.

Ya da dengesiz bir şekilde, endişelendim.

Jonas belalı biriydi ve V-Clan kurtları tarafından yetiştirilmişti. Ama onların büyüsunü barındırmıyordu. Vampir gibi de değildi. Kan içmiyordu. Kış uykusuna yatmıyordu. Tamamen X-Klanı şekil değiştireniydi.

Şekil

değiştireni

m.

Arkadaşım

.

Ona yardım etmek için bir şeyler yapmalıydım.

Sadece ne yapacağımı bilmiyordum. Ben de büyülü değildim.

Ama bir cesedi nasıl kesip açacağımı biliyorum, diye düşündüm, bıçağa tekrar . Neşterle nasıl ölümcül olunacağını biliyorum. Neden bir hançerle olmasın?

İleri doğru süründüm, ancak dönen Alfalar önümü kesti ve beni birkaç metre geriye gönderdi.

Çıtırdayan bir ses havada gürlledi ve ardından Jonas acı içinde ulurken bulanıklık yavaşladı.

"Takdire şayan bir rakiptin," dedi vampir Jonas'ı yere bırakırken, kasları tişörtünün altından kabarıyor, kot pantolonu bacaklarını zorluyordu. "Ama yeterince takdire şayan değil."

Çizmesini kaldırdı, açısı Jonas'ın boynuna doğru yöneldi.

Kurdum hiç düşünmeden tepki verdi, ileri atıldı, çenelerim vampirin boğazını hedef aldı. Beni yakaladı ve beni yere yatırına kadar döndürdü, güçlü vücudu benimkinin üstündeydi ve saf bir tehditle hırıliyordu.

Ama hayvanım boyun eğmedi. Yüzünü parçalamak istercesine ona saldırdı.

Bu da onu kıkırdattı.

Kahrolası kıkırdama.

"Ama sen çok alıngan bir Omega'sın," diye düşündü. "Seni kırmaktan zevk alacağım."

"Bu çok talihsiz olurdu," dedi başka bir ses, İrlandalı tınısı ferahlatıcı bir şekilde tanıdıktı. Kieran. "Ona bütün olarak ihtiyacım var."

Ona bakmaya çalıştım ama vampir üstümden geçerek görüşümü bozdu.

Kieran avucunu sallayarak vampiri yakındaki bir ağaca gönderirken, "Ah, hadi ama," diye söylendi. "Herhalde çoktan gitmemişsinizdir? Biraz sohbet etmeyi umuyordum."

Bileğinin bir başka hareketiyle erkeği yere yatırdı, varlığı diğer erkeğin diz çökmesini talep ediyordu.

Vampirler son derece güçlüydü.

Ancak Kieran V-Clan kraliyet ailesindendi, geleceğin kralıydı.

Kadim bir büyüye sahipti. Büyünün tarlaya yayıldığını ve vampiri boğduğunu hissedebiliyordum. Aralarında kavga olmayacaktı.

Kieran çoktan kazanmıştı.

Ve vampir de bunu biliyordu.

"Bakın, siz avcıların Dr. Campbell'ı bulmak için hevesle harekete geçeceğinizi bilerek bu ödülü koydum. Tek yapmam gereken hareketlerinizi takip etmek ve hepinizin beni ona götürmesine izin vermektir."

Bu da ödülü açıklıyor, diye düşündüm, Kieran'ın hâkimiyet dalgasının altında titriyordum. Etrafındaki ölü ya da diri herkesin otoritesini hissetmesini sağlamak için enerji imzasını geri .

"Ama taleplerimi açıkça belirttim," diye devam etti. "Dr. Campbell'ın canlı ve dokunulmamış olmasını istedim." Bana baktı, keskin elmacık kemikleri kare çenesinin sıkılmasıyla vurgulanmıştı. "Bana dokunulmuş gibi geldi."

Neredeyse homurdanarak cevap verecektim ama Jonas'ın titrek nefesi bir saniye sonra dikkatimi çekti.

Kahretsin.

Hemen insan formuna geri döndüm ve ona doğru koştum. Artık bilinci yerinde değildi, kemikleri ortasından kırılmış gibi görünüyordu. Vampirin onu sıkıştırmasından anladım.

Pençe ve diş yaralarının birleşiminden oluşan kesiklerle kaplıydı.

"Kieran." Sesimdeki aciliyet hissine engel olamadım. "O ölüyor."

"Kesinlikle," diye onayladı Kieran.

Vampir çığlık attı ama ben ona bakmaya zahmet etmedim.

Görünüşe göre Kieran bu ifadeyi diğer doğaüstü varlıklara da uygulamaya karar vermişti.

İtiraz etmeyecektim.

Ölmesini izleyerek bile ona saygı göstermeyecektim.

Odağım Jonas'ta kaldı. Eşime. Aşkıma. Adını fısıldadım, ellerim onun üzerinde faydasızca hareket ediyor gibiydi.

Önce neyi düzelteceğimi bilmiyordum. Ona yardım edebileceğimden bile emin değildim. O... o kanıyordu. Ve iyileşmiyordu.

Zar zor nefes alıyorum.

Hay sikeyim. "Kieran!" Bu kez çığlık attım, avuçlarım Jonas'ın üzerinde çaresizce çırpınmaya devam ediyordu. Ben bir doktordum. Tıbbi bilgim vardı. Bunu düzeltmek zorundaydım. Ama nasıl? Nerede? Aletler olmadan, olmadan... olmadan... Oh, aylar...

Etrafıma bakındım, yardımcı olabilecek bir şeyler aradım. Bitkiler, diye düşündüm. Bitki ilaçları. Belki de. Bir şeyler. Bir şeyler olmalı!

V-Klanı Alfa'sı yanımda diz çöktü, gece yarısı bakışları bana bakmadan önce Jonas'ın üzerindeydi. Yüzümde ve vücudumda yaralanma olup olmadığını tarıyor gibiydi, ifadesi tamamen klinikti. "İyi misin?"

"Hayır!" Bağırdım. "Hayır, ben iyi değilim. Jonas ölüyor." "Evet," diye sakince onayladı. "Ölüyor."

"I..." Ne söyleyeceğimden emin değildim. "Onu kurtarmak zorundayım. İhtiyacımız var... Bilmiyorum. Bilmiyorum!" Göğsümdeki histeri damarlarıma yayıldı ve beni titretti.

Sakin ol, dedim kendime. Sakin ol ve odaklan. Yaptığın şey bu. Hayat kurtarırsın. Jonas'ı kurtar. Jonas'ı kurtar!

Ama kurdum içimde panikliyor, kalbimin göğsümde gümbür gümbür atmasına neden oluyordu. Onun dehşeti düşünme yeteneğimi boğuyordu, ruhum daha yeni sevmeye başladığım erkek için ağlamaya başlamıştı bile.

"Görüyorum ki sırrın açığa çıkmış," dedi Kieran, bakışlarını Jonas'a çevirerek. "Seni sahiplenmek için hiç vakit kaybetmedi."

"Ben... Ben kıızıştım." Kieran'ın Omega arkadaşının başına ödül koyup koymadığını çoktan tahmin ettiği aşıkâr bir ifadeydi - ki bunu daha sonra kesinlikle tartışacaktık.

"Ve seni sahiplendi," diye özetledi Kieran.

"Evet. Ama başka seçeneği olduğunu sanmıyorum." Sadece benim ateşim yüzünden değil, birbirimizi istediğimiz için. O benimdi. Ben de onun. Kurtlarımız bizim için konuşmuştu. Adam... adam sadece canavarının ondan istediği şeyi yapmıştı.

"Her zaman bir seçeneğimiz vardır küçüğüm," diye yanıtladı Kieran, avuçlarını Jonas'ın ölmek üzere olan bedeninin üzerinde gezdirerek.

İnsan haline geri dönmeye başlamıştı, vücudu aldığı tüm korkunç yaraları ortaya çıkarmıştı.

Oh, Jonas. Titredim.

"Onu iyileştirebilir misin?" Kieran'ın iyileştirme yetenekleri olduğunu biliyordum. Bu yüzden doktor olmuştu ya da daha doğrusu virüs araştırmasına yardım etmeyi bu yüzden kabul etmişti. Ama

Bu yeteneklerin ne kadar derin olduğundan, Jonas'a şimdi yardım edip edemeyeceğinden emin değildim.

"Yapabilirim, evet." V-Klanı Alfa'sı bana baktı, yüz ifadesinde bir merak ifadesi vardı. "Ama ölürse, iddiası da onunla birlikte ölür. Bu seni incitebilir. Ancak, bu acıyı iyileştirebilirim. Eğer dileğin buysa. Ve bir zamanlar Beta olarak yaptığın gibi saklanmaya geri dönebilirsin."

Ona bakakaldım. "Ne?" Bunu nasıl söyleyebildi? Çünkü iki hafta önce ben de bunu isterdim.

Ama şimdi...

"Ya da onu senin için iyileştirebilirim," diye devam etti Kieran, tepkimi görmezden gelerek. "Hangisini tercih edersin?"

"mi?" Sesim fısıltı gibi çıkarken sordum. "Eğer... eğer özgürlüğümü isteseydim...?"

"Onu sana verirdim. Ödül sadece seçilmiş birkaç kişiye verildi. Kolayca halledilebilirler."

Halledildi, kendi kendime tekrarladım. Öldürmek gibi.

"Bunu benim için yapar mısın?"

"Evet." Bana küçük bir gülümseme verdi. "Seni bir arkadaş olarak görüyorum Riley. Ki benim pek fazla arkadaşım yok."

Geçmiş ve unvanı göz önüne alındığında buna inanabilirim.

"Yani iyileşmesini istersem?" İçimde filizlenen umutla kendimi korudum. Kieran Jonas'ı iyileştirebilir. Onu geri getirebilir. Eşimi tekrar bir bütün haline getirebilir.

"Onu iyileştireceğim," diye yanıtladı basitçe. "Ama bir an önce seçim yapmalısın. Yoksa seçme şansın elinden alınacak."

"İyileştir onu," diye araya girdim, kalbim birkaç atım atıyordu. "Lütfen onu iyileştirin."

Kieran bir an daha beni inceledi, o küçük gülümseme karanlık gözlerine ulaşmış gibiydi. "Nasıl istersen, küçüğüm."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

JONAS

TANIMLANAMAYAN HAVA
SAHASI

LANET OLASI KIERAN. Kendime geldiğimde,
yumruklayacaktım.

Beyaz atlı prens, tam ağzına.

Ölmeme izin vermeyi teklif etmişti, duyduğum ama aynı zamanda duymadığım bir şeydi bu. Sersemlemiştim, bedenim bu isteği reddederken ruhum iyileşmeye çalışıyordu.

Ama bir şekilde farkındaydım, ruhum Riley'nin varlığına bağlıydı ve onun sıcaklığına tutunuyordu. Kokusuna. Onun varlığına.

"Eğer ölürse, iddiası da onunla birlikte ölür."

Riley şaşırmıştı. Ama hayatımla ilgili bir karar verme zamanı geldiğinde, ondan beni iyileştirmesini istemekte tereddüt etmemişti.

Ancak, teklif beni rahatsız etti.

Kahretsin, Kieran başımın etini yiyordu. Onun kahramanca saçmalıkları ve yumuşak konuşmaları Riley'nin parmaklarını saçlarımda gezdirirken gülmesine neden oldu.

Kieran ona dinlenmem gerektiğini söylemişti. Beni bir çeşit durağanlığa sokmuştu. Ama şu anda her kelimeyi duyabildiğimi bildiğinden hiç şüphem yoktu.

"Bir ödül," dedi Riley, sesinde biraz kırgınlık vardı. "Bir Omega için."

"Hmm," diye mırıldandı Kieran. "Yerleşkedeki son haftamızda azalan baskılayıcılarınızı hissetmiştim. Hatırladın mı?"

"Evet." Sesi hoşnutsuz geliyordu. "Ama bu kadar çabuk bir doza daha ihtiyacım olmamalıydı."

"Başlangıçta onlara ihtiyacın olmamalıydı," diye karşı çıktı. "Ve geçen yıl seni kurdunun onları nasıl metabolize edeceğini öğreneceği konusunda uyarmıştım."

"Bu yüzden daha etkili bir serum üzerinde çalışıyordum, bana yardım etseydin mükemmelleştirebileceğim bir şey."

"Bastırıcıların kullanılmasına göz yummadığımı biliyorsun Riley." Sesindeki azarlayıcı ton sinirlerimi bozmuştu. Ona tamamen katılıyor olsam da, eşimi azarlamak onun haddi değildi. "Farklılığınızı gizlemek doğal değil, bu yüzden kurdunuz bununla savaştı."

Riley içini çekti, parmakları hâlâ saçlarımdaydı. "Bunu söylemek senin için kolay. Sen bir Alfa'sın Kieran. Bu çok farklı bir ayırım."

"Doğru," diye kabul etti. "Ve neden saklanmak istediğini de anlıyorum. X-Clan Alfaları, Omegalarına kur yapma konusunda belli bir nezaket ve beceriden yoksunlar."

Yapabilseydim, burnumu çekerdim. Pislik.

"Evet." Riley'nin kolayca kabul etmesi içimde hırıltılara neden oldu. "Ama Jonas beni sahiplenmekle kalmadı. O... o bana iyi Alfaların bir eşten ne istediğini gösterdi."

"Oh?" Kieran'ın sesi meraklanmış gibiydi. "Peki iyi bir Alfa bir eşten ne ister?"

Parmakları saçlarımı tekrar taradı, omuzlarıma kadar uzandı, sonra yelemi çıplak göğsüm lehine geride bıraktı. "Bir ortak." Avucunu kalbimin üzerine koydu. "Bir hayat arkadaşı."

Kieran "Jonas iyi bir Alfa'dır. Sizin için doğru olanı yapacaktır."

Bunu şimdi mi söylüyorsun, diye düşündüm. Ölmeme izin verme seçeneğini dile getirdikten sonra.

"Yapacağını biliyorum," diye cevap verdi Riley, avuç içi gövdemde gezinip boğazıma kadar geldi. "Ben sebepsiz yere itaat edecek türden bir kurt değilim."

Kieran kıkırdadı. "Ona kesinlikle cehennemi yaşatacaksın. Keşke bunu görmek için yanında olabilseydim."

"Belki de olacaksın."

"Hayır. Kan Sektöründe kalmayı seçmeyecektir."

Oraya mı gidiyoruz? Merak ettim. Kan Sektörü mü?

"Neden olmasın? Annesi orada yaşıyor. Büyüdüğü yer orası. Ve siz de yeni bir laboratuvar kuracak teknolojiye sahipsiniz. Sizinle yaşamak bizim için mantıklı," dedi Riley, argümanları sağlamdı ama yine de orada yaşama fikri midemi bulandırdı.

Ya da daha hasta, her neyse.

Kieran'ın beni iyileştirmek için kullandığı büyü her neyse şimdiden midemi bulandırmaya başlamıştı.

Kan Sektörü'ne dönme ve orada kalma düşüncesi bu hissi daha da kötüleştirdi.

Kieran ona "Jonas Kan Sektörü'nde rahat edemeyecek," dedi. "Eşit şartlarda durabileceği bir sürüye ihtiyacı var ve V-Clan kurtları arasında buna hiç sahip olamadı. Bu yüzden ayrıldı."

Diğer nedenlerin yanı sıra, Beyaz Atlı Prens'in benimle ilgili bu ayrıntıları hiç sormadan öğrenmiş olmasına biraz içerlemiştim.

"O bir Alfa," diye devam etti Kieran. "Kontrolün onda olduğunu hissetmeye ihtiyacı var. Benim sektörümde buna sahip olamaz. Benim ya da kurtlarımın yapacağı herhangi bir şey yüzünden değil; bu sadece doğal bir ilerleme. V-Klanı kurtları ve X-Klanı kurtları çiftleşebilir ama biz çok farklı hayvanlarız."

Bu, X-Klanı Alfalarının V-Klanı Alfalarından daha aşağı olduğunu söylemenin kibar bir yoluydu.

Bir dereceye kadar doğru olduğu için mantığını suçlayamazdım. Her türün kendine has güçlü yanları vardı. Ancak V-Klanı kurtları ölümcül olmalarıyla ün salmışlardı ve yırtıcı endeksinde çoğu doğaüstü canlıdan daha üst sıralardaydılar.

Vampirler onların başlıca düşmanlarından biriydi.

Bu nedenle, ben yapamazken Alfa vampirini idare ettiği için Kieran'a minnettarım.

Benim durumumdaki çoğu erkek, bu durumda daha güçlü ve daha yetenekli olduğunu kanıtladığı için ondan hoşlanmayabilirdi. Ama ben hoşlanmadım. Kıcımlı kurtardığını itiraf etmekten gurur duymuyordum.

Beni kızdıran şey, bu durumdan sonra yaşananlardı.

Sonrasında ölmeme izin vermeyi teklif etmesi ve şu anda Riley'ye karşı olan rahat samimiyeti.

Benim, kurdum hırlamaya devam etti. Riley benim.

O ve Kieran arkadaşılar. Bunu kabul ettim. Ama bu, sahiplenici hayvanımın iddiasını hırlayarak dile getirmek istemesini engellemedi.

Kieran'ın teknik olarak bir eşi olması umurunda değildi. En azından nişanlı bir Omega.

V-Klanı Alfaları Omegalarına çok farklı şekillerde kur yapıyorlardı ve Kieran'ın metodolojisi şimdiye kadar gördüğüm en eşsiz yöntemlerden biriydi.

Ne olursa olsun, henüz nişanlısına tam olarak bağlanmamıştı, bu da onu potansiyel bir düşman yapıyordu. En azından içimdeki kurdun gözünde.

"Peki nereye gitmemizi önerirsin?" Riley uzun bir sessizlikten sonra usulca sordu. Muhtemelen Kieran'ın sözlerini değerlendiriyor ve ne kadar doğru olduklarını fark ediyordu. "Laboratuvarların hepsi yok edildi. Araştırmamıza nerede devam edeceğiz?"

Kieran iç çekti. "Azmine hayranım Riley. Her zaman takdir ettim. Ama ikimiz de bunun bir tedavisi olmadığını biliyoruz. Benim sihrim bile onları iyileştiremez."

Omzuma dokunuşu hareketsiz kaldı. "Vazgeçiyorsun."

"Vazgeçmiyorum. Kaderi kabulleniyorum. Şu anda umabileceğimiz en iyi şey mutasyonu durdurmanın bir yolu." Sesi alçak bir gümbürtüye sahipti, mırıltıdan çok hırıltıya benziyordu. "Sen... başka türlü rahatsızken Rohan aradı."

"Ve?" diye bastırdı.

"Danimarka'da yeni bir vaka var. Bir Viking Alfa. Görünüşe göre dün gece geçiş yapmış ve ısırılmış bir Kül Kurdu beyin ölümü gerçekleşmiş."

Siktir, diye düşündüm. Bu, virüsün iki kurt türüne yayıldığı anlamına geliyordu.

"Örnekler alıyor," diye devam etti Kieran. "Onları incelemek için laboratuara getireceğim. Ancak bu noktada odak noktamız mutasyonu kontrol altına almaya kaymalı. Çünkü bir tedavi olsa bile, gerçekte neyi iyileştirecek? Beyin bir kez yok edildiğinde geriye kabuktan başka bir şey kalmaz."

Riley elini yumruk haline getirirken tırnakları tenimi sıyırdı. Öfkesi hislerimi kamçıliyordu ama konuşmadı.

O sadece kaynadı.

"Haklı olduğumu biliyorsun ufaklık," dedi Kieran, sesi içimi hırlatan yumuşak bir mırıltıydı.

Daha önce onu azarlamasını takdir etmemiştim.

Ve şimdi onu teselli etmesini kesinlikle takdir etmiyordum. İhtiyacı olan şey bu olsa bile.

"Andorra Sektöründe kurulmakta olan bir klinik var," diye devam etti. "Ceres adında bir X-Clan Beta'sı bunu organize ediyor. Onu tanıyor musun?"

"Tanıştık." Riley'nin yumuşak sesi kalbimi biraz kırdı. Belli ki kızgındı ama Kieran'a değil. Kieran doğruyu söylemişti ve o da bunu biliyordu. Sadece onun haklı olmasından nefret ediyordu.

Çok iyi anladığım bir şey.

Alfa'yı pek sevmezdim ama Kan Sektörü'nün Prensi olmasının bir sebebi vardı. Ne yaptığını biliyordu.

Bu yüzden tüm bu konuşmanın -ve benim duymamı sağlamasının- benim çıkarım için olduğundan şüphelenmeye başlamıştım.

Riley'nin mutlu olmasını istiyordu.

Ve onu başarılı olabileceği bir yere yönlendiriyordu.

Arkadaşım olarak.

Bedenimi hareket ettirebilseydim, çenemi sıkardım.

"Sektör Alfa yeni," diye mırıldandı Kieran. "Ceres'in inşa etmekte olduğu laboratuvarı yönetmek için senin becerilerine sahip birini arıyor."

Kesinlikle Riley'i bir şeye yönlendiriyor.

Şüphelerimi paylaşmış olmalı ki şüpheyile "Neden Ceres'e vermiyorsun?" diye sordu.

"Anladığım kadarıyla insanları şekil değiştirenlere dönüştürme konusunda uzman. Özellikle de X-Clan şekil değiştiricileri. Sonuç olarak, kurt genetiğini anlamada uygun bir ortak olabilir. Ancak epidemiyoloji deneyimi yok. İkiniz birlikte tarih yazabilirsiniz."

Zeki piç, diye düşündüm, maskaralıklarıyla neredeyse eğleniyordum.

Riley'nin bu fırsatı geri çevirmeyeceğini biliyordu.

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsunuz, Dr. O'Callaghan?" diye sordu, sesindeki alaycı nota içimdeki hayvanın rahatsızlıkla homurdanmasına neden oldu.

"Ah, Macushla, eğer seni tutabilseydim, tutardım. Ama seni olduğun gibi bir mücevher gibi parlamaktan alıkoymak benim açımdan bir suç olur."

Onu öldüreceğim, karar verdim. Onun düzgün konuşan dilini ağzından koparıp yutmasını sağlayacağım.

"Ve Andorra Sektörü sadece senin için bir fırsat değil," diye devam etti, o ipeksi sesi kanımı kaynatıyordu. "Bu eşin için de bir fırsat."

"Ama Sektör Alfa'sı muhtemelen bir Omega'nın laboratuvarını yönetmesine izin vermeyecektir," diye karşı çıktı. "Yani, onun bir X-Clan kurdu olduğunu varsayıyorum, değil mi? Andorra Sektörü'nün tamamı X-Clan mı?"

"Evet," diye onayladı Kieran. "Ama Ander Cain senin birlikte büyüdüğü Alfalar gibi değil. Babası İskandinav Sektörü Alfa'sı."

Alfa Ludvig, tercüme ettim. Ama Ander'in adını da tanıdığım için bunu zaten biliyordum.

Alfa Ludvig'le daha önce tanışmıştım. İyi bir kurttu. Saygı da görürdü.

"Avrupa sektörlerine o kadar aşına değilim," diye itiraf etti Riley. "Ama X-Clan Alfaları genellikle Omega'ların yuva dışına çıkmasına izin vermez."

"Jonas sana böyle mi söyledi?" diye sorarak tekrar hırlamak istememe neden oldu.

Hayır. Bunu ona ben söylemedim, seni lanet olası pislik. Uyanmama izin verseydi, kendi adıma konuşabilirdim.

"Jonas normal bir X-Clan Alfa'sı değil. Kan Sektöründe büyüdü."

Kieran, "Eminim ki bu da onun cazibesini artırmıştır," diye onayladı.

Evet, beni bu lanet komadan çıkardığında sana ne kadar çekici olduğumu göstereceğim.

"Ama bazı Alfalar var ki, Omegaları yuvadan daha fazlasını yapmaya teşvik etmekle kalmıyor, bunu bekliyorlar. Ve Alfa Ludvig de bu Alfalardan biri. Onun sektöründeki tüm kurtlar iş sahibi, hatta Omega eşi bile. Oğlunun da benzer bir beklentiyle yetiştirildiğini tahmin ediyorum, bu yüzden sizinle konuşmaya ilgi duyduğunu ifade etti."

Riley'nin avuç içi göğsümde düzleşti. "Alfa Ander benimle konuşmak istediğini belirtti mi?"

"Evet. CDC yerleşkesinde olanları duymuş ve kanallar aracılığıyla sizin becerilerinize sahip bir epidemiyoloğa ihtiyacı olduğuna dair bir bildirim göndermiş."

"Benim bir Omega olduğumu biliyor mu?"

"Henüz değil," diye yanıtladı Kieran. "Koyduğum bölgesel ödül nedeniyle bu ayrıntıyı sadece bir avuç insan biliyor. Ama bu Ander'in sizinle tanışmak istemesini engellemeyecektir. Askeri geçmişi göz önüne alındığında Jonas'ın da ilgisini çekeceğinden şüpheleniyorum. Ander yeni sektörünü hizada tutmak istiyorsa kendisiyle ittifak yapacak güçlü Alfalara ihtiyaç duyuyor. Aksi takdirde muhalefet riskiyle karşı karşıya kalacaktır."

Ander sadece yirmi beş, belki de otuz yaşındaydı, bu da onu liderlik için son derece genç gösteriyordu. Genetiği doğruydı, özellikle de Alfa Ludvig'in oğlu olarak.

Sadece yaşına dayanarak bile zorluklar çıkarabilir. Hiyerarşisini korumak için güçlü bir ekibe ihtiyacı olacaktır.

"Ve Jonas'ın bunu Kan Sektörü'ne tercih edeceğini düşünüyorsun," dedi Riley, bir soru değil bir açıklama olarak.

"Evet." Kieran bir an durakladı. "Ama karar vermek için onunla konuşabilirsin. Eğer Kan Sektöründe kalmak istiyorsan, sana bir laboratuvar yapacağım. Seçeneklerin var. Onları iyice düşün. Ve bana Jonas hakkında söylediklerini unutma."

"Jonas hakkında çok şey söyledim."

"Evet, ama özellikle aklınızda tutmanız gereken bir madde var, macushla."

"O da ne?" diye sordu, soruyu aklından çekip alarak. Çünkü ben de bilmek istiyordum.

"Bir hayat arkadaşı istediğini unutmayın," dedi yumuşak bir sesle. "Bir ortak. Bu yüzden onun ortağı ol Riley. Bunu birlikte konuşun ve ikiniz için de en iyi olan kararı verin."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

RILEY

KAN SEKTÖRÜ

Yatakta Jonas'ın yanına uzandım ve bekledim.

Kieran, Jonas iyileşme sürecini tamamlarken kullanmamız için misafir odalarından birini bize vermişti ve bu sürecin yakında tamamlanacağını söylemişti. Kieran ayrılmadan önce "Bir ya da iki saat içinde hareket edecek," demişti. "Sadece vücudunun zihnine yetişmesi gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Kieran bir gülümsemeyle, "Eminim açıklayacaktır," diye cevap verdi. "Keyfini çıkar, Macushla."

Sevgilim, diye tercüme ettim, bu küçük sevecenliğin ne anlama geldiğinin farkındaydım. Kieran bunu kullanmıştı çünkü İrlandalı tınısının bu kelimeyle oynamasından hoşlandığını biliyordu. Gülümsememin beni ilk günden ele verdiğini iddia etmişti ve o zamandan beri bana macushla demeye yemin etmişti.

V-Klanı Alfa'sı tam bir çapkındı. Ama bu onun cazibesinin bir parçasıydı. Ruhu başka bir Omega'ya aitti ve bundan sadece birkaç kez bahsetmişti. Anladığım kadarıyla bir tür saklambaç oyunu oynuyorlardı. Bu oyun onu CDC'ye ilk getiren şeydi - Omega'sı Atlanta'da saklanıyordu.

Sonra kıyamet koptu.

Ve odağını pandemiye yardımcı olmak için iyileştirici güçlerini kullanmaya kaydırdı.

Ama uçakta da söylediği gibi, tedavi bizden kaçıyordu. Doğaüstü özlere ve genetiğe tüm erişimimize rağmen hiç var olmamış gibi görünüyordu.

Kieran haklıydı - bir tedavi bulsak bile, işe yaraması için insan zihninin ne kadarının kalması gerekiyordu?

İçimi çektim, başımı Jonas'ın omzuna yaslayarak uyanmasını beklemeye devam ettim.

"Yeni bir yola ihtiyacım var," diye mırıldandım kendi kendime. "Tedavi potansiyelinden vazgeçemem. Ama Kieran odağımızı mutasyonlara kaydırmamız gerektiği konusunda haklı." Rohan'ın Viking Alfa'sıyla ilgili haberlerinden bahsetmişti, bu da artık başka bir tehlikeli mutasyonun var olduğunu kanıtlıyordu.

Virüsü X-Klanı kurtlarını, V-Klanı kurtlarını, W-Klanı kurtlarını ya da herhangi birini etkilemeye başlamadan önce durdurmamız gerekiyordu.

Belki vampirler hariç diye düşündüm. Şu anda onlardan pek hoşlanmıyorum.

Gerçi Kieran biriyle arkadaş olduğundan bahsetmişti. Yani görünüşe göre hepsi yaklaşık on iki saat önce tanıştığım canavar gibi değildi.

Neredeyse Alfa'mı yok edecek olan kişi.

Jonas'ın göğsüne, tam kalbinin üzerine bir öpücük kondurdum. "Beni koruduğun için teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Ve beni sahiplendiğin için."

"ederim," diye cevap verdi ve beni şaşırttı.

Odak noktam yüzüne doğru yükseldi. "Jonas?" Gözlerimi kırptım. "Uyanmışsın!"

"Uyanıktım," diye homurdandı, bakışları beni geçip komodine kaydı.

Hemen orada bekleyen bir bardak suyu almak için harekete geçtim.

Kan Sektörü, bir pandeminin ortasında değilmişiz gibi çalışmaya devam ediyordu. Çoğu bölgeyi korumuşlardı.

İzlanda'nın nüfusu, belirli kurallara uyulduğu sürece tüm insanlara kendi sınırları içinde sığınma hakkı verdi.

Ayrıca, V-Klanı kurtlarının bir tür emlak vergisi olarak gördükleri bir kan oranı da vardı.

Jonas bir bardak suyu neredeyse bitirmek üzereydi, yutkunabilmek için başını yastıktan hafifçe kaldırdı ve şöyle dedi: "Zihnim hiç uyumadı. Son... kaç saattir her şeyi duyuyorum bilmiyorum."

"Burada saat gece yarısını geçti," dedim ona. "Ama on iki saatten biraz fazla oldu. Ve sen her şeyi duydun mu? Uçaktan gelenleri bile mi?"

Jonas, "Ve ondan önce Kieran ölmeme izin vermeyi teklif ettiğinde," diye mırıldandı. "Evet. Hepsini duydum."

Sesi kızgın geliyordu ama neden olduğundan emin değildim. "Ona seni iyileştirmesini söyledim. Tereddüt bile etmedim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Yüz ifadesi biraz yumuşadı. "Biliyorum, ástin mín."

"O zaman neden kızgınsın?"

Yüz hareketlerindeki yumuşaklık gitmiş, geriye sarı kıllarla bezenmiş keskin bir çene kalmıştı. Tıraş olalı uzun zaman olmuştu. Ama itiraf etmeliyim ki, uzattığı ince sakalı oldukça beğenmiştim.

"Bilmiyorum Macushla. Kieran'ın hayatımın değerini küçümsemesi, sürekli flört etmesi ya da X-Clan Alfalarının niyetleri hakkında sürekli yorum yapması olabilir. Sen söyle."

Bir dakika boyunca ona baktım.

Öfkesinin gerçek nedenini anladığımda dudaklarım seğirmeye başladı.

Evet, bunun bir kısmı muhtemelen Kieran'ın gelecekteki yolumla ilgili teklifiyle ilgiliydi ama Jonas'ın öfkesinin asıl nedeni bu değildi. "Kıskanıyorsun."

"Kahretsin evet, kıskandım," diye karşılık verdi, şiddetiyle beni şaşırtarak. "Sen benimsin. Ve eşimle flört edip duruyor. Kurdum onu parçalamak istiyor."

Gülümsemem büyüdü, bu da sadece gözlerini daralttı. "Onun sadece bir arkadaş olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Seni elinde tutmak isteyen bir arkadaş," diye karşılık vererek kaşlarımın kalkmasına neden oldu. "Evet, o kısmı ben de duydum."

"Bir doktor ve bir arkadaş olarak demek istedi." "Eminim öyledir."

Gözlerimi devirdim. "O çoktan çiftleşti."

Jonas, "O nişanlı," diye cevap verdi. "Bu çiftleşmekle aynı şey değil. Ve nişanlısı burada bile değil."

"Doğru," diye kabul ettim. "Ama o benim için sadece bir arkadaş oldu. Ve çok yararlı bir işbirlikçi."

Jonas homurdandı.

"O senin hayatını kurtardı," diye . "Ondan gerçekten nefret edemezsin."

"Yine de onu sevmek zorunda da değilim." "İnatçı Alfa," diye düşündüm.

"İnatçı Omega," diye karşılık verdi hiç vakit kaybetmeden.

"O zaman sanırım biz birbirimiz için yaratılmışız," dedim. Kalçalarını kavradım ve avuç içlerimi göğsüne bastırarak üzerine oturdum. "Herkes senin olduğumu bilsin diye beni düğümlemek ister misin?" Davet edercesine ona sürtündüm, bu da göğsünden derin bir hırıltı çıkardı.

İçimin hemen tepki vermesini sağlayan bir hırıltı.

İçimde biriken kayganlık, zaten sert olan sikini kapladı.

Jonas'la yatakta uzanmadan önce Kieran'ın bana ödünç verdiği kıyafetleri çıkarmıştım.

Ona karşı sallanırken, kesinlikle benim açımdan zekice bir karar olduğunu düşündüm.

Tekrar homurdandı, elleri gitti ve bizi çevirip uyarıda bulunmadan içime girdi.

Ona karşı sarsıldım, inlerken kalçalarım içgüdüsel olarak esnedi. Bu en iyi şekilde acıtmıştı.

"Daha fazla," diye yalvardım o sakinleşirken.

"İhtiyacın olan tek düğümün benimki olduğunu söyle."

"İstediğim ve ihtiyacım olan tek şey senin düğümün," diye söz verdim ona, ellerimle omuzlarını kavradım. "Sen benim eşimsin, Jonas. Kendi seçimimle. Ve sana her zaman ihtiyacım olacak ve seni isteyeceğim."

Buz gibi bakışlarıyla yanağımı kavradı. "Seni seviyorum Riley."

"," diye karşı çıktım, kalçalarımı tekrar kaldırarak.

"Düğümle beni." Kıkırdadı. "Hep böyle talepkârsın."

"Evet." Bacaklarımı ona doladım. "Şimdi, Alfa."

Alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve ısırıldı. Sert değil, sadece uyaracak kadar. "Sen bir veletsin, Riley Campbell."

"Bu beni cezalandıracağın anlamına mı geliyor?" Umutlu bir şekilde sordum.

İç çekti. "Neredeyse ölüyordum ve senin cevabın uyandıgım anda seks talep etmek oldu."

"Evet." Çünkü bu onun hayatta olduğunu kanıtlıyordu. Tekrar topraklanmış hissetmeme yardımcı oldu. Sahiplenilmiş. Sevildiğimi. "Düğümüne ihtiyacım var Jonas," dedim ona tekrar, her kelimesinde ciddiydim. "Senin düğümüne."

Bana doğru hareket etti, burnu benimkini okşadı. "Savaşığın için seninle gurur duyuyorum," diye fısıldadı. "Sana benim dediğim için çok gururluyum. Bu ateşi asla kaybetme Riley. Sen busun, ben seni seviyorum."

Altında ürperdim, övgüsünü kabul edip kucaklaşmamızı derinleştirmesine izin verirken kalbim dakikada bir mil atıyordu. "Benim de sevdiğim kişi sensin."

Bu, kurdumun başından beri bildiği bir gerçektir; bu Alfa her zaman bizim kaderimiz olmuştu.

Ama artık o geleceği de anlıyordum.

"Senin olduğun yerde olmak istiyorum. Her zaman." Kieran'la nereye gideceğimiz hakkında konuşurken fark ettiğim bir şey.

Jonas'ın bir amaca ihtiyacı olduğu konusunda haklıydı.

Ve bu amaç, Alfa köklerine sadık kalabileceği bir X-Klanı sektöründe daha belirgin olacaktır.

Kendini üstün hissetmeye ihtiyacı vardı, ama kibir ya da gururundan dolayı değil, sadece bu şekilde geliyordu.

Jonas beni öptü, aşağıda benimle sevişirken dudakları ve dili her vuruşta sevgisini ve bağlılığını fısıldıyordu.

Yavaştı.

Hassas.

Mükemmellik.

Hızlı ya da sert olmasını istemedim. Bunu istedim. Yaşam yemini.

Jonas iyileşti. Güvendeyiz. Birlikte olmamız gerekiyor.

Kan Sektörü'nden ayrılmak için bir neden daha: Grönland'daki vampir komşularının yakınında olmak istemiyordum. Elbette, okyanus büyüktü. Ancak V-Clan kurtları ile vampir türleri arasındaki ilişkiler rahatlık için biraz fazla yakındı.

Özellikle de son deneyimimden sonra.

Andorra Sektörü daha güvenliydi. En azından teoride.

Jonas alt dudağımı ısırdı ve derinlere inerken beni kendisine çekti.

Hâlâ yavaş ve amaçlı.

Hala çok güzeliz.

İçimi çektim, kurdum Alfa'sının ilgisinden memnundu. Elleri yanlarımda dolaştı, avuç içleri yüzümü yakalamak için yukarı çıkmadan önce göğüslerimi avuçladı.

Bana bakmak için geri çekildi, içime girip çıkarken bakışları sahiplenmeyle parlıyordu.

Tek kelime yok.

Sadece duygular.

Aşk. Tutku. Sonsuzluk vaatleri.

Beni unutulmaya sürüklerken bakışını korudu ve düşümü beni içten içe ele geçirirken beni izlemeye devam etti.

Çok yoğun. Ve tam olarak arzuladığım şey.

Zevk dalgaları ikimizin de içinden geçerken beni tekrar öptü, alçak hırıltıları göğsümde gümbürdüyordu.

Mırıltıya dönüşen bir gümbürtü.

Onun altında eridim, bu ses kolayca en sevdiğim bağımlılığım oldu. "Sen benimsin," diye fısıldadı.

"Evet," diye kabul ettim, onu kendime doğru çekerken tırnaklarım ensesine biraz battı. "Ve sen benimsin."

Ağızıma karşı gülümsedi ve beni tekrar öptü.

Ve düğümü beni serbest bıraktığında, beni misafir odasından bitişikteki banyoya taşıdı.

Beni yıkadığı yere.

Benim için mırıldandı.

Ve kendi derisindeki tüm kanı yıkadı. Uçakta Kieran'ın verdiği havlularla onu silerek temizlemeye çalışmıştım. Ama akan su kesinlikle yardımcı oldu.

Kurulanana kadar Jonas şöyle dedi: "Burada kalmamı isteseydin kalırdım. Senin için."

"Biliyorum." Benim arzularımı her zaman ön planda tutacağını bana fazlasıyla kanıtlamıştı. Ama Kieran'ın da yardımsever bir şekilde belirttiği gibi, hayat arkadaşı olmanın anlamı bu değildi.

V-Clan Alpha kesinlikle bir muammaydı, her zaman bilgece sözler söylerken aynı zamanda satır aralarını okuyabilmemi sağlıyordu.

Başkalarına karşı öyle değildi. Aslında, düpedüz soğuk davranabilirdi.

Ama benimle asla.

Romantik sebeplerden değil ama.

Biz arkadaştık. Tıpkı Jonas'a söylediğim gibi. Her ikisi de insanlığa karşı benzer bir saygı duyan iki araştırmacı.

Onunki doğası gereği daha alaycıydı. Benimki daha umutluydu.

Ancak bu durum birbirimizi dengelememize yardımcı oldu.

Bir süre sonra Jonas'a "Andorra Sektör Alfa'sıyla konuşmak istiyorum," dedim. "Kliniği hakkında daha fazla şey duymak istiyorum. Ve belki Beta Ceres'le de araştırması hakkında konuşabilirim."

"Emin misiniz?" Jonas sordu.

Başımı salladım. "Bizim için mantıklı olan bu Jonas. Ve Kieran potansiyel işbirliği konusunda haklıydı." Beline bir havlu saran dostumu inceledim. "Andorra Sektörü ile ilgileniyor musun?"

"Ander'le bu seçeneği görüşmekle ilgileniyorum, evet," dedi. "Babası Ludvig'i tanıyorum. O iyi bir

Kurt. Eğer Ander onun gibi bir şeye dnüştüyse, ki zaten bir sektörü ele geçirdiğine göre öyle olduğunu tahmin ediyorum, o zaman Andorra bizim için iyi bir yer olabilir."

"Bir infazcı olabileceğın için mi?" Yüksek sesle merak ettim. "Çünkü Ander sana olması gerektiğı gibi davranacak -bir dünya olarak-

Türümüzün bu pandemiden sağ çıkmasını sağlama potansiyeline sahip ünlü bir araştırmacı."

Bir Omega ya da bir Alfa'nın aziz eşi değil, ama değerli bir pozisyon olarak düşündüm. "Sence hayallerime saygı duyacak mı?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Jonas bana doğru yaklaştı, gözlerimin içine bakarken avuçlarını enseme dolaştırdı. "Seni asla kendini aşağılık hissedeceğın bir konuma sokmayacağım. Başkasının da bunu yapmasına izin vermeyeceğim."

Ona gülümsedim. "Ben de buna izin vereceğımden emin değilim."

Dudakları yanlara doğru kıvrıldı. "Buna güveniyorum,mín." Ağzını benimkine değdirdi. "Ander'in beklentilerimizi karşılayıp karşılamadığını göreceğiz ve oradan devam edeceğiz."

"Tamam," diye fısıldadım.

"Tamam," diye yineledi, beni tekrar öperek. "Bu işte birlikteyiz, ástin mín. Her zaman için."

"Her zaman için," diye tekrarladım gülümseyerek. "Ama bunun uslu durmayı planladığım anlamına geldiğini sanmayın."

Homurdandı. "Tatlım, senden asla davran. Ben daha iyi biliyorum."

"Güzel." Alt dudağını ısırdım. "Beni tekrar düğümlemek ister misin?"

Ondan bir kahkaha kaçtı. "Seni her zaman düğümlemek isteyeceğım ama önce biraz yemeğe ihtiyacım var, Omega."

Surat asmış gibi yaptım. "Ama..."

Alt dudağımı ısırdı ve ağzını kulağıma bastırdı. "Sabırlı ol Riley." Kelimeler hırıltıyla çıkıyordu. "Yemek yedikten sonra seni tatmin edeceğim. Şimdi giyin."

Uzun, dramatik bir iç geçirdim. "Yine düğümüne hakaret etmek zorunda kalacağım, değil mi?"

"Dene, pişman olacaksın."

"Senin cezalandırma yönteminle olmaz," diye mırıldandım.
Kıçıma beni kadar sert bir şaplak attı. "Bana işkence
etmeyi bırak, Omega. Yemeğe ihtiyacım var."
Yine surat asar gibi yapıp kıyafet aramaya koyuldum. Bu
sırada aç gözlerle beni izliyordu.
Onun yemeğe ihtiyacı olsa da benim kesinlikle tatlı
olacağım açıktı.
Ve bekleyemedim.
Benim diye düşündüm. Bu Alfa tamamen benim.

OceanofPDF.com

EPILOG

OceanofPDF.com

JONAS

ANDORRA SEKTÖRÜ

ANDER CAIN GÜLÜMSEMEDİ. Sadece baktı, sert duruşu bana babasının çok daha metanetli bir versiyonunu hatırlattı.

Belki de onu yumuşatan Omega'sıdır diye düşündüm, Ludvig'i düşünerek. Ya da yarattığı aileyi.

Çünkü Ander babasının sıcaklığından yoksundu.

Ama zalim ya da kaba biri değildi. Riley'nin karşısına oturdu ve onun araştırmalarını ve referanslarını açıklamasını dinledi. İçinden bir ses ona anlattığı her şeyi zaten bildiğini . Yine de kesmedi. Onu eğilmeye ya da yalvarmaya da zorlamadı.

Bu da onun lehine bir noktaydı.

Aslında, birkaç puan almıştı.

İkinci komutanıyla birlikte bizi pistte karşıladı.

-Elias, masada onun yanında ve dolayısıyla benim karşımda oturuyordu- ve bizi yakın zamanda inşa edildiği belli olan bir binaya götürdü.

Bizi hemen sorguya çekmek yerine bize laboratuvarları göstermiş ve Riley'i Ceres ile tanıştırmıştı. Andorra Sektörü'nün teknoloji yetenekleri Kan Sektörü' uyumlu olduğu için ikisi telefonda birkaç kez konuşmuştu bile.

Gerçi Kan Sektörü tartışmasız daha fütüristik bir yapıya sahipti. Orada yaşayan varlıkların mistik özü düşünüldüğünde, bu da olağan bir durumdu.

Yine de Andorra Sektörünün inkar edemeyeceğim bir çekiciliği vardı. Sadece liderlik nedeniyle değil, genel aura ve görünüm nedeniyle.

Burada kendimi rahat hissettim.

Riley'nin hevesli ses tonu bana onun da öyle olduğunu söylüyordu.

Heyecanı Ceres'le yüz yüze görüştüktan sonra laboratuarda başlamıştı. Ona üzerinde çalıştığı bir şeyi göstermiş ve onunla anlamadığım son derece bilimsel bir tartışmaya girmişti.

Elias ve Ander, onların da anlamadığını gösteren bir bakış atmışlardı.

Ama her neyse dostumu memnun etmişti. Bu da sonuç olarak beni memnun etmişti.

Ve şimdi de Ander'in ona vermeye çoktan karar verdiği bir pozisyon için kendini satmaya çalışıyordu.

Bunu yüz ifadesinden anlayabiliyordum.

Yine de sessiz kalıp dinledi, altın rengi gözleri bilgiyle dolup taşıyordu.

Kesinlikle babasının oğlu olduğuna karar verdim. Soğuk tavırları dışında. Ama bununla çalışabilirdim.

Gereksiz yere sohbet etmekten hoşlanmıyordum, bu yüzden minimumda tutmak istiyorsa, elbette.

İkinci komutanı biraz daha az soğukkanlı görünüyordu. Gece yarısı bakışları kalın, siyah saçlarıyla ; burada otururken parmaklarını birkaç kez gezdirmesi hareketsiz kalmaktan hoşlanmadığını gösteriyordu.

Elias Riley'ye birkaç kez gülümsemişti, çoğunlukla onu konuşmaya devam etmeye teşvik etmek için. Yeterince masum görünüyordu - sadece Alfaların Omegaların etrafına yaydığı olağan hayranlık.

Gerçi Ander ona hiç de hayranlık duymuyordu. Riley'ye karşı tamamen işle ilgiliydi, ona sanki başka bir Alfa'ymış gibi davranıyordu.

Bu babasının etkisiydi.

Riley'nin onun yanında neredeyse anında rahat etmesini sağlayan şey de buydu.

Derin bir nefes aldı ve şöyle tamamladı: "Sonuç , bunun benim için çok uygun olacağını düşünüyorum."

Ander bir süre bekledi, altın rengi gözleri onu değerlendiriyordu. "Katılıyorum."

Elias başını salladı.

"İhtiyaçlarınız nelerdir?" Ander ona sordu. "Tabii ki kalacak yer. Ama oda konusunda bir tercihiniz var mı? Yer? Bu binada süit odalarımız var, ayrıca sektör genelinde kabinlerimiz ve diğer tarzda evlerimiz de mevcut."

Riley bana baktı.

Bir tercihim yoktu. Riley nereye isterse oraya giderdim.

"Bu belki de bir turda görüp sonra karar verebileceğimiz bir şey mi?" diye yavaşça sordu, odağı Ander'e dönmüştü.

"Kesinlikle," diye kabul etti Ander. "Elias seçenekler arasında uygun bir tur ayarlamana yardımcı olabilir. Bu arada, burada bir misafir süitinde kalabilirsiniz."

"İki yer isteyebilirsiniz," diye ekledi Elias. "Bu sektörde çok sayıda Alfa var. Bunun sorun yaratabileceği bazı zamanlar var."

"Nasıl sorunlu?" diye sordum , bakışlarım daraldı.

Çünkü bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum.

"Bunu ballandıra ballandıra anlatmayacağım. Burada liderlik için yeterince yaşlı olduğuma inanmayan Alfalar var. Sık sık meydan okumalar oluyor. Henüz bir tanesini bile kaybetmedim." Bu son kısım biraz uyarı gibiydi.

Bir Alfa olarak benim baskınlığımı hissedebilirdi. Ondan sadece daha yaşlı değil, belki daha da güçlüydüm. Bu da beni onun liderliği için açık bir tehdit haline getiriyordu.

Ama onun işini almak gibi bir niyetim yoktu.

"Konumunuzu kıskanmıyorum," diye bilgilendirdim onu. "Ama birkaç şartım yerine getirildiği sürece onu korumana yardım edeceğim."

Riley şaşkınlıkla bana baktı. Konuşmanın bu kısmını tartışmamıştık çünkü bunun gerekli olacağından emin değildim. Önce onun tepkilerini gözlemlemek istemiştim. Artık kalmak istediğini bildiğime göre taleplerimi sıralayabilirdim.

"Adlarını söyle," dedi Ander, yüz ifadesi değişmemişti. Ama Elias onun yanında meraklanmış ve biraz da temkinli görünüyordu.

Onu suçlayamazdım.

Görevi tam anlamıyla Ander'i korumaktı ve Ander'in yokluğunda sektöre liderlik etti.

Riley ve ben burada kalmayı kabul edersek, hepsini korumak ve esasen bir infazcı olarak hareket etmek benim işim olacaktı.

Ki ben olsam yapardım.

Riley'nin benim için her zaman önce geleceğini anladıkları sürece.

"İlk ve en önemlisi, eşim için uygun korumayı bekleyeceğim. Her zaman." Buna kızgınlık dönemleri de dahildi.

Ander başını salladı. "Kokuları maskeleymeye yardımcı olacak süitler geliştirme sürecindeyiz. Bu süitler aynı zamanda yetkisiz kullanıcıların erişimini neredeyse imkansız hale getiren son teknoloji ile inşa ediliyor."

Elias, "Bu yüzden ikincil bir yere sahip olmaktan bahsettim," dedi. "Bu süitlerden birini tam zamanlı olarak kullanmanızı ya da özel durumlar için ikinci bir ev olarak tutmanızı tavsiye ederim."

"Her ikisini de sunacağız," diye ekledi Ander. "Dr. Campbell bize zengin bir bilgi birikimi ve uzmanlık getiriyor. Burada kalıcı olmanız için ihtiyacınız olan her şeyi sunmaya hazırız."

Elias çenesini eğdi, iki alfa açıkça uyum içindeydi. Bir süredir arkadaş olduklarından şüpheleniyordum.

"Turumuz sırasında süit seçeneğini gözden geçirmek istiyorum," diye ikisini de bilgilendirdim.

Ander kaşlarını kaldırarak, "Olmuş bilin," diye cevap verdi. "Başka ne var?"

Bakışlarını karşıladım ve öylece tuttum. "Eşimi asla azarlamayacaksın. Eğer seni rahatsız edecek bir şey yaparsa, bana haber vereceksin ve cezasını ben vereceğim."

Riley yanımda keskin bir nefes alarak ona bakmama neden oldu.

"Bunun bir gereklilik olduğunu ikimiz de biliyoruz," dedim ona. "Benden başka kimsenin seni disipline etmesine izin vermeyeceğim."

Kız . "Disipline edilmem gerektiğini kim söyledi?"

Yanakları pembeleşene kadar ona bakmakla yetindim.

"Ben her emre itaat etmesi gereken bir evcil hayvan değilim," diye mırıldandı. "Asla bir evcil hayvan olmadı," diye kabul ettim. "Sadece benim alıngan Omega'm Alfalara patronluk taslamakta zorlanmam."

"Sadece sert bir söze ihtiyaçları olduğunda," diye karşılık verdi. Gülümsedim ve beklentiyle Ander'e baktım.

"Not edildi," diye cevap verdi, hâlâ soğukkanlıydı.

Bu sırada Elias, Riley'ye biraz daha hayranlıkla bakıyor gibiydi.

Evet, Omega'm şımarıklığı seviyor, düşündüm. Ama o benim veledim.

"Eğer biri azarlama ya da başka bir şekilde ona dokunursa, bunu doğrudan bir meydan okuma olarak kabul edeceğim. Ve bu hiç kimse için iyi sonuçlanmayacaktır," diye ekledim, beni duyduklarından ve anladıklarından emin olmak için.

Riley'nin bir gün Ander'i kızdıracığından hiç şüphem yoktu.

Kadın ateşli bir enerji ve tutkuya sahipken, adam sakin ve soğukkanlı bir hava sergiliyordu. Bu kişilik kombinasyonu ya mükemmel bir eşleşme olacak ya da çatışmayla sonuçlanacaktı.

Bu yüzden onu disipline edecek kişinin o olmayacağını bilinmesini istedim.

Ben .

Ve sadece ben.

"Not edildi," diye tekrarladı, bu kez ses tonunda biraz daha çelik vardı. "Ve eğer bu sektörde Riley'ye dokunan olursa, benimle de uğraşmak zorunda kalacaklar."

"Aynı şekilde," diye onayladı Elias.

Başımı salladım. Duymak istediğim de buydu; eşimi onlara aitmiş gibi koruyacağıma dair bir anlaşma. "O halde şartlarım yerine getirildi."

"Hepsi bu mu?" Riley kuşkuyla sordu. "Kızgınlık döngüm için güvenli bir yer ve beni sadece senin azarlayabileceğinin garantisi mi?"

"Evet." Bu tek kelimelik cevabın ötesine geçmedim, çünkü söyleyecek başka bir şey kalmamıştı.

"Ciddi misin?" diye üsteledi. "Bir pozisyon için pazarlık bile yapmayacak mısın?"

"Benim pozisyonum bir infazcı," dedim ona. Ander'in bana bunu söylemesine ihtiyacım yoktu. Bu benim doğal rolümdü. "Ve ben hâlâ senin muhafızın olacağım. Her zaman."

"Ama burada başıma gelebilecek pek bir şey yok," diye karşı çıktı. "Bir kubbe inşa ettiler." Ne demek istediğini anlamamışım gibi yukarı doğru işaret etti.

İçinden uçmak oldukça etkileyici bir şeydi. Cam benzeri yapının varışımıza izin vermesi için açılması gerekiyordu. Görünüşe göre, tüm sektörü yere kadar kaplıyordu.

Bir vites değiştiricinin iyi bir koşuya ihtiyacı olduğunda dışarıdan erişime izin veren bazı kapılar vardı, ancak son derece güvenliydi.

Aslında cam değil, cam dokusuna sahip yüksek teknoloji ürünü bir maddeydi ve çevredeki dağların güzel bir görüntüsünü sunuyordu.

"Dışarıdaki tek tehdit Enfekte değil," diye hatırlattım ona. "Ama katılıyorum, güvenlik bana cazip geliyor."

Bana bir bakış attı. "Güvenlik sıkılacağın anlamına geliyor."

"Seninle eşim olarak mı?" Gülümsedim. "Hiç sıkılmayacağım."

Ayrıca, Ander'in benim için görevleri olacağını düşünüyorum."

"Yapacağım," dedi, hiç vakit kaybetmeden. "Birkaç tane."

Sadakat testleri, tercüme ettim. Babası önceki etkileşimimize dayanarak benim için iyi şeyler söylemiş olabilirdi ama Ander ona değerimi kanıtlamamı isteyecekti. "Bunu dört gözle bekliyorum."

"O zaman seni Enzo'yla tanıştırmak için sabırsızlanıyorum," diyerek Elias'ın homurdanmasına neden oldu.

"Rakiplerinden biri mi?" Tahmin ettim.

Ander homurdandı. "Eğer öyle denebilirse."

Riley kaşlarını çatı. "Jonas'ı dövüştürmeye mi gidiyorsun?" Kokusu değişti ve bana bunun onu endişelendirdiğini söyledi.

"Çok fazla dövüşmeme gerek kalmayacak, ástin mín," diye söz verdim. "Bir ya da iki kez hiyerarşiyi kuracağız."

Bu kısmın gerekli olacağını o da benim kadar iyi biliyordu. Biz özümüzde hayvanız. Kurtlar. Hiyerarşi hepimizin ikinci doğasıydı.

Kaşları daha da çatıldı.

"Ander'in sektöründe vampir olduğundan şüpheliyim," diye ekledim sessizce. "Ve ben V-Clan kurtlarıyla büyüdüm. Bana bir şey olmaz."

"Biliyorum. Sadece senin kavga ettiğini düşünmek hoşuma gitmiyor..." Sesi kesildi.

Uzanıp ensesini biraz sıktım. "O Viking Alfa'yı yendim. Ander'in alfalarından herhangi birinin cüsse olarak ona rakip olacağından şüpheliyim."

"Hangi cehennemde bir Viking Alfa'sıyla dövüştün?" Elias açıkça meraklanmış bir halde sordu.

"Kuzey Carolina." Tartışmak istediğim bir hikâye olmadığı için detay vermedim. "Meydan okuma sorunuzda size yardımcı olabilirim."

Ander'in altın rengi gözleri ilk duygu belirtileriyle titreşti. Sadece biraz temkinli bir rahatlama. "O zaman seni sürüyle tanıştırayım."

"Şimdiden mi?" Riley soluk soluğa sordu. "Bugün dövüşecek mi?"

Ensesini bir kez daha nazıkçe sıktım. "Bugünü kastettiğini sanmıyorum. Önce bir tura çıkmamız gerekiyor."

Ander yorum yapmadı, bu takdir ettiğim bir şeydi. Diğer Alfalar Riley'nin ses tonuna alınabilirdi. Ama o sadece gözlemledi.

"Tamam," diye kabul etti, mavi gözleri benimkileri buldu. "Önce tur."

Eğildim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Uygun bir yuva bulacağız."

Bakışlarını kısarak bana sırttı.

"Artık senin Alfa'nım," diye ekledim gülümseyerek. "Sen çalışırken yaşamak için bir yuva istiyorum."

Burnu kırıştı.

Sonra onunla dalga geçtiğimi anladı.

En azından birazcık.

Bir yuva istiyordum, sadece onunla bir tane. Belki bir gün yavrularımız olurdu. Belki de olmazdı.

Onun adet dönemlerinde üremesini engellemek için gerekli hapları alırdım. Bana aksini söylemediği sürece.

Hayatım Riley ile geçti.

En çok onun mutluluğu önemliydi.

Şimdi gülümsemesinden de anlaşılacağı üzere. Kurdumun karşılık olarak canlanmasını sağladı, ruhum eşimin zevkiyle tatmin oldu.

"Bir yuva inşa edeceğiz," dedi bana, gözleri parlayarak. "Birlikte."

"Birlikte," diye kabul ettim.

Dudakları kıvrıldı ve tekrar Ander'e baktı. "Sanırım sektörünüzü gezme vaktimiz geldi, Alfa. Eşim ve benim yeni bir ev seçmemiz gerekiyor."

Onu kendime doğru çektim ve şakağından öptüm.

Bir uçağı bir Enfekte yuvasının yakınına düşürmeyi dünyadaki tüm acı ve kaosa değer kılıyorsun, diye düşündüm ona. Kaderin bundan sonra bizim için ne sakladığını görmek için sabırsızlanıyorum.

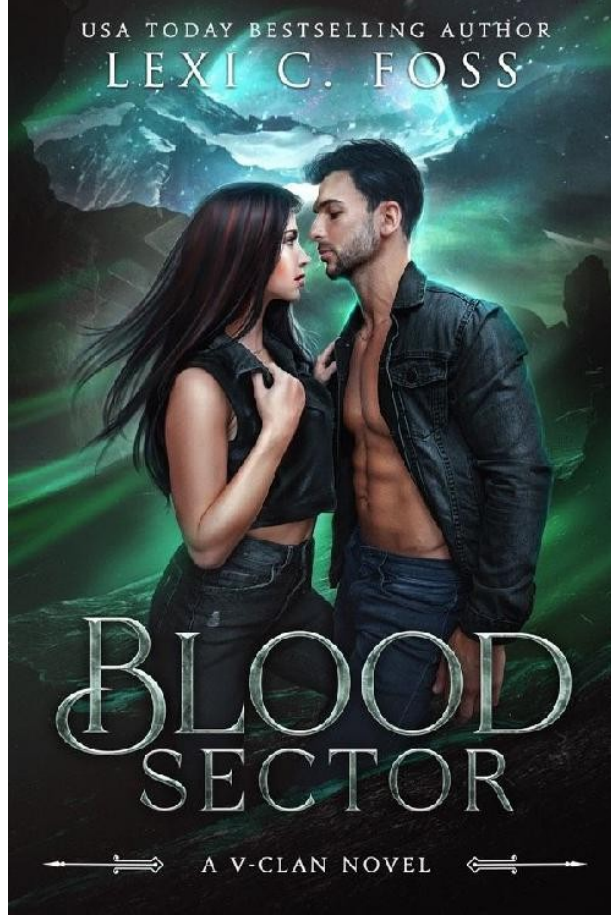
Son

Daha fazla X-Clan mı istiyorsunuz? Serinin tamamı [şimdi mevcut](#).

Kieranı ? V-Clan serisinin birinci kitabı [Kan Sektörü](#)'nün ana (anti) kahramanıdır.'merak mı ediyorsunuz

Omega eşlerine tapan , bağımsız bir Ters Harem romantizmi olan [Carnage Island](#)'ı almayı düşünün.Alfalar ile daha fazla Omegaverse arıyorsanız üç sahiplenici Alfa ve onların çok sevdikleri Omega eşleri.

OceanofPDF.com

KAN SEKTÖRÜ
Bir V-Clan Romanı

Quinn McNamara
Kan. Ölüm. Savaş.
Yıkılan bir hanedan.
Beni nihai ödül olarak bırakarak.

Ben çiftleşmemiş bir Omega kurduyum. Bir Prenses. Ve kaderimde hükmetmek var. Ama geri kalan Alfa Prenslerinin hepsi beni sahiplenmek istiyor, acımasız yöntemleri korkunç ve zalim.

Son yüzyılı kaçarak, kimsenin bakmayı düşünmeyeceği saklanarak geçirdim.

Sadece o beni buldu. Prens Kieran, içlerindeki en güçlü şekil değiştiren.

Saklambaç oyunumuz sona erdi.
Teslim olma vaktim geldi.
Ya da savaşıarak ölmek için.

Kieran O'Callaghan

Küçük düzenbazım bir keresinde benden kaçmıştı. Sektörler boyunca tehlikeli bir kovalamaca oyununa daldı ama sonunda ödülümü buldum.

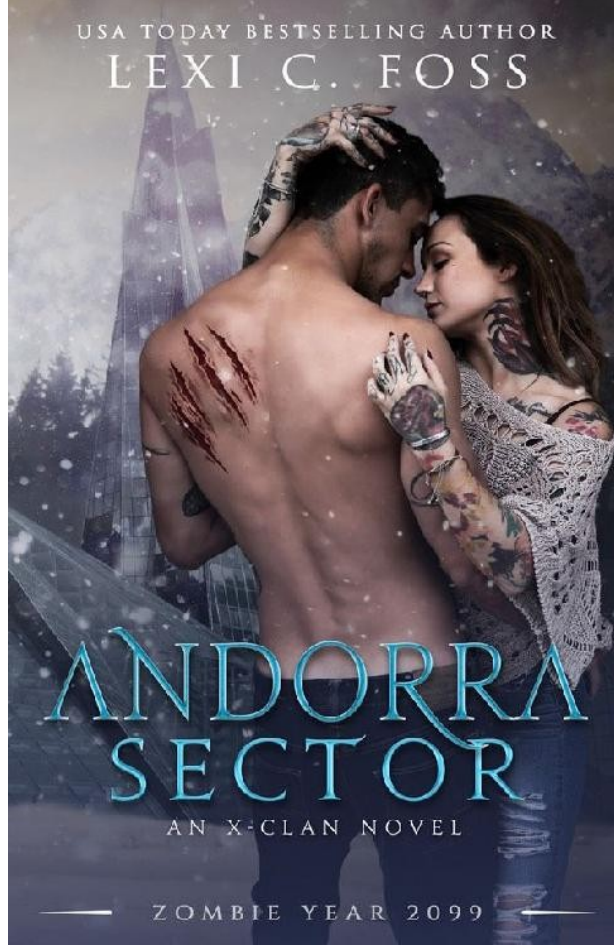
Zavallı küçük sevgilim, şövalyeliğe ve kur yapmaya değer verdiğimi sanıyordu. Ben bir Alfa Prensiyim. İsteddiğimi, istediğim zaman, istediğim şekilde alırım. Ve onun tatlı kanı, sonsuza dek mutlu olma hayallerini yok etmek için içimdeki yırtıcıyı çağırıyor.

Prensler Kraliyet Savaşlarının tadını çıkarsınlar.
Kan Sektörü Kralı olarak bana boyun eğdikleri sürece, müdahale etmeyeceğim.
Ayrıca, evcilleştirmem gereken yeni bir küçük Omega var.
Ona bir taç takıp kraliçem yapmanın zamanı geldi.

Yazarın Notu: Bu, Omegaverse temaları içeren bağımsız bir karanlık şekil değiştiren romantizmdir. Kieran özür dilemeyen bir Alfa Prensi, Quinn ise alingan bir Omega . Bu, anti kahramanın kral olduğu gerçek bir cehennemde yapılmış bir eşleşmedir.

[AMAZON'DA BUL](#)

[OceanofPDF.com](#)

ANDORRA SEKTÖRÜ
BAĞIMSIZ BİR OMEGAVERSE SHIFTER ROMANI

Katriana Cardona

X-Clan beni bulduğu an hayatım sona erdi.

Isırılmış

.

Döndü.

Ve onun tarafından sahiplenildi.

Genetik işaretlerim beni nadir bir Omega olarak etiketliyor.
Ama içimde tamamen dişi bir alfabım. Ve topallamayacağım.
Hatta
Andorra Sektörünün Alfa'sı.

Ander Cain bana koruma sözü veriyor.
Zevk ve acıyla dolu yeni bir dünya.
Ama karşılığında her şeyimi istiyor.
Beni zorla götürmek anlamına gelse bile.

İçimdeki savaştan vazgeçersem lanetleneneceğim. Son 21 yılımı yürüyen ölülerle savaşarak geçirdim. İşim bittiğinde bu kurtlar neye uğradıklarını şaşıracaklar.

Ander Cain

Hayatım onu, sevgili küçük eşimi bulduğum an başladı. Andorra Sektörü'nün bize gelecek umudu vermek için ihtiyaç duyduğu doğa gücü o. Devam etmek ve topraklarımızı zombi istilasından korumak için bir neden.

Yine de bizim kurallarımıza göre oynamayı reddediyor.

İnsanların hayatta kalmak için her şeyi yapabileceği bir zamanda doğdu, sürü hiyerarşisine veya türümüzün uyduğu yasalara alışkın değil. Ama öğrenecek. Ve ben de onu eğiten kişi olmaktan büyük keyif alacağım.

Katriana Cardona benimle istediği kadar ama sonunda benim olacak. İster boyun eğsin ister eğmesin.

Not: Bu bağımsız bir shifter romantizmidir. omegaverse ve distopik öğeler. Bazı içerikler bazı okuyucular için fazla karanlık olabilir, bu nedenle endişeleriniz varsa lütfen içindeki uyarı notunu inceleyin.

Katriana dondu, onu minyon küçük eller kavrama Yorganı kalçalarının iki yanına koydu. "Ander, lütfen-"

"Oh, yalvarma noktasını geçtik," dedim ona, kemerimi ilmeklerden geçirerek. "Bacaklarını aç, Omega."

Yapmadı, isyan etme içgüdüğü çok güçlüydü.

Onu bu alışkanlığından vazgeçirmek zaman alacaktı.

Neyse ki ikimiz için de sabır benim doğamda var.

Deriyi yere bıraktım ve pantolonumun düğmesini açtım. "Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmadığımı göreceksin, Katriana." Fermuarı indirirken gözleri hareketlerimi takip etti. "Ayrıca bir Omega yanlış davrandığında ne olduğunu da öğrenmek üzeresin."

Kurtların hiyerarşiyi korumalarının bir sebebi vardı. En üstte Alfalar, ortada Betalar ve en altta da Omegalar bulunurdu, ancak bunlar Alfa eşleri tarafından sahiplenilen ve korunan değerli hazinelerdi.

Katriana benimdi.

Cezalandırmak için.

Sikişmek için.

Hamile

bırakmak.

Korumak için.

Ve eğer emirlerimi görmezden gelmeye kararlıysa ikincisine devam edemezdin.

Botlarımı ve çoraplarımı çıkardım, ardından pantolonumu çıkardım ve beni artan uyarılmam için çok dar olan bir çift boksörle bıraktım.

Katriana'nın gözleri . "Hayır," diye nefes aldı.

"Sığıacak," diye söz verdim ona. Minyon formlarına rağmen, Omegalar Alfa sikini barındıracak şekilde inşa edilmişlerdi.

Ama o başını olumsuz anlamda salladı ve dizlerini göğsüne çekti. "Hayır," diye hırlayarak tekrarladı.

Dudaklarım seğirdi.

Bu sesleri çıkarabilen tek kişi o değildi.

Onun gürlemesine kendi gürlememle karşılık verdim. Ancak benimkinin özel nitelikleri vardı. Bir Omega'nın reddedemeyeceği türden bir çağrı.

Tepki olarak şiddetle sarsıldı, kollarındaki tüyler takdirle dans etti. "Oh Tanrım."

"Ander," düzelttim, bir dizimi yatağın üzerine koyarak. "Ve bu sadece başlangıç, evcil hayvan." Bir hırıltının daha peşinden gelmesine izin verdim, onun cevap veren uyarılması kendimi içine gömmek istediğim çekici bir kokuydu.

Bir inilti dudaklarını ayırırken kalçaları sıkıştı. "Ne...? Nasıl?"

"Sen bir Omega'sın" diye mırıldandım, yatakta ona doğru ilerlerken. "Benim Omega'm. Bedenin her zaman çağrıma cevap verecek." Dizlerini tuttum. "Şimdi yayıl."

[AMAZON](#)

[OceanofPDF.com](#)

USA Today Çok Satan Yazarı Lexi C. Foss karanlık dünyalarda oynamayı seviyor, Özellikle de ısırıkları. Kocasını ve tüylü çocuklarıyla birlikte Chapel Hill, Kuzey Carolina'da yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda, seyahat listesindeki maddeleri geçmekle veya dünyanın dört bir yanındaki tutulmaları takip etmekle meşguldür. İlginç biri, çok fazla kahve tüketiyor ve yüzmeyi seviyor.

Lexi'nin tüm kitapları için en güncel bilgilere erişmek ister misiniz? Haber bültenine [buradan](#) kaydolun.

Lexi ayrıca Facebook'taki özel okuyucu grubunda okuyucularıyla takılmayı seviyor - [Buraya Katılın](#).

Lexi'yi nerede bulabilirim?
www.LexiCFoss.com

OceanofPDF.com

AYRICA LEXI C. TARAFINDAN FOSS

Kan İttifakı Serisi - Distopik Paranormal

Chastely Bitten

Royally Bitten

Bitten Rebel

BittenRegally

Kralça Isırıldı

Zalimce Isırıldı

Kan İttifakı Bağımsızları - Distopik Paranormal

Kan Günü

Crave Me

Dark Provenance Serisi - Paranormal Romantik

Baelin Varisi

'(ÜCRETSİZ!) Ölümün

Kızı

Kaos'un Oğlu

GünahEşi 'ın

Bael'in Prensesi

Cehennem'in

Esiri

Elemental Fae Akademisi - Ters Harem

Birinci

Kitap İkinci

Kitap

Üçüncü

Kitap

Elemental _____ Fae

Kraliçesi Kış Fae

Kraliçesi

Cehennem Perileri - Ters Harem

Cehennem Fae

Esiri Cehennem

Fae Gardiyani

Ölümsüz Lanet Serisi - Paranormal Romantik

[Birinci Kitap: Kan Yasaları](#)

[İkinci Kitap: Yasak Bağlar](#)

[Üçüncü Kitap: Kan Kalbi](#)

[Kitap Dört: Kan Bağları Kitap](#)

[Beş: Melek Bağları Kitap Altı:](#)

[Kan Arayıcısı Kitap Yedi:](#)

[Kötü Bağlar Sekizinci Kitap:](#)

[Kan Kralı](#)

Ölümsüz Lanet Dünyası - Kısa Öyküler ve Bonus Eğlence

[Yaşlı Bağları](#)

[Kan Yüğü](#)

[Suikastçı](#)

[Bağları](#)

Mershano İmparatorluğu Serisi - Çağdaş Romantik

[Birinci Kitap: Prensın Oyunu İkinci](#)

[Kitap: Büyücünün Gambiti](#)

[Üçüncü Kitap: Asinin Kefareti](#)

Gece Yarısı Fae Akademisi - Ters Harem

[Ella'nın Maskeli](#)

[Balosu Birinci](#)

[Kitap İkinci](#)

[Kitap Üçüncü](#)

[Kitap Dördüncü](#)

Noir Islahevi - Ménage Paranormal Romantik

[Başlangıç İlk Suç](#)

[İkinci Suç Üçüncü](#)

[Suç](#)

Yeraltı Dünyası Kraliyetleri Serisi - Karanlık Paranormal Romantik

[Sonsuza Kadar Mutlu](#)

[Happily Ever Bitten](#)

X-Clan Serisi - Distopik Paranormal

[Andorra Sektörü](#)

[X-Clan: Deneyi Kış Oku](#)

[Bariloche Sektörü](#)

V-Clan Serisi - Distopik Paranormal

[Kan Sektörü Gece](#)

[Sektörü](#)

Vampir Hanedanı - Karanlık Paranormal

[Violet](#)

[ÖldürüyorÇapraz](#)

[Kaderleri](#)

Diğer Kitaplar

[Scarlet Mark - Tek Başına Romantik Gerilim Rotanev -](#)

[Tek Başına Poseidon Masalı](#)

[Katliam Adası - Bağımsız Ters Harem Romantizm](#)

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.